CHỨNG TỪ CỦA GLORIA POLO

Xin chào anh chị em. Đối với tôi, thực là tuyệt diệu được ở đây, chia sẻ với anh chị em hồng ân tốt đẹp mà Chúa đã ban cho tôi.

Việc mà tôi sắp kể cho anh chị em đã xảy ra ngày 05 tháng 05, 1995 tại Đại học Quốc gia Bogota, bắt đầu từ lúc 4g30 chiều.

Tôi là một nha sĩ. Tôi và người em họ 23 tuổi, cũng là nha sĩ như tôi, đang học để lấy bằng chuyên môn. Hôm đó là Thứ Sáu, vào khoảng 4g30 chiều, chúng tôi cùng nhau đi bộ, với cả chồng tôi nữa, về phía Trường Nha để tìm một số sách mà chúng tôi cần. Cùng với người em họ, chúng tôi đi chung một chiếc dù nhỏ, trong khi chồng tôi mang áo mưa và để trú cho chắc ăn hơn, anh ấy đi gần bức tường của Tổng Thư viện. Hai chúng tôi thì nhảy từ lề này sang lề kia để tránh những vũng nước trong khi vẫn ở gần các cây. Khi chúng tôi nhảy qua một vũng nước khá lớn thì cả hai chúng tôi bị một cú sét đánh cháy thành than.

Người em họ tôi chết liền. Tiếng sét đánh từ phía sau, thiêu rụi em hoàn toàn bên trong, và ra qua hai bàn chân của em, để em bên ngoài nguyên vẹn. Tuy tuổi còn trẻ, cậu ấy là một thanh niên rất sùng đạo. Em rất sùng kính Chúa Giêsu Hài Đồng và em luôn đeo quanh cổ tượng ảnh của Ngài, một mẫu ảnh bằng thạch anh. Những người có thẩm quyền nói rằng chính thạch anh đã hút cú sét vào đứa em tôi, vì nó vào trái tim nên thiêu rụi tất cả.

Dù ngoại hình còn nguyên vẹn, tim em đã ngừng đập ngay tức thì, nên không đáp ứng lại những cố gắng của bác sĩ làm tim hồi phục trở lại và em đã chết tại chỗ.

Còn tôi thì sét đánh vào vai, thiêu rụi toàn thân một cách kinh khủng, bên trong cũng như bên ngoài, tóm lại là thịt tôi đã biến mất, kể cả ngực tôi nữa, đặc biệt là ngực bên trái để lại một lỗ hổng. Nó khiến cho thịt ở bụng, ở hai cẳng chân, ở hai bên sườn đều biến mất; nó đốt thành than lá gan của tôi, nó thiêu rụi những trái thận của tôi, phổi của tôi và buồng trứng của tôi… và đi ra qua bàn chân phải.

Để ngừa thai, tôi đã dùng một vòng xoắn (đặt trong tử cung hình chữ T) và vì chất liệu nó được làm bằng đồng, nó trở nên một vật dẫn điện tốt; tiếng sét đã đốt thành than và phá hủy hoàn toàn buồng trứng biến nó giống như hai trái nho đen vậy.

Tim tôi ngừng đập, không còn chút mảy may sự sống, với thân xác đang co giật do điện vẫn còn ở chỗ đó.

Thân xác mà anh chị em thấy nơi đây, lúc này, thân xác được khôi phục này là kết quả của lòng thương xót của Chúa chúng ta đó.

Thế Giới Bên Kia

Nhưng đây mới chỉ là phần thể lý mà thôi…Điều lý thú tôi muốn nói là thế này, trong khi thân xác tôi đã thành than nằm đó, cùng một khoảnh khắc tôi thấy mình ở trong một đường hầm ánh sáng màu trắng, tuyệt mỹ, một ánh sáng kỳ diệu, làm tôi cảm thấy vui mừng, bình an, hạnh phúc mà tôi không có lời nào diễn tả được sự vĩ đại của khoảnh khắc ấy. Đó là một sự xuất thần thực sự. Tôi nhìn, và ở cuối đường hầm, tôi thấy một ánh sáng trắng, như một mặt trời, một ánh sáng tuyệt mỹ… Tôi nói "trắng" để cho anh chị em biết một màu sắc, nhưng chúng ta đang nói về những màu sắc mà những màu sắc có trên trần gian không thể sánh bằng. Đó là một ánh sáng lộng lẫy, từ nó tôi cảm thấy một nguồn bình an, một nguồn yêu mến, một nguồn ánh sáng…

Khi tôi đi lên trong đường hầm này về phía ánh sáng, tôi tự nhủ: "Trời đất ơi! Tôi chết rồi!"

Và thế là tôi nghĩ đến các con tôi và tôi thở dài: "Khốn cho tôi chưa, Trời ơi, các con ơi! Các con tôi sẽ nói gì? Người mẹ này bận rộn đến nỗi không bao giờ bà có thời giờ dành cho chúng cả…" Thực ra, sáng nào tôi cũng rời nhà sớm và chẳng về nhà trước 11g khuya.

Và thế là tôi đã thấy cái thực tại của đời tôi, và tôi cảm thấy rất buồn. Tôi đã rời nhà và nhất định chinh phạt thế giới, nhưng bằng một giá mắc dường nào! Gia đình và con cái đối với tôi chỉ hàng thứ yếu!...Vào lúc tâm trạng trống vắng khi không có mặt con cái, không cảm thấy thân xác mình nữa, cũng không cảm thấy chiều kích thời gian hay không gian, tôi nhìn và đã thấy một cái gì rất xinh đẹp: tôi đã xem thấy mọi người của cuộc đời tôi…Chỉ trong một giây lát duy nhất, trong cùng một lúc, tất cả mọi người, những người còn sống và những người đã qua đời. Tôi đã có thể ôm hôn ông bà cố tôi, ông bà nội ngoại, cha mẹ tôi đã qua đời… mọi người! Đó là một khoảnh khắc viên mãn, tuyệt vời, tôi hiểu rằng tôi đã lừa dối mình với câu chuyện đầu thai: họ đã nói với tôi rằng bà tôi đã được đầu thai, nhưng không nói cho tôi biết ở đâu. Vì họ đòi tôi phải trả quá nhiều tiền cho thông tin này, nên tôi không nghĩ đến nữa và cũng không đào sâu vào vấn đề tìm hiểu cho biết bà đã có thể đầu thai vào ai. Anh chị em biết tôi đã bảo vệ thuyết luân hồi … và bây giờ thì tôi vừa mới ôm hôn bà tôi, bà cố tôi…

Tôi ôm hôn bà thật chặt, cũng như ôm hôn mọi người tôi biết, còn sống và đã qua đời. Và tất cả chỉ trong một khoảnh khắc duy nhất thôi. Con gái tôi, khi tôi ôm hôn nó, thì nó rùng mình sợ hãi: Nó 9 tuổi, và nó cảm thấy cái ôm hôn của tôi, vì tôi cũng có thể ôm hôn người còn sống mà (chỉ lúc này thôi, thông thường, chúng tôi không cảm thấy cái ôm hôn này)

Hầu như tôi không ý thức được thời giờ trôi qua vào lúc rất đẹp đẽ ấy. Và rồi bây giờ tôi không còn thân xác nữa, thật là lạ lùng khi thấy người ta trong một cách thức hoàn toàn mới. Thực ra, trước giờ tôi chỉ biết phê bình chỉ trích: người đó mập, ốm, xấu, thanh lịch, không thanh lịch v.v…

Khi tôi nói về người khác, tôi phải luôn luôn phê bình chỉ trích một điều gì. Bây giờ thì không: bây giờ tôi nhìn thấy người ta từ bên trong, và như thế thì đẹp đẽ biết bao…Trong khi tôi ôm hôn họ, thì tôi thấy được những tư tưởng của họ, tình cảm của họ…

Thế là tôi tiếp tục đi tới phía trước, tràn ngập bình an, hạnh phúc và càng đi lên, tôi càng cảm thấy là mình sắp xem thấy một cái gì rất xinh đẹp. Thực ra, về phía đáy, tôi đã thấy một cái hồ xinh đẹp…phải, tôi thấy một cái hồ kỳ diệu, cây cối rất đẹp, mà không chỉ rất đẹp đâu, rất kỳ diệu… Và những bông hoa rất đẹp, đủ mọi màu sắc, với hương thơm tuyệt vời, rất khác với hoa của chúng ta. Mọi cái đều rất đẹp trong ngôi vườn kỳ diệu ấy, rất tuyệt vời…không có những từ ngữ hiện có nào có thể miêu tả được vườn ấy, tất cả đều là tình yêu.

Có hai cây, ở bên cạnh một cái gì xem ra là một lối vào. Tất cả đều rất khác với những gì chúng ta biết ở trần gian này: anh chị em không thể tìm thấy trong thế giới những màu sắc tương tựa, ở trên ấy cái gì cũng rất đẹp!

… Chính vào lúc ấy, thì người em họ của tôi đi vào trong ngôi vườn ấy.

… Tôi biết! Tôi cảm thấy rằng tôi không được, tôi không thể vào đó…

Lần trở về đầu tiên

Cùng lúc ấy tôi nghe thấy tiếng của chồng tôi. Anh than van, khóc lóc với một tình cảm sâu đậm, và kêu lên: “*Gloria!!! Gloria ơi! Xin đừng bỏ anh! Hãy nhìn các con của em này! Các con em cần em mà! Gloria ơi, về đi! Về đi! Đừng hèn nhát! Hãy trở về đi!*”

Tôi nghe thấy tất cả, và tôi thấy anh khóc một cách rất đau khổ… Trời đất ơi, trong lúc như vậy Chúa lại bảo tôi trở lại… Nhưng tôi không muốn trở về đâu! Sự bình an ấy, sự bình an mà tôi được bao bọc ở trong đó, đã làm tôi mê mẩn! Nhưng từ từ, tôi lại bắt đầu xuống lại thân xác mà tôi thấy đã chết. Tôi thấy nó cứng đơ trên một chiếc cáng của Đại học Y tá Quốc gia. Tôi thấy các bác sĩ đang giựt điện trên thân thể tôi, kéo tôi ra khỏi tình trạng đứng tim. Tôi và người em họ vẫn nằm hơn hai tiếng đồng hồ dưới đất bởi vì thân xác chúng tôi đang được xả điện, và người ta không được đụng tới chúng. Chỉ khi việc xả điện đã xong hẳn, họ mới có thể giúp chúng tôi. Và rồi họ bắt đầu những cố gắng làm tôi hồi sinh.

Tôi nhìn; và tôi cho hai bàn chân của linh hồn tôi nghỉ (linh hồn cũng có hình thể con người), đầu tôi phát ra một tia lửa và tôi vào lại thân xác tôi một cách dữ dội, vì thân xác tôi dường như hút tôi vào trong. Thật đau đớn khôn cùng khi vào lại thân xác tôi: có những tia lửa khắp cả người tôi và tôi cảm thấy mình bị ép chặt vào cái gì rất nhỏ (đó là thân xác tôi). Dường như thân xác tôi, với sức nặng và vóc dáng này, đột nhiên đi vào một bộ đồ trẻ sơ sinh, nhưng

bằng sắt. Đó là một nỗi khổ kinh khủng, tôi cảm thấy sự đau đớn mãnh liệt do thịt tôi bị thiêu. Thân xác bị thiêu rụi hoàn toàn đã gây nên nỗi đau đớn không thể tả được, nó bốc cháy kinh khủng đầy khói và hơi nước tuôn ra … tôi nghe các bác sĩ kêu lên: "*Cô ấy đang trở về! Cô ấy đang trở về!"*

Họ rất sung sướng, nhưng đau khổ của tôi thì lại không tả nổi! Hai chân tôi bị cháy đen phát sợ, thịt sống vẫn còn trên cơ thể và cánh tay tôi! Vấn đề ở chân tôi thật nan giải, người ta cân nhắc xem có nên cắt bỏ chúng đi không!

… nhưng đối với tôi thì có một nỗi đau khủng khiếp khác: tính kiêu căng tự phụ của một phụ nữ trần tục, và một phụ nữ xông xáo, thông minh, một sinh viên…Nô lệ cho thân xác, cho sắc đẹp, cho thời trang, tôi dành trọn bốn tiếng đồng hồ mỗi ngày cho thể dục nhịp điệu; chịu làm nô lệ để có một thân xác xinh đẹp, tôi đã qua những cuộc xoa bóp, kiêng ăn, chích thuốc…nói chung mọi thứ anh chị em có thể tưởng tượng ra được. Đây là cuộc đời tôi, thói thường nô lệ hằng ngày để có được một thân xác xinh đẹp.

Tôi vẫn quen nói: nếu mình có bộ ngực xinh đẹp, thì chúng phải được phô ra; tại sao lại giấu chúng đi chứ?

Tôi cũng nói như vậy về cặp giò của tôi, vì tôi biết tôi có cặp giò hấp dẫn, những cơ bắp vùng bụng cuốn hút… Nhưng trong nháy mắt, tôi đã ghê tởm thấy cả đời tôi chỉ là việc săn sóc liên tu và vô ích cho thân xác…Vì đây là trung tâm của đời tôi: tình yêu dành cho thân xác. Còn bây giờ tôi đâu còn thân xác nữa! Thay vào chỗ của bộ ngực, tôi có những lỗ trống làm mọi người sửng sốt, nhất là ngực bên trái, thực ra, không còn nữa. Cặp giò là cái để ngắm, giờ giống như những khúc, những đoạn, nhưng lại không có thịt, đen như than vậy. Xin lưu ý: những phần thân thể mà tôi săn sóc và thích nhất, là những phần bị thiêu rụi hoàn toàn và đúng là không còn thịt nữa.

Tại Bệnh Viện

Lúc ấy họ đưa tôi đến "nhà thương an sinh xã hội", nơi họ tiến hành giải phẫu tôi ngay, và bắt đầu lấy đi tất cả mô bị cháy. Trong khi họ gây mê cho tôi, thì tôi lại ra khỏi thân xác mang theo nỗi lo lắng về đôi chân của mình, sự việc xảy đến quá đột ngột, tôi thấy kinh khủng và hãi hùng…

Nhưng trước tiên, thưa anh chị em, tôi phải nói với anh chị em một điều: Tôi là một "người Công giáo kiêng khem (bổn phận)", tôi đã làm như thế cả đời tôi, bởi vì liên hệ của tôi với Thiên Chúa được tính đến trong một Thánh Lễ Chủ nhật 25 phút, và chỉ có thế thôi. Tôi đi Lễ ở nơi nào mà linh mục nói ít thôi, vì tôi thấy chán lắm! Tôi cảm thấy khổ sở với những linh mục nào nói nhiều! Đây là liên hệ của tôi với Thiên Chúa! Đối với việc này, thì tất cả dòng đời làm tôi mê mẩn: tôi thiếu sự che chở của việc cầu nguyện, tôi hời hợt với niềm tin, ngay cả trong Thánh Lễ! Một hôm, khi tôi đang học chuyên môn, tôi nghe một linh mục quả quyết rằng không có hỏa ngục, và ngay cả ma quỉ cũng không có nữa!

Đó chính là điều tôi muốn nghe! Lập tức tôi thầm nghĩ: nếu không có ma quỉ, và không có hỏa ngục, thì tất cả chúng ta đều được lên Thiên Đàng! Và như thế có gì phải sợ?!

Điều làm tôi buồn nhất bây giờ và tôi rất xấu hổ xưng thú với anh em là giây ràng buộc duy nhất còn giữ tôi trong Giáo hội, là nỗi sợ ma quỉ. Khi tôi nghe nói rằng không có hỏa ngục, thì tôi nói ngay: rất tốt, nếu tất cả chúng ta đều được lên Thiên Đàng, thì chúng ta là gì hay làm gì đâu có quan trọng!

Điều này đã định đoạt toàn bộ việc tôi rời xa Chúa. Tôi đã tự xa Gíáo Hội và tôi đã bắt đầu nói bậy, với những tiếng chửi thề v.v…Tôi không còn sợ tội nữa và tôi bắt đầu hủy hoại liên hệ của tôi với Thiên Chúa. Tôi bắt đầu nói với mọi người rằng không có ma quỉ, rằng chúng là những chuyện bịa đặt của các linh mục, rằng Giáo hội muốn dùng chúng để lôi kéo về mình, và sau cùng… tôi đã đi tới chỗ nói với các bạn đồng nghiệp tôi ở Đại học rằng Thiên Chúa không hiện hữu, rằng chúng ta là những sản phẩm của tiến hóa, v.v… tôi đã thành công trong việc gây ảnh hưởng cho nhiều người.

Bây giờ chúng ta hãy trở lại phòng giải phẫu: khi tôi thấy mình ở trong tình huống ấy, tôi đã thất kinh hồn vía! Cuối cùng tôi đã thấy rằng có ma quỉ và chúng đã đến để tìm kiếm tôi cách riêng thế nào! Chúng đến để đưa cho tôi tờ hóa đơn, người ta có thể nói thế, vì tôi đã nhận những lời chúng đề nghị phạm tội mà! Và những lời đề nghị này đâu có miễn phí! Chúng có giá của chúng! Tội lỗi tôi phạm kéo theo những hậu quả …

Lúc ấy tôi thấy từ bức tường phòng giải phẫu có rất nhiều người, nhìn chung thì rất bình thường đi ra, nhưng với một vẻ hận thù, quái ác, khủng khiếp, khiến hồn tôi run rảy: ngay lập tức tôi nhận thức rằng mình đang phải đương đầu với ma quỉ. Trong thâm tâm, tôi đã ý thức đặc biệt điều này: thực ra, tôi hiểu rằng đối với mỗi một người trong những người này, tôi mắc nợ một điều gì đó, rằng tội thì không phải là miễn phí, và rằng lời dối trá chính yếu của ma quỉ là nói rằng nó không hiện hữu: đây là chiến lược tuyệt chiêu của nó để tha hồ hành động trên chúng ta. Tôi nhận thấy rằng có, nó có hiện hữu, và rằng nó đã đến để bao vây tôi, để tìm tôi! Hãy hình dung ra nỗi hoảng sợ, nỗi kinh hoàng này như thế nào!!!

Óc thông minh và khoa học của tôi, bây giờ chẳng giúp tôi được chút nào cả. Tôi đi quanh trong phòng, tôi cố gắng vào lại thân xác mình, nhưng xác thịt của tôi không đón nhận, và nỗi khiếp sợ thật là kinh khủng! Cuối cùng thì tôi chạy bán sống bán chết, tôi đã đi qua, tôi không biết bằng cách nào, qua được bức tường phòng giải phẫu, hy vọng có thể trốn trong những hành lang bệnh viện, nhưng khi tôi đã đi qua bức tường…rớt xuống! Tôi đã nhảy xuống quãng không …! Tôi đã tiến về dăm bảy đường hầm là những đường đi xuống đáy. Ban đầu còn có một tia sáng nhỏ, giống như những tổ ong mà trong đó có rất nhiều người: trẻ có, già có, đàn ông có, đàn bà có đang la ó, và với những tiếng thét làm rợn người, họ đang nghiến răng… Còn tôi mỗi lúc mỗi hãi hùng và đang tiếp

tục đi xuống để tìm cách ra khỏi đó, trong khi ánh sáng đang tắt dần…Tôi tiếp tục lang thang trong những đường hầm này, trong bóng tối kinh khủng đó, cho đến khi tôi tới một chỗ tối tăm mờ mịt mà người ta không thể so sánh nó với cái gì khác…Tôi chỉ có thể nói rằng bóng tối đen kịt nhất trên mặt đất nếu so sánh với nó, còn hơn cả ánh sáng mặt trời lúc chính ngọ. Dưới đó, cũng cùng một bóng tối ấy lại phát sinh nỗi đau đớn, nỗi kinh hoàng, nhục nhã, và có mùi hôi thối kinh khủng. Đó là bóng tối sống động, phải, nó sống động; đầu óc thì mất trí hay mụ đi. Cuối đường đi xuống của tôi, chạy dọc theo những đường hầm này, tôi tới một chỗ bằng phẳng. Tôi phát điên lên, với ý chí mãnh liệt muốn ra khỏi đó ngay; cùng một ý chí xưa nay, nhưng bây giờ nó đã không giúp tôi chút nào cả, vì tôi đã ở đó và ở lại đó. Ở một điểm nào đó, tôi đã thấy đất mở ra, như một cái miệng lớn, khổng lồ! Nó sinh động! Sinh động! Tôi cảm thấy thân thể tôi trống rỗng, trống rỗng một cách sững sờ, và bên dưới tôi là một vực thẳm khủng khiếp không thể tin vào mắt mình, thật ghê sợ; điều làm tôi ớn lạnh nhất là, từ đó trở xuống, anh chị em sẽ không cảm thấy thậm chí một chút Tình Thương của Thiên Chúa, và ngay cả một giọt hy vọng nữa! Vực thẳm ấy có cái gì hút tôi vào đó. Tôi kêu gào như một mụ điên, như đang bị tra tấn, cảm thấy khiếp sợ không thể tránh khỏi rớt xuống đó, vì tôi nhận thấy rằng tôi đang bị trượt vào bên trong không ai cứu vãn được… Tôi biết rằng, nếu tôi có thể vào, tôi sẽ không thể ở lại đó chút nào cả, nhưng tôi tiếp tục trượt xuống, không bao giờ có thể lên lại. Chính điều này là cái chết thiêng liêng của linh hồn tôi.

Sự chết thiêng liêng của linh hồn: tôi đã hư mất đời đời không cứu vãn được. Nhưng trong nỗi kinh sợ thật khủng khiếp này, ngay chính lúc tôi sắp sửa vào (hỏa ngục), thì Thánh Micae, Tổng lãnh Thiên thần, chụp lấy hai bàn chân tôi… Thân xác tôi đã vào trong vực thẳm ấy, nhưng hai bàn chân tôi vẫn còn được giữ lại trên cao. Đó là một khoảnh khắc khủng khiếp và thật đau đớn. Khi tôi tới đó, thì chút ánh sáng còn lưu lại trong linh hồn tôi, làm cho những thằng quỉ ấy tức giận; tất cả những hình thù nhơ nhớp khủng khiếp ở dưới đó lập tức tấn công tôi. Những hình thù ghê sợ ấy giống như những giòi bọ, giống như những con đỉa đang cố chắn ánh sáng lại. Xin hãy hình dung xem kinh khiếp dường nào khi thấy tôi bị những loài như thế phủ kín…Tôi la hét, tôi la hét như một mụ điên! Những thứ đó đang bị đốt cháy! Thưa anh chị em, chúng là sự tối tăm sống động, chính lòng hận thù đốt cháy, tàn phá chúng ta, làm cho chúng ta trần trụi. Không có lời nào diễn tả được sự ghê rợn ấy!

Các Linh Hồn nơi Luyện Ngục

Xin lưu ý rằng tôi là một người vô thần, nhưng ngay lúc đó, tôi bắt đầu kêu lên: “Thưa các Linh hồn nơi Luyện ngục! Xin làm ơn kéo con ra khỏi đây! Con xin các vị, xin các vị giúp con!”

Trong khi tôi đang kêu lên như vậy, thì tôi nghe thấy hàng ngàn và hàng ngàn người, trẻ tuổi… đang kêu la. Phải, trước hết những người trẻ tuổi, với rất nhiều đau khổ! Tôi nhận thấy rằng ở đó, trong nơi ghê sợ này, trong vũng bùn lầy thù ghét và đau khổ ấy, họ nghiến răng, với những tiếng la hét và ai oán, khiến tôi đầy lòng xót thương và tôi sẽ không bao giờ có thể quên được… (Đã 10 năm qua đi, nhưng tôi vẫn còn kêu khóc và đau khổ, khi tôi nhớ đến đau khổ của tất cả những người ấy)…Tôi phải nói, tôi đã hiểu rằng ở trong chốn ấy, có những người trong một lúc thất vọng, họ đã tự tử…Bây giờ họ đang chịu cực hình, gần với những quái vật khủng khiếp, đang bị ma quỉ bao vây hành hạ họ. Nhưng cực hình dữ dội nhất trong tất cả các cực hình này là sự vắng bóng Thiên Chúa, bởi vì ở đó, người ta không cảm thấy Thiên Chúa. Tôi hiểu rằng, những người mà vào một lúc thất vọng, đã tự sát, thì phải ở lại đó, giữa những cực hình ấy, cho đến hết thời gian mà họ đã sống ở đời qua đi; bởi vì tất cả những người tự sát, đã ra khỏi trật tự thiên linh.

Những người khốn khổ ấy, trên hết là rất nhiều người trẻ, nhiều, nhiều lắm… Họ kêu la và đau khổ lắm…Nếu một người mà biết được những đau khổ đang chờ đợi mình, thì không bao giờ có ai quyết định tự tử cả!

Anh chị em có biết đâu là cực hình lớn lao nhất ở đó không?

Đó là thấy cha mẹ mình, hay bà con họ hàng mình là những người còn sống đang kêu khóc và đau khổ vì ý thức tội lỗi lớn lao: nếu tôi phạt nó hay nếu tôi đừng phạt nó, phải chi tôi nói với nó điều này hay không nói với nó như vậy, nếu tôi đã làm điều này hay điều nọ… Sau cùng, những nỗi ân hận này kinh khủng đến nỗi - một hỏa ngục thực sự cho những người còn sống ở đời này yêu mến chúng, chúng là điều làm cho họ đau khổ nhất. Đó là cực hình lớn nhất cho chúng, và ở đây ma quỉ nổi điên lên, cho thấy những cảnh tượng này:

"*Hãy xem mẹ mày khóc làm sao, hãy xem bà đau khổ thế nào, hãy xem ba mày đau khổ ra sao, hãy xem họ tuyệt vọng thế nào, đau buồn làm sao, hãy xem họ tự làm mình hổ thẹn và cãi cọ, tố cáo lẫn nhau thế nào, hãy nhìn vào tất cả nỗi đau khổ mày đã gây ra cho họ. Hãy xem họ đã phản loạn cùng Thiên Chúa như thế nào. Hãy nhìn vào gia đình mày xem. Tất cả chuyện này là do lỗi của mày cả đó!"*

Điều mà những linh hồn khốn khổ này cần là, những ai còn ở lại dưới trần thế này có thể bắt đầu bước đường hoán cải, họ có thể thay đổi cuộc đời họ, họ có thể làm những việc bác ái, họ có thể thăm viếng những người đau yếu… Và họ có thể dâng các Thánh lễ cầu cho linh hồn người quá cố. Các linh hồn này được hưởng nhờ ơn phúc vô cùng do tất cả điều này. Thực sự những linh hồn thấy mình ở trong Luyện Ngục chẳng thể làm gì cho chính mình được nữa. Không còn làm gì được nữa! Nhưng Thiên Chúa thì có, qua Thánh Lễ. Cả chúng ta nữa cũng phải giúp các ngài bằng cách này.

Thế là tôi hiểu rằng những linh hồn khốn khổ ấy không thể giúp tôi, và trong đau khổ này, trong phiền não này, tôi lại bắt đầu kêu la: "Oan uổng cho tôi! Hãy xem, tôi là một vị Thánh mà! Tôi không bao giờ trộm cắp! Tôi không bao giờ giết người! Tôi không bao giờ làm điều ác cho bất cứ một ai! Mà trái lại, trước khi bị thất bại trong việc làm ăn, tôi đã nhập khẩu những sản phẩm tốt nhất từ Thụy Sĩ, tôi nhổ và trồng răng, nhiều lần, tôi không bắt khách hàng phải trả tiền nếu họ không đủ khả năng. Tôi đã mua đồ cho người nghèo! Thế sao tôi lại ở đây?!

Tôi đang minh oan cho quyền lợi của tôi! Tôi là người rất tốt lành, lẽ ra tôi phải lên thẳng Thiên Đàng chứ, Tại sao tôi lại ở đây?!

Mỗi Chúa nhật tôi đều đi Lễ, mặc dầu tôi coi mình là một người vô thần và tôi không để trí đến những gì linh mục nói, không bao giờ tôi bỏ lễ mà. Cả đời, tôi chỉ bỏ Lễ nhiều nhất là năm lần thôi, Vậy tại sao tôi lại ở đây?!

"Nhưng tôi đang làm gì ở đây chứ? Xin kéo tôi ra khỏi đây! Xin đưa tôi ra khỏi đây!" quá kinh hãi, tôi tiếp tục la hét với những quái vật kinh tởm ấy đang cố bám riết vào tôi!

"Tôi là người Công giáo! Tôi là người Công giáo, xin đưa tôi ra khỏi đây!"

Tôi Đã Gặp Cha Mẹ Tôi

Khi tôi hô to lên rằng tôi là người Công giáo, thì tôi đã thấy một đốm sáng và anh chị em biết rằng chỉ một chút ánh sáng, thậm chí rất nhỏ trong bóng tối đen ấy, lại là ánh sáng mạnh nhất. Nó là món quà lớn nhất mà người ta có thể nhận được. Tôi đã thấy mấy tầng ở đầu vực thẳm này, và tôi thấy cha tôi (đã qua đời 5 năm trước đây) ở gần sát với lối vào vực thẳm. Người có một chút xíu ánh sáng; và lên trên bốn tầng nữa, tôi đã thấy mẹ tôi, với nhiều ánh sáng hơn và ở đó, bà đang trong tư thế cầu nguyện. Ngay khi thấy các ngài, tôi đã cảm nghiệm một niềm vui khôn tả đến nỗi tôi kêu lên: "*Ba! Má! Mừng quá, ba má hãy đến và đưa con đi! Xin đến và đưa con ra khỏi đây đi! Ba, Má ơi, xin đến và đưa con ra khỏi đây! xin mang con ra khỏi đây!"*

Trong khi toàn bộ chuyện này đang xảy ra, thì thân thể tôi bị hôn mê trầm trọng: tôi bị luồn ống nối với các máy, và hấp hối. Không khí không vào phổi tôi, hai trái thận không hoạt động… Tôi có được nối vào các máy móc thì chỉ vì chị tôi là một bác sĩ, chị đã năn nỉ các đồng nghiệp, với lý do là họ không phải Thiên Chúa. Thực ra, họ nghĩ rằng không đáng giữ cho tôi sống, và họ nói với bà con tôi bằng những từ này: trường hợp này không đáng giữ sống mãi, nghĩa là tốt hơn để cho tôi chết yên hàn, vì dù sao đi nữa tôi cũng thấy mình hấp hối rồi. Chị tôi năn nỉ tha thiết họ… (nên cho tôi sống)

Anh chị em có biết từ "tréo cẳng ngỗng" không? Tôi bênh vực việc trợ tử, quyền được chết một cách đàng hoàng!

Các bác sĩ không cho ai vào chỗ của tôi, trừ bà chị bác sĩ này của tôi, luôn túc trực bên cạnh tôi.

Khi linh hồn tôi đã ở thế giới bên kia, tôi thấy cha mẹ, người chị đứng bên cái xác đang hôn mê của tôi, chị nghe rõ tiếng tôi thét lên kêu cha mẹ tôi, sung sướng vì biết có thể được cha mẹ đến đón đi.

Tình cảnh ấy có thể đã xảy ra cho một người trong số anh chị em ở đây, khi nghe một người nào đó đang trong tình trạng bất tỉnh thét lên, hay nói mấy tiếng: đây là điều đã xảy ra với tôi. Tôi hầu như làm cho chị tôi chết vì sợ! Thực ra, tôi bắt đầu thét lên vui mừng khi tôi thấy các ngài, xin các ngài đến đón tôi và thế là chị tôi, người nghe thấy tất cả chuyện này, đã la lên: "*Em tôi chết rồi! Mẹ tôi và ba tôi đã tới đem nó đi! Đi đi, đừng đem nó đi! Xin má đi đi, xin ba đi đi, đừng đem nó đi! Ba má không thấy là nó có con dại hay sao! Xin đừng đem nó đi! Xin đừng đem nó đi!*"

Các bác sĩ phải lôi chị tôi ra khỏi đó, nghĩ rằng người chị khốn khổ của tôi đang mê sảng, có thể đang bị sốc; điều này cũng bình thường và dễ hiểu thôi, vì đó không phải gây ra bởi chuyện nhỏ: cái chết của người em họ tôi, đem xác em tôi tới nhà xác, người em gái chết mà lại không chết, nhưng sẽ còn sống thêm 24 tiếng đồng hồ nữa, theo ý kiến các bác sĩ… Đã ba ngày nay chị cứ phải đau khổ thế này, và đau khổ thế này không hề chợp mắt. Chẳng ngạc nhiên khi các bác sĩ tin rằng chị tôi đã mệt lả và là mồi cho ảo giác…

Đối với hoàn cảnh của tôi, anh chị em tưởng tượng ra tôi vui dường nào khi tôi xem thấy cha mẹ mình! Ở nơi đó, trong tình huống dễ sợ ấy tôi thấy mình ở đó, tôi đã xem thấy cha mẹ tôi!

Khi ông bà nhìn về phía tôi và thấy tôi ở đó, anh chị em không thể tưởng tượng được nỗi đau đớn tột cùng thể hiện qua gương mặt của các ngài. Vì ở đó, chúng tôi nhận thức được, và chúng tôi thấy được tình cảm của người khác; tôi đã thấy được nỗi đau mà các ngài đang chịu, nỗi đau khổ cùng cực. Cha tôi bắt đầu khóc lóc suốt, như mưa như gió và ông bắt đầu la lên: "*Con gái của ba ơi, Ồ, không! Chúa ơi, con gái ba, không! Chúa ơi, con gái bé bỏng của ba, không!*"

Mẹ tôi thì đang cầu nguyện, và khi bà nhìn về phía tôi và bà thấy nỗi sầu thảm trong mắt tôi, nhưng trong lúc đó không gì lấy đi sự bình an và sự dịu hiền trên gương mặt bà, ngay cả nước mắt! Thay vì khóc, bà đã ngước mắt lên, rồi quay qua nhìn về phía tôi. Tôi kinh sợ hiểu rằng các ngài không thể kéo tôi ra khỏi đó! Điều này làm tôi thêm đau khổ, các ngài ở đó, chia sẻ đau đớn của tôi, mà không có thể làm gì cho tôi! Tôi cũng hiểu rằng các ngài ở đó để trả lẽ với Chúa về việc dạy dỗ tôi. Các ngài là những giám hộ đã được giao phó công việc chăm lo những nén bạc mà Thiên Chúa đã cho tôi. Với đời sống và chứng từ của các ngài, các ngài đã phải bảo vệ tôi khỏi những tấn công của Xa-tan. Và các ngài phải nuôi dưỡng những ân sủng mà Thiên Chúa đã ban cho tôi qua Bí

tích Rửa tội. Tất cả các cha mẹ đều là những người canh giữ những nén bạc mà Thiên Chúa đã ban cho con cái.

Khi tôi thấy nỗi đau khổ các ngài chịu, nhất là nỗi đau của ba tôi, thì tôi lại kêu la, thất vọng: "*Xin đưa con ra khỏi đây! Xin đưa con ra khỏi đây! Con không có lỗi gì mà phải ở đây, vì con là người Công giáo mà, vì con là người Công giáo mà. Xin kéo con ra khỏi đây!*"

Tôi Chịu Phán Xét

Khi tôi la lên lần nữa rằng tôi là Công giáo, thưa anh chị em, tôi đã nghe thấy một Tiếng nói, rất ngọt ngào, không chỉ rất ngọt ngào …rất dịu dàng, tràn đầy bình an và yêu mến, nó làm cho linh hồn tôi nhảy dựng lên. Khi nghe Tiếng đó thì những quái vật khủng khiếp đang bám vào tôi lập tức phủ phục, và xin phép rút lui, vì chúng không chịu được sự dịu dàng của Tiếng nói; lúc ấy có cái gì đó mở ra, giống như cái miệng đang há hốc và chúng sợ hãi chạy trốn. Anh chị em tưởng tượng xem! Khi tôi thấy những hình thù ấy tức những thằng quỉ gớm ghiếc ấy, phủ phục tại đó… Chỉ nguyên nghe Tiếng của Chúa, (bất kể sự kiêu căng của Satan, và do đó, chúng nghe Tiếng Chúa như tiếng gì rất khó chịu), chúng quỳ sụp xuống!

Lúc ấy, tôi thấy Đức Trinh Nữ phủ phục, khi linh mục nâng Chúa ngự trong Hình Bánh lên trong Thánh Lễ cầu nguyện cho linh hồn đứa em họ của tôi. Đức Trinh Nữ chuyển cầu cho tôi! Phủ phục dưới chân Chúa, Ngài thu góp tất cả những lời cầu nguyện mà những người ở dưới đất cầu nguyện cho tôi, mà dâng lên Thiên Chúa.

Anh chị em biết không, vào lúc dâng Mình Thánh, linh mục đưa Mình Thánh lên, người ta cảm thấy Chúa Giêsu hiện diện, mọi người quỳ xuống, ngay cả ma quỉ cũng quỳ gối (run sợ)! Còn tôi, người đi dự Lễ mà không có chút kính trọng nào, không có chút chú ý nào, miệng ngậm kẹo cao-su, đôi khi ngủ gà ngủ gật, quay ngang quay ngửa, lạc vào ngàn tư tưởng tầm thường…! Và rồi tôi đã có can đảm than phiền, đầy kiêu căng, rằng Thiên Chúa không lắng nghe tôi khi tôi xin Ngài một ơn gì!

Xin anh chị em tin tôi, thực là sửng sốt khi thấy, lúc Chúa đi qua, mọi tạo vật, tất cả những quái vật khủng khiếp này đều sụp xuống đất phủ phục.

Tôi thấy Đức Trinh Nữ Maria, ân cần phủ phục dưới chân Chúa, cầu nguyện cho tôi, thờ lạy trước Nhan Người… Còn tôi, một kẻ tội lỗi, chẳng có gì ngoài rác rưởi, lại đối xử với Ngài không chút kính trọng nào, và nói là mình tốt lắm…Phải, tốt lành một cách khốn nạn! Chối bỏ và nguyền rủa Chúa!

Xin anh chị em tưởng tượng xem tôi là kẻ tội lỗi thế nào, khi mà ngay cả ma quỉ còn phủ phục xuống đất khi Chúa Giêsu đi qua…!

Giọng nói rất đỗi dịu dàng ấy nói với tôi: *"Tốt lắm, nếu con là người Công giáo thì hãy cho Cha biết những điều răn thuộc Luật Thiên Chúa."*

…Tôi sợ hãi! …Câu hỏi ấy tôi không hề mong đợi! Tôi chỉ biết rằng có 10 điều răn thôi! Và rồi… không còn nhớ gì hơn nữa!

"*Và bây giờ làm sao tôi đương đầu với câu hỏi này?*", tôi suy nghĩ, khổ sở. Lúc ấy tôi nhớ là mẹ tôi quen nói rằng Giới răn thứ nhất là yêu thương, bà luôn luôn nói về giới răn ấy. Mến Chúa và yêu tha nhân (láng giềng). Rốt cuộc thì những bài mẹ tôi dạy cũng giúp ích được chút gì chứ, tôi tự nhủ thế. Thế là tôi chọn câu trả lời này, hy vọng thế là đủ và phần còn lại chắc Chúa không lưu ý đâu…! Tôi suy nghĩ tìm cách xoay xở bằng đường này, như tôi vẫn làm khi còn sống: thực ra, tôi luôn luôn có câu trả lời sẵn, câu trả lời hoàn hảo, tôi vẫn thành công trong việc biện minh cho mình và trong việc bảo vệ mình bằng cách như vậy, đến nỗi không ai khám phá ra điều tôi không biết. Bây giờ tôi nghĩ phải dùng chiêu bài này. Và tôi bắt đầu nói: "*Điều răn thứ nhất là: kính mến Thiên Chúa trên hết mọi sự, và…tha nhân như chính mình.*"

"Tốt lắm"; Ngài nói với tôi: *"Và con có làm như vậy không? Con có yêu mến không?"* Hoàn toàn lúng túng, tôi trả lời: "*Con…có! Có, con có. Có*"

Nhưng tiếng nói tuyệt vời ấy nói: *"Không đâu!"*

Tôi cam đoan với anh chị em rằng khi Ngài nói với tôi: "Không đâu!", thì lúc ấy tôi cảm nhận sét đánh tôi ra sao! Thực ra tôi chưa cảm thấy sét đánh tôi phía bên nào… Nhưng khi tôi nghe tiếng "không đâu" ấy, tôi mới cảm thấy hết nỗi đau đớn bị sét đánh!... Tôi cảm thấy mình trần trụi, tất cả các mặt nạ của tôi đều rớt xuống, và tôi bị lộ nguyên hình.

Tiếng êm ái tiếp tục nói với tôi: "*Không!!! Con đã không kính mến Chúa con trên hết mọi sự, và còn tệ hơn nữa con đã không yêu thương tha nhân như chính mình! Con đã dựng cho con một thần minh mà con lấy mình làm mẫu mực; lấy đời con làm mẫu! Chỉ những lúc cực kỳ cần thiết hay lúc đau khổ thì con mới nhớ đến Chúa con thôi. Và lúc ấy, con quỳ xuống, con kêu gào, con van xin, con dâng các tuần cửu nhật, con tự đề nghị với mình đi Lễ, đến những nhóm cầu nguyện, cầu xin một số ơn hay một phép lạ…Khi con nghèo túng, khi gia đình con thấp kém, khi con đang còn ước ao trở thành nhà chuyên môn, bấy giờ ngày nào con cũng quỳ gối cầu nguyện, suốt mấy tiếng đồng hồ, khẩn cầu Chúa con! Con thường cầu nguyện, xin Cha kéo con ra khỏi sự nghèo túng ấy, để Cha có thể cho phép con trở thành một nhà chuyên môn, một ai đó! Khi con thấy mình túng thiếu và con cần tiền thì con đã hứa: con sẽ lần chuỗi Mân côi, nhưng lạy Chúa, xin ban cho con ít tiền đã!*

Đây là việc con thường làm với Chúa con! Không bao giờ con giữ lời đã hứa, ngay cả giữ một lời thôi! Và ngoài việc không giữ lời hứa với Chúa con, con chưa bao giờ biết cám ơn Cha!"

Và Chúa nhấn mạnh trên điều này: *“Con hứa, con hứa với Chúa con, nhưng chưa bao giờ con giữ lời hứa cả!”*

Chúa cho tôi thấy một trong nhiều lời cầu nguyện của tôi: khi tôi xin Ngài ơn được có chiếc xe hơi đầu tiên, thì tôi thường cầu nguyện, và rất khiêm tốn, tôi thường cầu nguyện xin Ngài làm ơn chỉ ban một chiếc xe hơi nhỏ thôi, ngay cả một chiếc xe cũ, điều đó không quan trọng…chỉ miễn sao nó chạy là được. Nhưng ngay khi xin được điều tôi ước nguyện, thì tôi đã không nói được ngay cả tiếng cám ơn Chúa, và 8 ngày sau, không những tôi đã không cám ơn Ngài, mà tôi còn chối bỏ Ngài và nói xấu về Ngài nữa. Ngài tỏ cho tôi thấy, trong tất cả các ơn phúc Ngài đã ban cho tôi, thì không những tôi thiếu sót đối với những lời đã hứa, mà còn chẳng hề biết cám ơn gì cả.

Tôi thấy Chúa thật buồn. Anh chị em biết, mối liên hệ của tôi với Thiên Chúa giống như một “MÁY ATM PHÁT TIỀN Ở NGÂN HÀNG” vậy: tôi bỏ vào một chuỗi Mân Côi, thì Ngài phải cho tôi tiền… và nếu Ngài không cho tiền, thì tôi phản loạn. Chúa tỏ cho tôi thấy tất cả như vậy đó. Ngài vừa cho tôi có một nghề, -và kết quả là, khi bắt đầu có được chút thế giá và cũng như chút tiền-, thánh danh Thiên Chúa đã không làm tôi thoải mái… Tôi bắt đầu cảm thấy mình vĩ đại, không bao giờ còn tỏ vẻ yêu mến, biết ơn Ngài nữa.

Biết ơn ư? Không bao giờ! Ngay cả một tiếng ‘cám ơn’ cho một ngày mới Ngài ban cho tôi, hay sức khỏe, hay có một mái nhà nơi tôi đang cư ngụ …cũng không. Hoặc ngay cả một kinh thương xót cho những người nhỏ bé túng nghèo không có nhà có cửa, cũng chẳng có gì để ăn. Không có gì hết! Vô ơn tới cực điểm. Trên hết, tôi trở nên ngờ vực Chúa tôi, trong khi tôi tin thần Vệ Nữ (*Venus*) và thần Méc-cua (*Mercury*) để được giàu sang, tôi mù quáng chạy theo thuật tử vi, cho rằng các ngôi sao điều khiển cuộc đời chúng ta, tôi bắt đầu tin tất cả các học thuyết mà thế gian cung cấp cho tôi. Thí dụ tôi tin vào thuyết luân hồi; tôi giản dị tự thuyết phục mình rằng, người ta sẽ chết và sẽ bắt đầu lại từ đầu… và tôi quên rằng Chúa Giêsu của tôi phải trả bằng giá Máu.

Chúa nói tiếp: *“Tất cả những gì con có, thì không phải được ban cho con vì con đã xin, nhưng là một phúc lành con đã nhận được từ Trời cao; còn con thì cho rằng tự mình đã đạt được tất cả, vì con là một người xăn tay làm việc, một người chiến đấu… Rằng con đã chinh phục được mọi thứ bằng hai bàn tay và bằng sức mạnh học tập. Không phải! Hãy xem: có bao nhiêu nhà chuyên môn, đủ tư cách và trình độ hơn con, những người đã làm việc cũng nhiều như con hay hơn con nữa chứ?”*

Chúa kiểm tra tôi về 10 Điều Răn, cho tôi thấy rằng tôi đã sống ra sao, rằng những gì ngoài môi miệng tôi nói tôn thờ và yêu mến Thiên Chúa, nhưng trái lại, tôi đã tôn thờ Xa-tan. Tại bệnh viện dành cho bệnh nhân ngoại trú của tôi, có một bà bói bài thường hay lui tới, và bà đã làm vài ma thuật để trừ những điều xui xẻo, và hay nói rằng: “Tôi không tin những điều này… nhưng dù sao thì cũng làm những điều ấy, bởi vì biết đâu đấy…” Và bà làm yêu thuật của bà. Ở

một góc không ai thấy, bà đặt một móng ngựa và một cây lô hội, để cất vận xấu đi, và những cái khác như vậy, Anh chị em có biết tôi đã làm gì, cho phép phải không? Vâng, tôi đã mở cửa cho ma quỉ để chúng nó vào tùy thích, và luân chuyển tự do, vui vẻ trong bệnh viện dành cho những bệnh nhân ngoại trú của tôi và trong đời tôi. Anh chị em thấy tất cả chuyện này đều đáng hổ thẹn. Thiên Chúa phân tích toàn bộ cuộc đời tôi, dưới ánh sáng 10 Điều Răn, Ngài tỏ cho tôi thấy rằng tôi giữ mối liên hệ thế nào với tha nhân và với Ngài. Tôi phê bình chỉ trích tuốt luốt mọi sự và mọi người…Và mọi người tán thưởng tôi là, "Gloria thánh thiện"…! Ngài chỉ cho tôi thấy tôi nói yêu mến Chúa và yêu thương tha nhân, nhưng trái lại tôi rất đố kỵ. Bây giờ tôi thấy rằng khi tôi lừa gạt một ai hay nói dối, thì chính là tôi khai man trước tòa, vì vào lúc tôi nói: "Tôi là người Công giáo", là tôi công bố rằng Chúa Giêsu Kitô là Chúa tôi và đồng thời tôi làm chứng cho dối trá và lừa đảo! Tôi đã làm điều gian ác dường nào cho rất nhiều người! Kế đến, tôi chưa bao giờ biết ơn cha mẹ tôi, vì tất cả sự hy sinh và sự tận tụy của các ngài giúp tôi có thể có được một nghề và thành tựu ở đời, vì tất cả những hy sinh và cố gắng các ngài đã làm…Nhưng tôi đã không thấy như vậy, tôi đã phớt lờ đi, và ngay khi tôi có việc làm, thì các ngài bị giảm giá dưới mắt tôi; đến độ mà tôi hổ thẹn vì mẹ tôi thấp kém và nghèo túng.

Chúa Giêsu tiếp tục chỉ cho tôi thấy tôi là người vợ thế nào: cả ngày tôi chỉ càm ràm, từ lúc tôi thức dậy. Chồng tôi nói: "*Chúc em một ngày đẹp nhé!*" Còn tôi thì: "*Có lẽ nó đẹp đối với anh thôi!! Xem trời mưa kìa!*" Tôi luôn luôn càm ràm và phủ nhận mọi sự.

Đến như việc thánh hóa những ngày thánh thì sao? Tôi cảm thấy hoảng sợ dường nào! Buồn bã biết bao! Chúa Giêsu chỉ cho tôi thấy tôi dành hẳn bốn và ngay cả năm tiếng đồng hồ cho thân xác tôi để tập thể dục, trong khi tôi thậm chí không dành được mười phút cho Chúa tôi, ngay cả không một lời cám ơn, hay một lời cầu nguyện tử tế đi nữa…không, không gì hết! Trái lại, đôi khi tôi thậm chí lần chuỗi, bắt đầu thật nhanh, trong khi xem các vở kịch nhiều tập. Tôi nghĩ mình có thể lần chuỗi xong trong những lúc đài quảng cáo. Tôi bắt đầu vội vàng mà không chú ý đến những gì tôi đọc, lo lắng không biết vở kịch nhiều tập trên tivi bắt đầu rồi hay chưa, và tôi đã coi đến chỗ nào rồi. Nói tóm lại, tôi không hề nâng tâm hồn lên cùng Chúa.

Chúa Giêsu tiếp tục tỏ cho tôi thấy tôi không hề biết ơn Ngài thế nào và tôi làm biếng đi dự Thánh Lễ ra sao. Khi tôi còn sống với cha mẹ tôi, và mẹ tôi buộc tôi đi, thì tôi nói với bà: "*Nhưng, má ơi, nếu Thiên Chúa ở khắp nơi, thì con cần gì phải đi nhà thờ để dự Lễ?*" Rõ ràng, đối với tôi, buông ra những lời này thì rất tự nhiên… Và Chúa Giêsu cho tôi thấy như thế. Tôi đã có Chúa hai mươi bốn tiếng đồng hồ một ngày cho mình, suốt đời tôi, Chúa đã săn sóc tôi. Còn tôi thì quá làm biếng không cống hiến cho Ngài được một chút thời giờ vào Chủ nhật, để chứng tỏ tôi biết ơn, tôi yêu mến Ngài…Nhưng điều tồi tệ nhất là biết rằng, thay vì siêng năng đi nhà thờ, để nhằm nuôi dưỡng linh hồn tôi, tôi lại dốc toàn lực cho việc chăm sóc thân xác mình, tôi đã trở thành nô lệ cho xác thịt, và tôi đã

quên mất một điều quan trọng là tôi có một linh hồn! Và không bao giờ tôi biết chăm sóc nó.

Xét về Lời Chúa, tôi thậm chí nói, một cách trâng tráo, rằng người đọc Thánh Kinh nhiều sẽ trở thành điên dại. Tôi đi tới chỗ thành người phỉ báng, và sự thiếu mạch lạc của đời sống đã đưa tôi tới chỗ nói: "*Nhưng Chí Thánh là thế nào? Mà Thiên Chúa có hiện diện ở đó không? Trong Bình Thánh và trong Chén Thánh à?... Linh mục nên thêm rượu mạnh vào để cho nó có hương vị chứ?"*

Làm giảm mối thân tình với Chúa thì tôi đạt tới điểm nào nào! Tôi bỏ bê linh hồn không được nuôi dưỡng, và dường như như thế cũng chưa đủ, chỉ có việc duy nhất tôi làm là phê bình các linh mục, Thưa anh chị em, nếu anh chị em biết được tôi cảm thấy khó chịu về điều này biết bao trước Chúa Giêsu. Chúa tỏ cho tôi thấy linh hồn tôi bị giảm sút do tất cả những lời phê bình, chỉ trích này biết bao. Hơn thế nữa, hãy xem tôi đã tuyên bố một linh mục là đồng tình luyến ái, và qua đó cả cộng đoàn biết đến điều này… Anh chị em không thể tưởng tượng ra được sự dữ xấu xa tôi đã làm cho linh mục này!

Không, anh chị em không thể tưởng tượng ra được! Tôi không thể nói với anh chị em về chuyện ấy, bởi vì nó sẽ quá dài. Tôi chỉ nói với anh chị em rằng, chỉ một từ thôi có sức mạnh giết chết và phá huỷ các linh hồn. Giờ đây tôi thấy được tất cả những sự dữ tôi đã làm. Tôi rất hổ thẹn đến nỗi không có lời nào để diễn tả được điều ấy. Tôi chỉ có thể xin quý vị đừng làm như tôi: xin đừng phê bình chỉ trích! Xin hãy cầu nguyện! Tôi thấy rằng những lỗi lầm nặng nề nhất đã làm nhơ nhuốc linh hồn tôi, và chuốc lấy nhiều tai vạ hơn trong đời tôi, là nói xấu các linh mục!

Xin Cầu Nguyện Cho Các Linh Mục

Gia đình tôi luôn phê bình, chỉ trích các linh mục. Từ khi tôi còn nhỏ, ba tôi và mọi người trong nhà quen chỉ trích và nói: "*Những linh mục này đã quan hệ lăng nhăng và có nhiều tiền hơn chúng ta… Và họ là thế này, thế nọ…",* còn chúng tôi thì lại hay lặp đi lặp lại chuyện này.

Chúa nói với tôi gần như lớn tiếng: *"Con nghĩ con là ai, mà tự đặt mình làm Thiên Chúa và xét đoán những người đã được thánh hiến?! Các ngài cũng có xác thịt, và sự thánh thiện được ban cho các ngài để mưu ích cho các cộng đoàn mà Cha đặt vào đó như món quà. Và các công đoàn có nghĩa vụ cầu nguyện cho ngài, yêu mến ngài và nâng đỡ ngài"*. Thưa anh chị em, nếu anh chị em biết rằng, khi một linh mục sa ngã, thì chính cộng đoàn phải trả lẽ cho sự thánh thiện của ngài. Ma quỉ ghét những người Công giáo, càng ghét cay ghét đắng các linh mục hơn. Chúng ghét Giáo hội chúng ta, bởi vì đó là nơi có một linh mục thánh hiến… Tôi xin mở ngoặc đơn: Tất cả anh chị em phải biết rằng linh mục tuy vẫn còn là con người, nhưng là người được thánh hiến, được Chúa

Cha Hằng Hữu công nhận, để phép lạ xảy ra trong một mẩu bánh, một sự biến thể; do tay linh mục, nó trở nên Mình và Máu Chúa Giêsu Kitô… Và những bàn tay này, Ma quỉ ghét cay ghét đắng, ghét kinh khủng. Ma quỉ ghét người Công giáo chúng ta do bí tích Thánh Thể, vì Bí Tích Thánh Thể là cửa mở vào Thiên Đàng và là cửa duy nhất! Không có Bí Tích Thánh Thể, thì không ai được vào Thiên Đàng. Khi một người hấp hối, thì Thiên Chúa đến bên cạnh, không tùy thuộc vào tôn giáo hay tín ngưỡng của người này, tỏ mình ra và âu yếm nói với người này, với tình yêu và lòng thương xót: *“Ta là Chúa của con!”* Và nếu người ấy xin Chúa tha thứ và đón nhận Chúa đây, thì có điều này xảy ra khó lòng mà cắt nghĩa được: Chúa Giêsu lập tức đưa linh hồn này đến chỗ Thánh Lễ đang được cử hành vào lúc đó, và người này lãnh nhận Của Ăn Đàng[1], là sự thông hiệp mầu nhiệm. Bởi vì chỉ ai lãnh nhận Mình và Máu Chúa Giêsu Kitô, mới được vào Thiên Đàng. Đó là điều huyền nhiệm, đó là một hồng ân bao la chúng ta lãnh nhận trong Giáo Hội Công giáo, một hồng ân mà Thiên Chúa ban cho Giáo Hội chúng ta; và nhiều người nói xấu Giáo Hội này, tuy nhiên nhờ Giáo Hội này, họ nhận được ơn cứu độ và xuống Luyện ngục, và ở đó họ tiếp tục được hưởng ân sủng của Thánh Thể. Họ cứu chính họ. Họ xuống Luyện ngục, nhưng họ được cứu rỗi! Vì thế ma quỉ rất ghét các linh mục; bởi vì ở đâu có linh mục, thì ở đó có những bàn tay thánh hiến bánh và rượu, khiến chúng trở nên Mình và Máu Chúa Giêsu Kitô cho chúng ta. Do đó, chúng ta phải cầu nguyện rất nhiều cho các linh mục, vì ma quỉ không ngừng tấn công các ngài.

Chúa tỏ cho tôi tất cả những điều này.

Các Bí Tích

Chỉ nhờ linh mục mà chúng ta mới có Bí tích Hòa giải, chẳng hạn! Chỉ qua linh mục chúng ta mới được ơn tha thứ lỗi lầm. Anh chị em có biết tòa giải tội là gì không? Đó là “nơi tắm rửa các linh hồn!” Không phải với nước và xà-bông, nhưng với Máu Chúa Kitô! Khi linh hồn tôi nhơ nhớp, đen đủi vì tội lỗi, nếu tôi đi xưng tội, thì tôi đã được tắm sạch với Máu Chúa Kitô, hơn nữa, tôi sẽ cắt đứt những sợi giây trói cột tôi với sự dữ. Vì vậy, chẳng phải ma quỉ không có lý do để ghét cay ghét đắng các linh mục sao?! Lại nữa, những người có thể đã là những tội nhân tày trời, có được quyền giải tội. Và Chúa đã chỉ cho tôi bằng cách nào: trong Vết Thương của Trái tim Người…Đúng vậy!

Anh chị em biết không, có những cái vượt quá khả năng hiểu biết của con người, vì chúng là những thực tại thiêng liêng, và chúng ta lại đang nói về những chân lý thiêng liêng, chân thực hơn những chân lý của chúng ta… Nhờ vết thương này, một linh hồn nâng lên tới tầm mức Thánh Thiêng, tới tầm mức của

---

[1] Của Ăn Đàng (Viaticum): trao Mình Thánh Chúa cho người hấp hối như của ăn đi đàng.

Lòng Thương xót Chúa, tới cửa của Lòng Thương xót, thì linh hồn ấy lên tới Trái Tim Chúa Giêsu, Linh mục vĩnh cửu, và ở đó, Chúa Giêsu đặt Thánh giá của Người, đang chảy máu trong sự Hiện Diện vĩnh cửu của Người…Và linh hồn ấy trở về được sạch. Bây giờ tôi mới thấy linh hồn tôi trở về được sạch thế nào khi đi xưng tội, và trong mỗi tội tôi xưng ra, Chúa chúng ta bẻ gãy những chiếc vòi nối kết tôi với Xa-tan. (Còn tôi, rủi thay, vẫn tránh xa việc xưng tội!)

… Nhưng tất cả việc này xảy ra chỉ nhờ linh mục, Do đó chúng ta có bổn phận và nghĩa vụ cầu nguyện cho các ngài, để Thiên Chúa có thể che chở các ngài, khai sáng hướng dẫn các ngài.

Vì tất cả những lý do này mà ma quỉ ghét cay ghét đắng Giáo hội Công giáo và các linh mục.

Bí Tích Hôn Phối

Tôi muốn nói với quý vị về Hồng ân cao cả đó là Bí tích Hôn phối. Khi chúng ta tiến vào trong nhà thờ ngày thành hôn, vào lúc mà chúng ta nói "có", hứa trung thành cho đến mãi mãi, lúc vui cũng như lúc buồn, khi khỏe mạnh cũng như lúc yếu đau, v.v… Anh chị em có biết chúng ta hứa với Ai không? Chính là chúng ta hứa với Chúa Cha! Chúa chúng ta say đắm với bí tích Hôn phối. Ngài là chứng nhân duy nhất, khi chúng ta đọc những lời này. Mỗi người chúng ta, khi chúng ta chết, chúng ta sẽ thấy khoảnh khắc này, nhất là trong Cuốn Sổ Cuộc Đời. Lúc ấy chúng ta sẽ chợt thấy một ánh sáng vàng không thể diễn tả được, một ánh chói lọi mãnh liệt. Thiên Chúa Cha viết những lời này vào Cuốn Sổ Cuộc Đời với những chữ vàng, rất đẹp.

Vào lúc chúng ta rước Mình và Máu Chúa Giêsu, thì chúng ta ký một hợp đồng với Thiên Chúa, và với người chúng ta đã chọn để cùng nhau chia sẻ cuộc đời. Khi chúng ta đọc những lời này, là chúng ta đọc chúng cho Chúa Ba Ngôi chí Thánh.

Tôi nhận thấy rằng vào ngày lễ hôn phối, lúc tôi và chồng tôi rước Thánh Thể chí thánh, thì chúng tôi không còn phải là hai mà là ba! Hai chúng tôi và Chúa Giêsu! Thực ra, ngay khi chúng tôi hiệp thông với Chúa Giêsu, Người liên kết chúng tôi thành một mà thôi! Người đặt chúng tôi vào Trái Tim Người và chúng tôi trở nên MỘT, cùng với Chúa Giêsu, chúng tôi làm thành một bộ ba thánh thiện "Sự gì Thiên Chúa đã kết hiệp, con người không được phân ly"

Bây giờ tôi xin hỏi, ai tách biệt "sự nên MỘT" này? Không ai cả, thưa anh chị em, không ai có thể tách biệt nó được! Không ai có thể tách biệt sau khi Hôn phối đã hoàn hợp! Và nếu đôi bạn này còn trinh khiết đến với hôn phối, thì anh chị em không thể tưởng tượng những phúc lành nào được tuôn đổ trên cuộc hôn phối này!

Tôi cũng đã thấy lễ hôn phối của cha mẹ tôi. Khi ba tôi luồn cái nhẫn vào ngón tay của má tôi, và linh mục tuyên bố ông bà là vợ chồng, thì Chúa ủy thác cho ba tôi một cây gậy bằng gỗ, chiếu sáng, hơi uốn cong một chút. Ở đây chúng ta đang nói đến ơn phúc mà Thiên Chúa ban cho người nam; đó là hồng ân uy quyền của Thiên Chúa Cha, để người này có thể hướng dẫn đàn con nhỏ bé được sinh ra trong cuộc hôn phối, và cũng để bảo vệ cuộc hôn phối và những đứa con khỏi rất nhiều sự dữ tấn công gia đình.

Đối với mẹ tôi, thì Thiên Chúa Cha đặt vào trái tim một cái gì trông như quả cầu Lửa, rất đẹp; biểu hiện Tình yêu của Thiên Chúa, của Chúa Thánh thần. Tôi biết mẹ tôi là một phụ nữ rất trong trắng, Thiên Chúa hạnh phúc và vui sướng. Anh chị em không thể tượng ra bao nhiêu thần ô uế chụp lấy cha tôi vào lúc ấy. Những thần này có vẻ giống như giòi bọ, như những con đỉa. Anh chị em biết không, khi người nào có những liên hệ tình dục ngoài hôn nhân, thì những thần dữ lập tức đeo dính vào tất cả bộ phận của người đó, chúng bắt đầu từ những cơ quan sinh dục của hắn, chúng chiếm hữu xác thịt, chiếm hữu kích thích tố; chúng chiếm hữu óc, chiếm hữu tuyến yên, và tất cả những phần thần kinh của cơ thể của người ấy, và chúng bắt đầu tạo ra một lượng kích thích tố làm cho bản năng của hắn gần với thú tính hơn. Chúng thay hình đổi dạng một người con Chúa thành một tên nô lệ cho xác thịt, cho bản năng của mình, cho ham muốn nhục dục của mình, chúng mang con người tới chỗ, như chúng nói, “chúng nó hưởng khoái lạc cuộc đời”.

Khi một cặp vợ chồng còn trong trắng, thì điều đó làm vinh danh Thiên Chúa. Một giao ước thánh thiện xảy ra với Người là Đấng thánh hóa bản năng sinh dục này. Thực ra bản năng sinh dục không phải là tội! Thiên Chúa đã ban nó cho chúng ta như một phúc lành, vì bản năng sinh dục là Thiên Chúa và đôi vợ chồng. Ở đâu có Bí tích Hôn phối, (Cả khi những cặp vợ chồng đến chịu Bí tích ấy không trong trắng), thì Thiên Chúa cũng hiện diện trong giường Bí tích này! Vì trong chiếc giường cưới, được Bí tích Hôn phối chúc phúc, có Chúa Thánh Thần, ngay cả trong những bữa ăn của đôi bạn này cũng có sự hiện diện của Chúa, Đấng chúc lành cho của ăn. Thiên Chúa vẫn luôn thích thú trước Bí tích Hôn phối; Người sung sướng tháp tùng đôi bạn trong đời sống mới của họ, ngay lúc bắt đầu đời sống chung với nhau. Đôi bạn và Chúa làm thành một bộ Ba. Rất tiếc, nhiều vợ chồng không biết điều này, họ không có ý niệm này… Và họ thậm chí không nghĩ về Thiên Chúa; họ kết hôn chỉ vì truyền thống, chứ không vì đức tin…Họ chỉ nghĩ ra khỏi nhà thờ để đi ăn tiệc, ăn, uống, đi hưởng tuần trăng mật…Xin nhớ là trong chuyện này, không có gì xấu cả; điều xấu nằm ở chỗ bỏ Chúa ở ngoài tất cả chuyện này. Như tôi đã làm, tôi là người đã bỏ Chúa ở ngoài phố; thậm chí trong đầu tôi chưa từng có ý tưởng mời Người vào cuộc sống mới của tôi, vào căn nhà mới của tôi. Thực ra, Người lấy làm sung sướng khi chúng tôi mời Người vào và ở với chúng tôi mãi mãi, khi vui cũng như những lúc kém may mắn; Người ước mong rằng chúng tôi cảm thấy Người hiện diện… Chắc chắn, trong Bí tích Hôn phối, Chúa vẫn hiện diện dù không được

mời… Nhưng sự hiện diện này sẽ đẹp đẽ hơn nhiều biết bao, nếu chúng ta ý thức về nó…

Trong cuộc hôn nhân của cha mẹ tôi, điều đẹp đẽ nhất là Thiên Chúa ban lại cho cha tôi những hồng ân và những ân sủng ông đã đánh mất: có như thế là vì ông đã cưới mẹ tôi, một phụ nữ rất trong trắng trong tình cảm, và đồng trinh. Tôi nhìn cha tôi, nhìn bản năng tính dục rối loạn và nhơ nhớp của ông. Nhưng vì ông rất “trượng phu”, và bạn bè ông đã bắt đầu đầu độc ông, bảo ông đừng để cho vợ mê hoặc và lấn lướt mình, và rằng ông phải tiếp tục sống như trước, và thế là sau đám cưới hai tuần lễ, ông đã vòng đến một nhà thổ, để tỏ cho bạn bè ông thấy rằng ông vẫn tiếp tục như cũ, và rằng ông đã không để mình bị vợ lấn lướt…

Anh chị em có biết cây gậy quyền bính và che chở của ông, mà Thiên Chúa đã ban cho ông, cuối cùng ở đâu không? Ma quỉ đã lấy mất của ông rồi! Và tất cả những thần dữ đó, những thần nhơ nhớp đó đã trở lại đem ông đi với chúng. Từ chủ chăn của đàn chiên, cha tôi đã biến thành con chó sói của chính gia đình và tổ ấm của ông!

Khi người ta không trung thành với hôn nhân của mình, thì người ấy cũng không trung thành với Thiên Chúa. Người ấy thiếu sót trong lời nói của mình, với lời thề mà người ấy thề, với Thiên Chúa và với người phối ngẫu, trong ngày lễ hôn phối. Người ấy không thi hành những gì người ấy đã hứa. Nếu ai có ý không trung thành với hôn nhân của chính mình, thì tốt hơn đừng kết bạn. Chúa nói với chúng ta: nếu con bất trung, thì con sẽ lên án chính mình thôi. Nếu con biết mình sẽ không chung thủy, thì con đừng kết bạn! Hỡi con trai, con gái, hãy cầu xin Cha ban ơn trung thành với vợ, với chồng mình, và với Thiên Chúa.

Bao nhiêu sự dữ đi vào hôn nhân do sự ngoại tình! Một người chồng, chẳng hạn, đi vào nhà thổ, hay ngoai tình với cô thư ký. Bất kể đã được đề phòng, người ấy nhiễm phải một vi khuẩn, và thậm chí có rửa ráy sau đó; thì con vi khuẩn đó cũng không chết… vì thế sau này, khi người ấy ăn ở với vợ, thì con vi khuẩn ấy đi vào âm đạo của người phụ nữ và nó ở lại dưới đáy, và vào tới tử cung, cuối cùng nó làm thành một chỗ loét mà thường những người phụ nữ không để ý tới. Rồi cả mấy năm sau, khi đau quá, đi bác sĩ, người vợ mới phát giác ra mình bị ung thư. Phải! Ung thư! Và lúc ấy, ai bảo ngoại tình không giết người? Hơn nữa đã có bao nhiêu vụ phá thai do ngoại tình? Thí dụ, bao nhiêu phụ nữ không trung thành, nên dính bầu, đã tìm cách phá thai, để chồng không khám phá ra được? Họ giết một kẻ vô tội, chưa biết nói, cũng không tự bảo vệ mình được! Và đây chỉ là mấy thí dụ. Ngoại tình giết hại dưới rất nhiều hình thức khác nhau! Thế mà chúng ta vẫn còn có can đảm để phản kháng Thiên Chúa, khi sự việc không trôi chảy, khi chúng ta có vấn đề, khi đau yếu đến; trong khi chính chúng ta là những người gây ra những chuyện ấy vì tội lỗi mình, kéo sự dữ xuống đời mình. Ma quỉ luôn ẩn đằng sau tội lỗi! Chúng ta mở cửa cho nó, khi chúng ta phạm tội nặng như vậy! Thế mà chúng ta còn kêu than rằng Thiên

Chúa không yêu thương chúng ta. Thiên Chúa ở đâu mà lại cho phép chuyện này, chuyện nọ xảy ra?! Sao chúng ta dám cả gan như vậy! Chớ gì anh chị em biết Thiên Chúa là đá tảng bảo vệ hôn nhân. Khốn cho người nào cố phá hủy hôn nhân! Khi người nào cố tình, thì đụng vào Tảng Đá này là Chúa Giêsu. Thiên Chúa bảo vệ hôn nhân, xin đừng bao giờ nghi ngờ điều đó!

Tôi cũng muốn cảnh báo cho anh chị em nên rất thận trọng với những bà nhạc mẫu nào xía vào hôn nhân của con cái, quấy rầy chúng, gây ra những vấn đề trong những mối quan hệ của chúng. Nếu con rể hay con dâu có làm đúng hay sai, có thể không được bà thích, thì chúng cũng đã kết hôn rồi, và chẳng còn làm gì hơn được nữa. Chỉ có một việc duy nhất là cầu nguyện cho chúng mà thôi: để chúng cũng cầu nguyện cho cuộc hôn nhân ấy, và để chuyện bất như ý ra một bên! Nhiều bà đã tự chuốc lấy án phạt cho mình vì đã can thiệp vào hôn nhân của con cái! Đây là một tội trọng! Nếu quý vị thấy có gì không phải, không đúng, rằng một hay cả hai phạm tội, thì hãy khẩn cầu Chúa cho chúng, cầu xin Chúa trợ giúp. Quý vị cũng có thể kêu hai đứa đến và nói với cả hai, mời gọi cả hai cứu vãn lấy cuộc hôn nhân, nghĩ đến con cái, nhắc nhở chúng rằng hôn nhân là để yêu thương, để trao ban và tha thứ cho nhau. Người ta phải bằng mọi cách ủng hộ hôn nhân, phải ủng hộ; nhưng đừng bao giờ xen vào phá vỡ hôn nhân, lại càng không nên đứng về phe này hay phe kia.

Hãy Thảo Kính Cha Mẹ

Chúa Giêsu tiếp tục chỉ cho tôi thấy mọi sự…Tôi đã kể cho anh chị em, tôi vô ơn đối với cha mẹ tôi thế nào, tôi đã hổ thẹn về các ngài làm sao, tôi đã nói xấu các ngài thế nào và tôi đã từ bỏ các ngài ra sao, vì các ngài nghèo và không thể cho tôi tất cả những cái mà các người bạn nhà giàu của tôi có. Tôi là một đứa con gái vô ơn, đến độ nói rằng bà không phải là mẹ tôi, vì bà xem ra kém cỏi hơn tôi. Thực khủng khiếp khi thấy bản tóm lược của một phụ nữ sống không có Thiên Chúa. Cô ta phá hủy tất cả những gì cô đến gần. Và còn hơn tất cả những điều này, và đây là điều tồi tệ nhất, là tôi đã cảm thấy và tin rằng mình là một con người rất tốt!

Tôi nghĩ rằng về giới răn thứ bốn thì tôi sẽ đậu ngon ơ thôi, vì tôi tốn kém rất nhiều cho cha mẹ tôi: tôi đã tiêu nhiều tiền cho ông bà, do ông bà bị đau (tất cả các xét nghiệm đều phải trả tiền), vì cả hai ông bà đã bị đau nặng trước khi qua đời. Chính chồng tôi là người đã trả hết các phí khoản và thường nói: “Hãy săn sóc hai người không biết mắc cỡ này một chút, họ không để lại được một đồng xu, và thậm chí còn phải tiêu cả một gia tài cho họ. Những cha mẹ của bạn bè anh, thay vì thế, đã để lại tài sản và …” Và Chúa tỏ cho tôi thấy tôi đã phân tích mọi sự từ quan điểm tiền nong ra sao, vì tôi khéo léo điều khiển cả cha mẹ tôi khi tôi có tiền và quyền thế, tôi thậm chí còn thủ lợi từ các ngài nữa.

Với đồng tiền, tôi biến tôi thành thần thánh và tôi chà đạp lên ngay cả cha mẹ mình. Anh chị em có biết điều gì làm tôi đau lòng nhất không? Gặp các ngài ở đó... Ba tôi khóc, thấy rằng mình đã từng là người cha tốt lành, rằng mình đã dạy đứa con gái thành một người biết làm việc, một nhà tranh đấu, một nhà doanh nghiệp, thành một người được người ta kính nể, vì chỉ những ai làm việc mới thăng tiến mà thôi…Nhưng tôi đã quên một điều đặc biệt: là tôi có một linh hồn, và ông là người truyền đạo của tôi, bằng chứng tá của ông. Cuộc đời tôi bắt đầu chìm xuống, với mẫu gương ông trao cho tôi. Bây giờ, với nỗi đau khổ sâu sắc, ông thấy trách nhiệm của mình trước Thiên Chúa, từ khi ông lăng nhăng, và quen nói khéo, khoác lác với mẹ tôi và với mọi người, mình là "đại trượng phu", vì ông có nhiều bà và có thể chinh phục được tất cả các bà ấy. Hơn nữa, ông quen uống rượu và hút thuốc. Ông cũng là người tốt, nhưng có những nết xấu này; nhưng theo ông thì không phải như vậy, trái lại, ông tin chúng là đức tính tốt. Ông rất tự hào. Tôi, dù chỉ là một đứa con nít, đã bắt đầu giận điên lên khi thấy mẹ tôi phải khóc thế nào, khi ông nói về những người đàn bà khác. Sự oán giận bắt đầu với cái chết thiêng liêng: Tôi cảm thấy cơn giận kinh khủng khi thấy cha tôi hạ nhục mẹ tôi thế nào trước người ta và ông đã khiến bao nhiêu nước mắt đổ ra ở đây…Còn bà, thì đã không nói gì. Đó, tôi bắt đầu phản loạn từ đó.

Khi tôi là một thiếu nữ, tôi quen nói với mẹ tôi: "*Con sẽ không bao giờ giống như mẹ. Mẹ ném phẩm giá của phụ nữ dưới chân. Do đó, phụ nữ chúng ta chẳng đáng giá gì hết: tất cả lỗi lầm là do phụ nữ như mẹ, không có phẩm giá, không có lòng tự trọng, tự để mình chịu chà đạp dưới chân và để cho đàn ông hạ nhục!*" Còn với cha tôi thì tôi quen nói: "*Ba nghe con nói này: con sẽ không bao giờ cho phép một người đàn ông làm cho con những gì ba đã làm cho mẹ đâu! Không bao giờ! Nếu một ngày kia, một người đàn ông mà không trung thành với con, thì con sẽ tự trả đũa! Con sẽ làm lại y như vậy, để dạy cho hắn một bài học!* Cha tôi vừa đánh tôi vừa la to: "*Con nhỏ này, sao mày dám hỗn thế?*" Tôi không biết tại sao ba tôi lại Sô-vanh đến thế. Tôi nói với ông: "*Được, ba có thể đánh con nữa đi…Nhưng nếu một ngày kia, con lấy chồng, và chồng con phản bội con, thì con sẽ trả đũa, con sẽ ăn miếng trả miếng với hắn, để đàn ông hiểu và cảm nghiệm được một phụ nữ phải đau khổ thế nào, khi một người đàn ông chà đạp và hạ nhục mình cách đó!*" Tôi đầy căm ghét và oán hận như thế đó. Anh chị em biết không, tôi cảm thấy rất giận dữ đến nỗi nó biến đời tôi thành một cuộc phản loạn: tôi bắt đầu sống với ước nguyện bênh vực phụ nữ. Tôi bắt đầu cổ võ phá thai, trợ tử, ly dị, và tôi làm quân sư cho tất cả các người phụ nữ tôi quen biết, cách trả đũa nếu chồng họ phản bội họ! Tôi không bao giờ ngoại tình nơi thân xác, nhưng tôi đã làm hại rất nhiều người với những lời khuyến cáo này.

Sau cùng khi tôi sung túc về kinh tế, thì tôi bắt đầu nói với mẹ tôi: "*Má ơi, ly thân với ba đi, không thể chịu đựng được một người đàn ông như thế! Má phải tự trọng một chút, phải giữ giá trị cho mình chứ, Má!*" Mặc dầu ông như thế, nhưng tôi lại thích ba tôi: anh chị em có biết là tôi yêu ba tôi bất kể điều gì

không? Bởi vì mẹ tôi là một người đàn bà thật tốt lành, không bao giờ, không bao giờ dạy chúng tôi oán ghét cha tôi hay một ai khác…! Còn tôi, xin anh chị em có thể tưởng tượng một chút! Tôi muốn ba má tôi ly dị! Nhưng mẹ tôi lại thường nói: "*Không, con ạ, mẹ không thể ly dị được; mẹ đau khổ, đúng thực đó. Nhưng mẹ hy sinh cho các con. Các con có 7 đứa còn mẹ chỉ có một thôi. Mẹ hy sinh chính mình vì ba các con là một người cha tốt lành, mẹ không thể ly thân với ông và để các con không có cha. Và rồi, nếu mẹ ly thân thì ai sẽ cầu nguyện để cho ba các con có thể tự cứu mình? Chính mẹ có thể khẩn cầu Chúa cho ông, để ông có thể tìm được ơn cứu rỗi; thực ra, nỗi đau đớn và khổ cực ông đem lại cho mẹ; thì mẹ kết hiệp chúng với những đau đớn và khổ cực Chúa Giêsu đã chịu trên Thánh Giá. Mỗi ngày, mẹ đi nhà thờ và trước Nhà Tạm, mẹ nói: Lạy Chúa, nỗi đau khổ này chẳng là gì cả, con xin kết hiệp nó với đau khổ Thập giá của Chúa để cho chồng con và con cái con có thể cứu rỗi mình." Mẹ giao phó cha con cho Chúa Giêsu, cùng với tràng chuỗi Mân Côi. Ma quỉ đẩy ông xuống đáy, bắt ông phạm tội, nhưng mẹ đẩy ông lên cùng với tràng chuỗi Mân Côi, Mẹ đem ông đến trước Thánh Thể trong Nhà Tạm và mẹ thưa Chúa Giêsu:* "*Lạy Chúa, anh ấy đây. Con tin rằng Chúa sẽ không để con nhắm mắt, trước khi được thấy anh trở lại. Lạy Chúa, con không chỉ cầu nguyện cho chồng con, nhưng con cũng cầu cho mọi người phụ nữ đang ở trong cùng một hoàn cảnh như con, đặc biệt cho những người, thay vì quỳ xuống khẩn khoản cầu xin Chúa cho chồng mình, cho con cái mình, thì lại phó mình cho những kẻ bỏ bùa mê và những thầy bói, nếu không họ lại phản bội chồng, giao phó chính linh hồn và gia đình mình cho nanh vuốt ma quỉ.. Lạy Chúa, con cầu nguyện cho những người phụ nữ này, cho những gia đình này.*"

Anh chị em biết không, tám năm trước khi qua đời, ba tôi đã trở lại. Ông ăn năn sám hối, xin Thiên Chúa tha thứ, và Chúa đã tha thứ cho ông. Ông ở trong luyện tội, ở phần thấp nhất, rất đau khổ, để ông đền tạ tội lỗi ông. Đền tội, là điều chúng ta không hiểu một cách nghiêm chỉnh lắm, chúng ta không nghĩ đến đó. Chắc chắn, theo lẽ thường thì không thể được, nhưng đặc biệt, Chúa ban cho chúng ta hồng ân đền tạ những lầm lạc của chúng ta qua Bí tích Thánh Thể. Mỗi lần chúng ta tham dự Thánh Lễ, thì Chúa ban cho chúng ta được ơn đền bù tội lỗi mà chúng ta đã phạm. Thiên Chúa tỏ cho chúng ta thấy ở đời sau, hậu quả của tội lỗi, của điều sai trái chúng ta đã gây cho tha nhân. Ngay cả một cái nhìn xấu, một lời nói gây khó chịu…Nếu chúng ta thấy được chúng kinh khủng dường nào! Và ở đó chúng ta kêu khóc ra sao về tất cả những lỗi lầm này!

Trong trường hợp cha tôi, mẹ tôi nói với ông để khuyên nhủ anh em tôi rằng họ nên từ bỏ cuộc đời tội lỗi mà họ đang sống. Thực ra, họ đang theo những bước chân của người cha, bất trung, chè chén... Họ là bản sao chép của ông. Phải chi ông làm theo lời người vợ khuyên, thì đã có sự đền tạ đó rồi. Nhưng ông vẫn luôn luôn đáp lại cứ để cho tụi nhỏ vui đùa, rồi sau chúng sẽ có thời giờ thay đổi mà! Ông đã làm gương xấu cho anh em tôi, và ông đã không

đền bù tội lỗi mình. Đó, ông đang kêu khóc trong Luyện ngục, và ông nói: "*Tôi được rỗi nhờ 38 năm trời cầu nguyện của người phụ nữ thánh thiện này đây, người mà Thiên Chúa ban cho làm vợ tôi*!" Mẹ tôi đã sống 38 năm trời cầu nguyện cho ông!

Xa-Tan và Kế Hoạch của Nó

Những ai đã xem phim "Cuộc Thương khó của Chúa Kitô", hẳn còn nhớ rằng trong khi chúng đánh đòn Chúa Giêsu, thì người ta thấy một thằng quỉ và một em nhỏ, (cũng là thằng quỉ) nhìn Chúa Giêsu và mỉm cười. Phải, mong anh chị em biết rằng nay nó không còn phải một em nhỏ nữa, mà là một ác thần khổng lồ, tai quái và ngang ngạnh, bắt giữ nhiều người làm nô lệ khi họ dính với khoái lạc xác thịt, với ma thuật, với những thần học sai lầm, chẳng hạn như những người quả quyết rằng không có ma quỉ. Xin anh chị em tưởng tượng sự tinh ranh của ma quỉ, kẻ chối bỏ chính mình! Nó làm cho chúng ta tin rằng nó không hiện hữu, để có thể tha hồ hoạt động không bị ai quấy rối. Phải, nó hướng dẫn những kiến thức truyền lại của loài người để làm cho họ tin rằng nó không hiện hữu, và để đem chúng ta đến chỗ bị tiêu diệt. Nó tìm được một cách để làm cho ngay cả những người tin Thiên Chúa phải hoang mang, khi có những lần ma quỉ hiện ra thật, chẳng hạn, thì nó làm cho tin rằng đó là giả tạo. Nó làm cho người ta hoang mang bằng hàng ngàn lẻ một cách, lợi dụng mặt yếu của mỗi người. Nhiều người Công giáo, những người tin và sống đạo, vừa song song đi dự Lễ và đi đến nhà phù thủy. Vì ma quỉ làm cho người ta tin rằng ở đời này chẳng có gì là xấu cả, và dù sao thì tất cả chúng ta cũng đều lên Thiên Đàng cả, vì chắc chắn chúng ta không dùng ma thuật để làm hại ai rồi! Ma quỉ hướng dẫn, sử dụng và chỉ đạo tất cả như vậy bằng một chiến lược chuẩn bị rất kỹ càng. Vì vậy anh chị em biết rằng, khi chúng ta cầu cứu đến ma thuật, về bất kể điều gì, thì đó là dịp ma quỉ đóng ấn của nó trên chúng ta. Khi chúng ta tới một nhà phù thủy, hay một thầy bói, hoặc một người đoán quẻ, hay một nhà chiêm tinh, hay một bà đồng bóng thì tất cả những nơi này ma quỉ đều đóng ấn, đóng dấu của nó cả.

Tôi thấy mình ở vào một trong những nơi này khi tôi đi với một người bạn là người mang tôi đến một nhà phù thủy để tham vấn bà, để nói trước về tương lai của tôi; tôi đã bị con thú đánh dấu ở đó. Ma quỉ đóng ấn trên tôi. Điều tệ hại nhất là, kể từ ngày ấy, qua bà phù thủy đó, tôi đã chịu dấu ấn tai họa, tôi bắt đầu có những nhiễu loạn: trằn trọc ban đêm, những cơn ác mộng, những băn khoăn lo lắng, những nỗi sợ hãi và ngay cả những ước muốn tự tử cao độ! Tôi không hiểu lý do tại sao lại có những ước muốn này! Tôi kêu khóc, tôi cảm thấy khổ sở, và không bao giờ tôi cảm thấy được bình an nữa, tôi cầu nguyện, nhưng tôi cảm thấy Chúa ở xa tôi, không bao giờ tôi còn thấy được gần gũi với Người nữa, như

tôi đã từng cảm thấy khi còn nhỏ. Dĩ nhiên! Tôi đã mở cửa cho con thú và ma quỉ đã xông vào đời tôi.

Những Lời Nói Dối và Xưng Tội Lần Đầu Không Nên

Khi còn nhỏ, không may tôi đã học biết rằng, để tránh được những hình phạt của mẹ tôi, khá nghiêm nhặt, thì những lời nói dối là thượng sách; vì thế tôi bắt đầu đi với "cha nói dối"; tôi liên minh với hắn, và trở thành tay đại nói láo, đến nỗi, theo mức độ mà tội tôi gia tăng, thì kích cỡ những lời nói dối cũng gia tăng theo… Chẳng hạn, tôi biết mẹ tôi rất kính trọng Chúa. Đối với bà thì Danh Chúa là Thánh, cực thánh, vì thế, tôi nghĩ mình đã có một khí giới hoàn hảo! Tôi quen nói với bà: "*Má ơi, vì Chúa Kitô tuyệt vời, con thề rằng con đã không làm điều này*"! Bằng cách này, cuối cùng tôi đã thành công tránh được hình phạt. Với những lời nói dối, tôi đặt Tên Cực Thánh của Chúa Kitô vào chuyện nhảm nhí của tôi, sự tinh quái của tôi, rác rưởi của tôi, đổ đầy mình rất nhiều thứ hôi tanh và rất nhiều tội lỗi…Tôi học biết rằng lời nói gió bay, và khi mẹ tôi khăng khăng nhấn mạnh, thì tôi nói: "*Má ơi, nghe con này! Con mà nói dối là sét đánh con chết liền!*" Những lời này tôi đã dùng nhiều lần… Và anh chị em thấy đó, thời gian đã trôi qua khá lâu, nhưng thật đúng, sau cùng thì một tiếng sét đã đánh tôi! Và nếu bây giờ tôi ở đây, thì chỉ vì Lòng Thương xót Chúa mà thôi.

Một hôm con bạn Estela của tôi nói với tôi: "*Nhưng xem nào, mày đã 13 tuổi rồi mà mày vẫn còn chưa mất trinh à?!*" Tôi nhìn nó hoảng sợ! Làm sao có thể thế được…? *"Mày nói vậy nghĩa là sao?!"*

Mẹ tôi vẫn nói với tôi về tầm quan trọng của trinh khiết, bà nói rằng chúng ta phải trả lẽ chiếc nhẫn cưới với Chúa. Nhưng con bạn tôi, bằng một vẻ trịch thượng, nói với tôi: "*Mẹ tao hả, ngay khi tao bắt đầu có kinh, thì bà đã đưa tao đến bác sĩ phụ khoa rồi, và bây giờ thì tao uống thuốc ngừa thai!*" Thậm chí tôi không biết cái đó có thể là gì, vào lúc đó! Và thế là nó giải thích cho tôi những viên thuốc ngừa thai là để khỏi mang bầu, và nó nói thêm là nó đã ngủ với anh họ, với bạn, với đứa này, đứa nọ… Một bảng liệt kê tràng giang đại hải! Nó quả quyết rằng chuyện đó là một điều rất tuyệt! Các bạn tôi nói với tôi: "*Mày thực không biết gì hết trơn hả*?" Vì tôi trả lời không, chúng hứa đem tôi đến chỗ mà chúng đã học biết. Tôi thì băn khoăn lo lắng: tôi biết chúng sẽ dẫn tôi đi đâu! Tôi bắt đầu lén lút nhìn vào một thế giới mới đối với tôi; mới và hoàn toàn xa lạ.

Chúng đưa tôi đến một rạp xi-nê, khá xấu xí, ở gần trung tâm thành phố, để xem một phim khiêu dâm. Xin cứ tưởng tượng ra xem có đáng sợ không?! Một cô gái 13 tuổi mà vào thời ấy thậm chí chưa có Tivi để xem ở nhà. Anh chị em có thể hình dung đi xem một phim như thế nó kinh khủng như thế nào! Tôi hầu như chết vì sợ! Có vẻ như tôi đang ở trong hỏa ngục! Tôi muốn ba chân bốn

cẳng chạy cho mau ra khỏi đó…Nhưng tôi đã không chạy, vì mắc cỡ trước các bạn gái của tôi…Nhưng tôi rất muốn ra khỏi đó, tôi rất hoảng sợ!

Vào cùng một ngày đó, tôi đã đi dự lễ với mẹ tôi. Tôi sợ đến nỗi muốn đi xưng tội. Bà ở lại trước Nhà Tạm để cầu nguyện. Trong tòa giải tội, tôi xưng các tội tôi quen xưng: rằng tôi đã không làm việc bổn phận ở nhà, ở trường, rằng tôi không vâng lời…Đây đại khái là những tội thường xuyên của tôi. Tôi vẫn đi xưng tội với cùng một linh mục, do đó, nói chung, ngài đã biết các lỗi của tôi; nhưng hôm ấy, tôi cũng xưng rằng tôi đã đi coi hát bóng mà giấu không cho mẹ tôi biết. Linh mục, ngạc nhiên, hầu như quát lên: "Giấu ai?! Con đã đi đâu?!" Thất vọng, tôi nhìn về phía mẹ tôi và tôi thấy rằng bà vẫn bình thản quì tại chỗ…May mắn là bà không để ý gì cả! Xin anh chị em tưởng tượng xem, nếu bà đã nghe thấy…! Tôi đứng dậy ra khỏi tòa giải tội, tức mình với linh mục, và tự nhiên, tôi không nói tôi đã xem loại phim nào! Nếu chỉ nói rằng đã đi coi xi-nê một cách lén lút, thì linh mục cũng đã làm ầm ĩ lên rồi, xin anh chị em tưởng tượng tôi mà nói tôi đã coi phim gì thì cha đã làm sao với tôi…! Chắc là cha đã đập tôi rồi?!

Vậy đó là khởi đầu sự tinh ranh của Xa-tan! Thực ra từ bấy giờ tôi đã bắt đầu xưng tội không nên. Từ bấy giờ trở đi, tôi đã lựa chọn những gì tôi sẽ xưng khi xưng tội: "Tôi xưng tội này, nhưng không xưng tội này; tội này thì tôi xưng với linh mục, còn tội kia, thì không!" Những lần xưng tội phạm thánh của tôi bắt đầu! Tôi đi rước lễ, mặc dầu biết mình đã không xưng hết các tội! Tôi đã rước Người cách bất xứng! Chúa tỏ cho tôi thấy linh hồn tôi xuống cấp kinh khủng dường nào, cũng như tiến trình chết thiêng liêng này trầm trọng biết bao… Đến cái độ là, vào cuối đời, tôi không còn tin ma quỉ hay bất cứ điều gì nữa. Người đã chỉ cho tôi thấy hồi nhỏ tôi bước đi tay trong tay với Thiên Chúa như thế nào, tôi đã có một mối liên hệ sâu sắc với Người ra sao, và tội đã khiến tôi, dần dân buông tay Người ra như thế nào. Bây giờ Chúa nói với tôi rằng, những ai ăn và uống Mình và Máu Người, thì là ăn và uống án phạt mình: tôi đã ăn và đã uống án phạt tôi! Tôi đã thấy, trong Cuốn Sổ Cuộc Đời, ma quỉ tuyệt vọng thế nào, vì lúc 12 tuổi, tôi còn tin Thiên Chúa, còn đi chầu Thánh Thể với mẹ tôi…khi thấy thế, tôi tuyệt vọng quá sức.

Khi tôi bắt đầu cuộc đời tội lỗi của mình, thì Chúa làm cho tôi cảm thấy mình đang đánh mất sự bình an của tâm hồn. Đã bắt đầu cuộc chiến trong lương tâm với những gì các bạn gái tôi nói với tôi chăng? Chúng nói với tôi: "*Cái gì?! Đi xưng tội hả?! Mày chỉ ngớ ngẩn, mày không còn hợp thời nữa! Mà xưng tội với ai chứ? Với những linh mục à, những ông này còn nhiều tội hơn tụi mình nữa?!*" Không có đứa nào trong chúng nó còn đi xưng tội, tôi là người duy nhất còn đi thôi. Tôi bắt đầu một trận chiến với những gì các bạn gái tôi nói với tôi và những gì mà mẹ tôi và lương tâm tôi nói với tôi… Dần dần, dần dần, cán cân bắt đầu nghiêng, và các bạn gái tôi đã thắng. Thế là tôi đã quyết không đi xưng tội nữa: tôi sẽ không đi xưng tội với những ông già đó nữa, những ông già bị xúc phạm chỉ vì tôi đi coi xi-nê!

Hãy xem ngón tinh ranh của Xa-tan! Tôi tránh xa việc xưng tội lúc 13 tuổi. Nó là một tay lão luyện, anh chị em biết không? Nó đặt những ý tưởng sai lầm vào đầu óc chúng ta. Lúc 13 tuổi, Gloria Polo đã là một xác chết sống động, nhưng với tôi, thì đó là điều quan trọng, đó là lý do hãnh diện, thuộc về nhóm nhỏ các bạn gái, các cô gái tao nhã và thành thạo. Khi chúng tôi 13 tuổi, thì chúng tôi nghĩ mình biết mọi sự, và mọi sự liên quan đến Thiên Chúa, thì là lỗi thời hay ngu ngốc. Thay vào đó, "hợp thời trang" là điều cần khai thác…

Tôi chưa nói với anh chị em rằng, khi người ta nghe thấy Tiếng Chúa Giêsu, thì ma quỉ bỏ đi, vì chúng không thể chịu được Tiếng ấy, chỉ có một đứa trong chúng nó ở lại mà thôi, Nó được Chúa cho phép ở lại. Thằng quỉ này, khổng lồ, gào lên những tiếng thật ghê rợn: "*Con ấy là của ta! Con ấy là của ta! Con ấy là của ta!*" Chỉ một mình nó ở lại, bởi vì nó là đứa lèo lái, lôi kéo và dẫn dắt có kế hoạch, sự yếu đuối của tôi, để tôi có thể phạm tội! Chính nó là đứa lôi kéo tôi xa khỏi việc xưng tội! Vì thế mà Chúa cho phép nó ở lại bên cạnh tôi, và đây là lý do tại sao thằng quỉ kinh khủng ấy đã thét lên rằng tôi thuộc về nó, và nó tố cáo tôi. Nó được phép ở lại, vì tôi đã chết trong tội trọng! Từ năm 13 tuổi, nhiều lần tôi đã xưng tội không nên cho đến lúc tôi bỏ xưng tội. Vì vậy mà tôi thuộc về thằng quỉ ấy, và nó có thể ở lại lúc tôi chịu phán xét! Xin cứ tưởng tượng tôi phải xấu hổ biết bao, khi kinh hoàng thấy tội lỗi tôi nhiều như vậy, và thậm chí kinh hoàng hơn khi thấy con quái thú khủng khiếp đó tố cáo tôi và nói tôi là của nó! Thật kinh khủng!

Ma quỉ đã kéo tôi xa khỏi việc xưng tội, và bằng cách này, nó lấy khỏi tôi ơn chữa lành và tẩy rửa linh hồn; tội tôi đã phạm không phải là không có lý do. Trên linh hồn không tì vết của tôi, ma quỉ đã ghi dấu của nó, một dấu của sự tối tăm… Và linh hồn trong trắng này bắt đầu tự đổ đầy sự tăm tối. Không bao giờ tôi rước Lễ cho nên; chỉ trừ lần Rước Lễ Lần Đầu là tôi đã xưng tội tử tế mà thôi. Từ bấy giờ trở đi, không bao giờ nữa; và tôi đã rước Chúa Giêsu một cách bất xứng. Khi chúng ta đi xưng tội, chúng ta phải luôn luôn, luôn luôn cầu xin Chúa ThánhThần để Ngài có thể soi sáng và gửi ánh sáng thánh thiện của Ngài xuống trên bóng tối của tâm trí chúng ta; bởi vì một việc duy nhất ma quỉ làm là làm mờ tối tâm trí chúng ta, để chúng ta nghĩ rằng không có gì là tội lỗi, rằng mọi sự đều tốt đẹp, rằng không cần đến gặp linh mục để xưng tội - và thậm chí hơn nữa, các ông là những tội nhân gộc hơn chúng ta-, rằng xưng tội là lỗi thời rồi. Rõ ràng, không đi xưng tội thì tiện hơn cho tôi.

Con Bạn của Tôi Phá Thai

Ở tuổi 13, con bạn Estela của tôi đã mang bầu. Khi nó báo cho tôi, thì tôi hỏi nó: "*Vậy chứ mày không uống thuốc ngừa à*?" Nó trả lời: "*Có chứ, nhưng thuốc không có hiệu quả!*" Còn bây giờ thì …"Mày sẽ làm gì?" Nó nói với tôi là nó không biết. Nó không biết có phải việc đó xảy ra trong buổi liên hoan ấy, hay

cuộc đi dạo ấy, hoặc với chồng chưa cưới! Vào tháng Sáu, nó đi nghỉ với bà mẹ. Nó đã có bầu được năm tháng. Khi trở về, nó làm tôi ngạc nhiên: nó không hề bị hoảng loạn, mà xem ra giống như một xác chết! Nó rất xanh xao, và trong đứa con gái hướng ngoại từng trải ấy, không còn lại gì cả. Vào lúc này thì nó không còn như trước nữa…

Anh chị em biết không, không đứa nào trong chúng tôi thích đi Lễ. Nhưng vì trường chúng tôi do các nữ tu điều hành, chúng tôi đã phải đi với các Sơ. Có một linh mục già kéo dài việc cử hành, và đối với chúng tôi thì những Thánh Lễ này dường như lê thê vô tận, chúng không bao giờ chấm dứt. Trong suốt Thánh Lễ, chúng tôi chơi giỡn; cười đùa; không hề chú ý đến việc cử hành lấy một chút… Nhưng một hôm có một linh mục mới, rất trẻ và dễ coi đến. Chúng tôi bình luận rằng một thanh niên hấp dẫn như vậy mà làm linh mục thì thực uổng phí…Chúng tôi thỏa thuận xem đứa nào trong chúng tôi sẽ thành công chinh phục được ông ấy! Hãy nghĩ về chuyện đó một chút đi!

Các nữ tu là những người đầu tiên lên rước Lễ, và liền đó đến phiên chúng tôi lên mà không đứa nào đã đi xưng tội! Chúng tôi đi rước Lễ như đã thỏa thuận, xem đứa nào sẽ chinh phục được ông cha! Chúng tôi cởi nút áo cánh trước mặt ông, vào lúc mà ông sắp trao Mình Thánh Chúa cho chúng tôi, và xem đứa nào có thể thành công làm cho ông run tay, là đứa có bộ ngực đẹp hơn. Đó là dấu hiệu cho thấy rằng nó đã khiến vị linh mục chú ý…!

Ma quỉ đã khiến chúng tôi làm những điều quỷ quái như thế đấy! Còn chúng tôi thì tin rằng đó là những trò tinh nghịch! Chúng tôi tinh quái đến độ nào…!

Và thế là, khi con bạn Estela của tôi đi nghỉ về, nó không còn là đứa hay pha trò, vui đùa và tươi cười nữa. Bây giờ mặt nó ủ dột, buồn rười rượi, rất buồn. Nó không muốn nói gì với tôi cả; nhưng một hôm khi tôi ở nhà nó, nó đã vừa nói vừa kéo váy xuống. “Khi mẹ tao khám phá ra là tao có bầu, bà đã điên lên, đến nỗi bà kéo tay tao, cho tao vào xe, và bà chở tao đến bác sĩ phụ khoa. Đến đó rồi, bà nói với bác sĩ… Nó có bầu! Xin làm ơn giúp tôi việc này, xin cứ tính bất cứ giá nào bác sĩ muốn, nhưng tôi cần bác sĩ giải phẫu nó ngay và giải quyết cho tôi vấn đề này!” Con bạn tôi mở ngăn để đồ của phòng nó ra, và tôi đã thấy một lọ thủy tinh, có nắp đỏ và đầy chất lỏng…ở bên trong đó là một đứa trẻ đã thành hình hoàn toàn rồi! Tôi sẽ không bao giờ quên được! Bên trên nắp lọ, là một hộp thuốc ngừa thai! Cứ hình dung xem…

Hãy xem tội lỗi làm mù lòa một người mẹ bệnh hoạn và suy đồi tâm linh đến độ đem con gái đi phá thai và thậm chí còn bỏ bào thai vào lọ để đứa con không bao giờ quên uống thuốc ngừa…rồi đặt trong tủ treo quần áo, để ngay khi mở cửa tủ, thì nó có thể thấy cái lọ khủng khiếp đó, và trên nắp lọ là cái hộp chứa những viên thuốc ngừa thai! Thật rùng rợn và vô luân! Đây là việc làm của ma quỉ khi chúng ta mở cửa cho tội lỗi, và chúng ta không chịu tắm sạch trong Bí tích Giải tội! Khi tôi hỏi con bạn của tôi có đau khổ vì tất cả chuyện đó không, và

nó có buồn không. Thì nó trả lời với vẻ châm biếm: "*Mà tại sao tao lại phải buồn chứ? Trái lại, bây giờ thì tốt hơn khi họ đã giải thoát tao khỏi vấn đề này chứ!*"

Nhưng đó là một lời nói dối, vì không bao giờ nó trở lại như trước! Ít lâu sau, nó bị trầm cảm! Trầm cảm kinh khủng! … Rồi nó bắt đầu dùng thuốc kích thích LSD, và một cách tự nhiên, nó đưa cho tôi một ít vì tôi là bạn thân nhất của nó, nhưng tôi sợ quá! Một đàng, tôi thích thử xem sao, vì nó nói với tôi rằng "*thuốc này làm mày cảm thấy khỏe khoắn, mày dường như bay được, dường như ở trên các tầng mây vậy",* và rất nhiều điều kỳ diệu khác cám dỗ tôi muốn thử… Nhưng tôi không thể! Tôi vẫn sợ và bảo nó là không, vì chắc chắn mùi thuốc sẽ ở lại trên tôi; và thế là mẹ tôi, một người rất thính mũi, sẽ khám phá ra chuyện này … và sẽ giết tôi mất!

Tôi đã không thử! Bây giờ Chúa cho tôi thấy rằng không phải vì sợ mẹ tôi mà tôi đã không thử, nhưng vì hồng ân của Chúa, vì tôi có mẹ tôi cầu nguyện cho, và lời cầu nguyện với chuỗi Mân Côi đã nâng đỡ tôi, và đã ngăn cản tôi khỏi phải tuột sâu xuống quá thấp.

Nhưng đám bạn gái của tôi không hài lòng, chúng bắt đầu tranh cãi với tôi, chúng la hét, chúng phẫn nộ và ghét cay ghét đắng việc tôi từ chối…Nhưng tôi không thể, tôi không thể! Đây là một trong nhiều hồng ân tôi nhận lãnh được là do công nghiệp một người mẹ đầy Chúa, người đã cầu nguyện cho tôi, người đã sống kết hiệp với Chúa.

Mất Trinh - Phá Thai Là Gì

13 năm trôi qua, 14, 15, và tôi đã tới tuổi 16. Rất tiếc, ở tuổi này, tôi đã đi tới chỗ biết vị hôn phu đầu tiên của mình và tôi đã cặp kè với anh ấy! Các con bạn tôi bắt đầu áp lực tôi. Tôi bị coi là con cừu đen, vì sự kiện là tôi còn trinh. Bây giờ tôi có hôn phu, và áp lực tâm lý đã bắt đầu! Tôi hứa với chúng nó rằng khi tôi có bạn trai, và lúc ấy, phải, tôi sẽ ăn nằm; nhưng trước, thì không…Bây giờ thì tôi không có cớ thoái thác nữa! Tôi nói với con bạn Estela: "Nhưng … nếu tao mang bầu như mày thì sao? " Nó trả lời rằng không, đừng lan truyền và nói về chuyện này, vì bây giờ thì đã có những phương pháp khác, chẳng hạn như bao cao su. Vào thời của nó thì chỉ có mỗi thuốc ngừa thai thôi, nhưng bây giờ thì tôi sẽ không có vấn đề. Nó bảo tôi rằng nó sẽ cho tôi 5 viên thuốc ngừa thai để uống cùng ngày, và dùng bao cao su… và sẽ không có gì xảy ra cho tôi. Tôi cảm thấy khó chịu khi nghĩ đến việc phải giữ lời hứa này, nhưng tôi không muốn gây lộn với chúng nó.

Khi việc đó xảy ra… Tôi mới công nhận mẹ tôi có lý, khi bà bảo rằng một đứa con gái mất trinh thì đời tàn rồi. Tôi cảm thấy đúng y như vậy, thấy có cái gì đó tàn lụi trong tôi. Dường như tôi đã đánh mất cái mà tôi không thể lấy lại được nữa. Đây là cái cảm giác đọng lại trong tôi, cùng với một nỗi buồn tê tái. Tôi

không biết tại sao chúng nó lại nói rằng tính dục thì tuyệt! Tôi không biết tại sao giới trẻ lại nói chúng thích hưởng khoái lạc tính dục! Tôi không nghĩ khoái lạc ấy lại tuyệt như vậy. Ở nước tôi, nước Colombia, người ta thấy quảng cáo ồ ạt trên Tivi, nói đến tính dục an toàn, với bao cao su, và nó khuyến khích dùng bao ấy. Có quá nhiều khai thác về tính dục. Tôi cảm thấy rất buồn khi thấy như vậy! Giá mà họ biết như vậy! Giá mà họ biết như vậy …

Trong trường hợp của tôi, tôi quả quyết với anh chị em rằng tôi cảm thấy rất buồn và tôi sợ về nhà kinh khủng, và sợ mẹ tôi có thể nhận ra chuyện gì đã xảy ra! Không bao giờ tôi còn có thể nhìn thẳng vào mắt bà một lần nữa, sợ rằng bà có thể thấy, nơi tôi, việc tôi đã làm! Tôi cảm thấy bực dọc và phản loạn với chính mình và với các con bạn của tôi, vì đã yếu đuối, vì đã làm điều gì mà mình không muốn làm, và tôi đã làm chỉ để chiều chúng nó.

Anh chị em phải biết điều này, bất kể những lời cố vấn của con bạn tôi, và mặc dầu cẩn thận hết sức, trong lần ăn nằm đầu tiên tôi đã dính bầu rồi!

Xin hãy cố hình dung xem nỗi hoảng sợ của một đứa con gái 16 tuổi bị mang bầu! (Gloria khóc). Tôi bắt đầu chú ý đến nhiều thay đổi nơi thân xác tôi…Ngay cả giữa lúc sợ hãi như vậy, tôi cũng cùng lúc bắt đầu cảm thấy sự âu yếm đối với thụ tạo mà tôi đang cưu mang này!

Tôi nói với hôn phu của tôi - sau này anh đã trở thành chồng tôi- và tôi đã nói với anh về chuyện này. Anh ấy ngạc nhiên. Tôi những hy vọng là anh có thể nói với tôi là chúng mình sẽ cưới nhau! Tôi 16 tuổi còn anh thì 17. Nhưng anh đã nói với tôi rằng chúng mình không thể làm xáo trộn đời chúng mình được và tôi phải phá thai! Rất lo lắng, buồn, rất buồn, tôi đã đến con bạn Estela của tôi và nó bảo tôi: "*Đừng lo! Chuyện đó không là gì! Nhớ rằng tao đã đi phá thai nhiều lần rồi! Tao hơi buồn lần đầu tiên, lần thứ hai đã dễ dàng hơn, còn lần thứ ba, thì lúc ấy mày không cảm thấy gì đâu!*" Tôi nói, "*Nhưng mày có tưởng tượng được rằng khi tao về tới nhà, và mẹ tao thấy tao với một vết thương như thế không? Bà sẽ giết tao chết!*" Nó đáp, "*Đừng lo, bây giờ họ không tạo ra những vết thương lớn như thế đâu. Vết rạch mà mày thấy trên người tao thì kếch sù đấy, vì cái thai cũng đã lớn lắm rồi, nhưng trong trường hợp của mày thì nó còn nhỏ lắm mà, đừng lo! Không có gì sẽ xảy ra cho mày đâu, mẹ mày thậm chí sẽ không để ý gì đâu!"*

Ôi, thưa anh chị em, buồn biết bao! Đau khổ dường nào! Ma quỉ khiến chúng ta lý giải các sự việc ra sao! như thể nó chẳng là gì, như thể nó chẳng quan trọng!...Dường như, phá thai gợi ra một việc tự nhiên nhất trên đời vậy! Trái lại, những người dại dột cảm thấy bất an! Tính dục phải được hoàn hợp, không phải áy náy gì, không mắc tội lỗi gì! Nhưng anh chị em có biết lý do tại sao ma quỉ lại làm như thế không? Tại sao nó lại hướng dẫn người ta làm như vậy? Vì trong số những lý do khác, nó cần những sát tế của con người. Thực ra, mỗi cuộc phá thai mà Xa Tan xúi giục được, quyền lực của nó càng mạnh mẽ hơn.

Không ai có thể tưởng tượng ra nỗi kinh hoàng, nỗi sợ hãi, ý thức tội lỗi khi tôi đến bệnh viện ấy (cách một khoảng khá xa nhà tôi) để phá thai! Bác sĩ gây mê cho tôi. Nhưng khi tôi tỉnh dậy, tôi không còn như trước! Họ đã giết thụ tạo ấy, và tôi đã chết cùng với cháu bé! (Gloria khóc).

Anh chị em biết không, Chúa tỏ cho tôi thấy trong Cuốn Sổ Cuộc Đời những điều chúng ta không thấy bằng mắt trần và những gì xảy ra khi bác sĩ phá thai. Tôi đã thấy bác sĩ dùng một loại kẹp túm lấy thai nhi và bóp nát nó ra từng mảnh. Đứa trẻ này hét to với hết sức bình sinh! Măc dầu thậm chí chưa đầy một phút từ lúc thụ thai, nó đã là một linh hồn trưởng thành. Chúng ta có thể dùng viên thuốc ngừa thai của ngày hôm sau hay bất cứ một thứ phương tiện gì, nhưng chúng ta vẫn đang giết một đứa trẻ với một linh hồn trưởng thành, đã hình thành hoàn toàn, bởi vì nó không lớn lên như thân xác, nhưng nó được Thiên Chúa tạo dựng ngay lúc mà trứng và tinh trùng gặp nhau, vào đúng ngay giây phút đặc biệt ấy! Tôi thấy thực sự, trong Cuốn Sổ Cuộc Đời, ngay khi hai tế bào tiếp xúc, linh hồn chúng ta làm thành một tia sáng đẹp rực rỡ, và tia sáng này xem ra là một mặt trời đến từ Mặt Trời của Thiên Chúa Cha. Chỉ trong khoảnh khắc, linh hồn được Thiên Chúa tạo dựng là người lớn, trưởng thành, theo hình ảnh và chân dung của Người! Đứa trẻ ấy tràn đầy Chúa Thánh Thần, Đấng xuất phát từ Trái Tim của Thiên Chúa!

Ngay sau khi thụ thai, tử cung của người mẹ đột nhiên toả sáng từ ánh huy hoàng của linh hồn thai nhi này và trong sự hiệp thông với Thiên Chúa. Khi họ xé xác thai nhi này, sự sống này … tôi đã thấy Chúa nhảy lên làm sao, khi linh hồn này bị giựt ra khỏi tay Người. Khi họ giết thai nhi, bé khóc rất nhiều, Cả Thiên Đàng đều rung chuyển! Trong trường hợp của tôi, khi tôi giết đứa con của mình, thì tôi nghe tiếng nó khóc nhiều lắm, rất lớn tiếng! Tôi thấy Chúa Giêsu trên Thánh giá kêu lớn tiếng và chịu đau khổ vì linh hồn này cũng như tất cả các thai nhi bị phá đi! Chúa kêu gào từ trên Thánh Giá với nỗi đau đớn và thống khổ thấu tâm can!!! Nếu anh chị em mà thấy được, thì không ai có can đảm … gây nên một vụ phá thai nào nữa (Gloria khóc)

Bây giờ tôi xin hỏi anh chị em, bao nhiêu vụ phá thai được thực hiện trên thế giới? Bao nhiêu trong một ngày? trong một tháng?... Anh chị em có hiểu tầm mức của tội lỗi chúng ta không? Nỗi đau đớn và thống khổ chúng ta gây ra cho Thiên Chúa chúng ta không?... Người nhân từ thương xót dường nào, Người yêu thương chúng ta biết bao, bất kể tội lỗi chúng ta có quái đản đến đâu đi nữa? Anh chị em có hiểu sự thống khổ mà chúng ta gây ra cho chính mình không, và sự dữ chiếm hữu cuộc đời chúng ta như thế nào không?

Phá Thai Là Tội Nặng Nhất; Nó Là Tội Kinh Khủng Nhất trong Tất Cả Các Tội

Mỗi lần máu của một thai nhi bị đổ ra thì đó là một lễ toàn thiêu cho Xa-tan, mà qua đó nó nhận được nhiều quyền lực hơn. Và linh hồn này kêu thét lên. Tôi nhắc lại, chúng ta đang đối xử, với một linh hồn trưởng thành, chín chắn, mặc dầu linh hồn ấy chưa có mắt, chưa có xác thịt, cũng chưa có thân thể đã hình thành …Nó đã hoàn toàn là một người trưởng thành. Trong khi họ giết nó, tiếng thét của nó rất lớn gây tổn thương nặng nề cho cả Thiên Đàng. Trái lại, đó là một tiếng kêu hân hoan và chiến thắng trong Hỏa ngục. Một so sánh mà tôi có thể mường tượng được là trận chung kết chức vô địch bóng tròn thế giới; xin anh chị em tưởng tượng ra tất cả sự ngạo nghễ của toàn lũ quỉ đang hò hét chiến thắng như điên như dại trong một sân vận động khổng lồ và bát ngát đến nỗi không thấy ranh giới.

Chúng, những thằng quỉ, ném vào tôi, máu của những thai nhi mà tôi đã phá hay cộng tác vào việc giết chúng, và linh hồn tôi trở nên đen đủi, hoàn toàn đen như cục than.

Sau những lần phá thai, tôi đã nghĩ giờ đây tôi không còn có tội nữa… thế nhưng điều đáng buồn nhất mà Chúa Giêsu đã chỉ cho tôi thấy tôi đã phạm tội sát nhân như thế nào trong việc kế hoạch hoá gia đình của tôi, … Anh chị em có biết tại sao không? Tôi dùng vòng xoắn (đặt trong tử cung) để tránh thụ thai từ lúc 16 tuổi cho đến ngày sét đánh tôi! Tôi chỉ lấy nó ra khi tôi muốn có thai, (một khi đã lập gia đình), rồi lại đặt nó vào ngay sau đó.

Tôi muốn nói với mọi người phụ nữ dùng những vòng xoắn ngừa thai này: phải, họ đang gây nên sự phá thai đó! Tôi biết rằng điều đó xảy ra cho nhiều phụ nữ,- bởi vì nó cũng xảy ra cho tôi-, thường thấy những cục máu khá lớn trong thời kỳ kinh nguyệt, và cảm thấy đau nhiều hơn thường lệ. Chúng ta đi bác sĩ và được bảo là không có gì quan trọng mấy đâu: ông viết toa cho thuốc giảm đau, hoặc một mũi chích nếu bị đau quá, bảo chúng ta đừng lo, đó là chuyện bình thường, chúng ta đang làm quen với một vật lạ trong cơ thể, nhưng không có sao đâu! Thay vì thế, anh chị em có biết đó là cái gì không? Đó là tiểu phá thai!!! Phải, Tiểu phá thai! Những vòng xoắn đặt trong tử cung gây ra tiểu phá thai, vì ngay khi trứng và tinh trùng kết hiệp với nhau, như tôi đã nói với anh chị em, ngay vào lúc ấy, một linh hồn đã hình thành, không nhất thiết phải lớn lên, đã là người trưởng thành rồi: những vòng xoắn này không để cho trứng đã thụ thai bám vào tử cung, thế là nó chết. Linh hồn ấy bị đẩy ra! Vì thế mà chúng ta đang bàn về tiểu phá thai. Tiểu phá thai là một linh hồn trưởng thành, đã hình thành hoàn toàn, mà không được cho sống. Thực rất đau lòng khi thấy bao nhiêu đứa trẻ đã đậu thai, nhưng rồi bị sổ ra. Những mặt trời nhỏ này, bắt nguồn từ Mặt Trời của Thiên Chúa Cha, những tia sáng thiên linh này không thể bám vào tử cung do vòng tránh thai. Chúng la hét, trong khi chúng bị giật khỏi tay Thiên

Chúa Cha vì chúng không thể bám vào!!! Thật là một cảnh tượng khủng khiếp…Và điều tồi tệ nhất là tôi không thể chối là tôi không biết!

Khi tôi đi dự Thánh Lễ, tôi không chú ý đến những lời linh mục đọc. Thậm chí tôi đã không lắng nghe, và nếu họ có hỏi tôi những câu nào của bài Phúc âm đã được đọc, thì tôi cũng không biết đường nào mà trả lời. Thực sự anh chị em nên biết rằng ma quỉ có mặt ngay cả lúc chúng ta dự Thánh Lễ để làm chúng ta lo ra chia trí, làm chúng ta ngủ gục, cản trở chúng ta lắng nghe. Ôi, vào một trong những Thánh Lễ mà tôi hoàn toàn lo ra, thì Thiên Thần Hộ Thủ làm tôi giật nảy lên và Ngài mở tai tôi ra, để tôi có thể lắng nghe điều linh mục đang đọc vào lúc ấy: tôi nghe ngài đặc biệt nói về những vòng xoắn đặt trong tử cung! Ngài nói rằng chúng gây nên phá thai, và mọi người phụ nữ dùng chúng để điều hòa sinh sản, thì thực sự đang phá thai; Ngài nói rằng Giáo Hội bảo vệ sự sống và rằng bất cứ ai không bảo vệ sự sống thì không được Rước Lễ! Do đó mọi phụ nữ dùng phương pháp này đều không được Rước Lễ!

Nghe những lời này, tôi đã tức điên lên với linh mục! Nhưng những linh mục này có gì trong đầu óc họ kia chứ? lấy quyền gì?! Đối với điều này thì Giáo Hội không tiến bộ! Chính vì điều này, điều kia mà các nhà thờ vắng tanh! Dĩ nhiên, là vì không phù hợp với khoa học! Nhưng những linh mục này tự cho mình là ai? Họ có nghĩ rằng họ sẽ nuôi ăn tất cả những đứa con mà chúng tôi có thể có không? Tôi ra khỏi nhà thờ tức điên lên!

Điều tồi tệ là thế này, trong khi tôi đang bị phán xét trước mặt Chúa, tôi không thể nói là mình đã không biết! Thực ra, bất kể những lời răn đe của linh mục, mà tôi đã bỏ ngoài tai, tôi vẫn tiếp tục sử dụng vòng tránh thai!

Tôi đã giết bao nhiêu đứa trẻ? Đây là lý do mà tôi đang sống trầm cảm cực độ! Vì tử cung của tôi, thay vì là một nguồn sống, thì lại chuyển đổi thành một nghĩa địa, một “lò sát sinh” những đứa trẻ! Hãy nghĩ đến điều đó: một người mẹ mà Thiên Chúa đã nhường cho quyền ban sự sống vô giá, để săn sóc chính con mình, để bảo vệ nó khỏi mọi sự và mọi người, thế mà chính người mẹ ấy, với những hồng ân này, lại đi giết đứa con nhỏ của mình …!

Ma quỉ, với kế hoạch hiểm độc của nó, đã đưa nhân loại đến chỗ giết chính con cái mình. Bây giờ thì tôi hiểu lý do tại sao tôi liên miên sống trong cay đắng, suy nhược, luôn luôn bẳn gắt, cộc cằn, cách làm việc của tôi khiến người ta khó chịu, với bộ mặt ủ dột, bực bội với mọi người và mọi thứ. Dĩ nhiên rồi! tôi đã thay đổi thành một cái máy giết trẻ em mà không hề hay biết, và vì lý do này, tôi càng ngày càng chìm xuống vực thẳm.

Phá thai là tội xấu xa nhất trong các tội (những tội do xúi giục, chứ không phải tự phát) vì giết những đứa trẻ còn trong dạ mẹ, giết một thụ tạo vô tội và không được bảo vệ, là cho Xa-tan thêm quyền lực. Ma quỉ tác yêu tác quái từ đáy vực thẳm, vì chúng ta làm reo rắc máu vô tội! Một thai nhi giống như một con chiên và không tì vết… Và ai là Con Chiên không tì vết? Đó là Chúa Giêsu.

Vào lúc đó, thai nhi là hình ảnh và chân dung của Chúa Giêsu. Việc người mẹ giết con mình, đã khẳng định một sự ràng buộc thâm sâu với sự dữ tối tăm, cho phép nhiều quỉ hơn từ hỏa ngục được ra ngoài để tiêu diệt và đàn áp nhân loại. Giống như người ta có thể mở những dấu niêm phong…Những dấu niêm phong mà Thiên Chúa đã đóng để ngăn cản ma quỉ khỏi thoát ra, nhưng ngoại trừ đối với việc phá thai thì nó lại mở ra… Và thế là những giòi bọ khủng khiếp bò ra, để càng ngày càng có nhiều quỉ…Chúng xông ra để săn đuổi và bách hại loài người, lúc ấy chúng biến chúng ta thành nô lệ của xác thịt, của tội lỗi và của tất cả những sự xấu xa mà chúng ta thấy, và chúng ta luôn thấy ngày càng nhiều hơn. Dường như chúng ta có thể đưa chìa khóa hỏa ngục cho ma quỉ, để cho chúng thoát ra. Và thế là nhiều quỉ thoát ra, quỉ đĩ điếm, quỉ nhục dục lầm lạc, quỉ theo thuyết Xa-tan, quỉ vô thần, quỉ tự sát và quỉ thờ ơ nguội lạnh… trong tất cả những điều ác mà chúng ta thấy quanh chúng ta. Và thế giới càng ngày càng tồi tệ… hãy nghĩ đến bao nhiêu đứa trẻ bị giết mỗi ngày: tất cả là sự toàn thắng của ma quỉ! Để anh chị em có thể biết rằng với giá máu vô tội này, con số quỉ ở ngoài hỏa ngục gia tăng; chúng tự do vận chuyển giữa chúng ta! Chúng nói "*chúng ta hãy tìm chỗ ở!*"...Chúng ta phạm tội mà không hề ý thức như vậy! Và cuộc đời chúng ta biến đổi thành một hỏa ngục, với đủ loại vấn đề, với nhiều bệnh tật, với quá nhiều sự dữ làm chúng ta khổ sở, tất cả chuyện này rõ ràng và đơn thuần là do ma quỉ tác động trên đời sống chúng ta. Nhưng chính chúng ta, chúng ta mà thôi, là những người mở cửa sự dữ, với tội lỗi của chúng ta và chúng ta cho phép nó tự do ra vào trong cuộc đời chúng ta. Không những phá thai làm ta mắc tội mà thôi…Nhưng nó còn là một trong số những tội xấu xa nhất. Và rồi chúng ta cả gan đổ lỗi cho Thiên Chúa vì phải chịu quá nhiều khốn khổ, quá nhiều nhục nhã, quá nhiều tật bệnh và quá nhiều khổ cực!

Nhưng Thiên Chúa, vì thương xót chúng ta vô cùng, vẫn còn ban cho chúng ta Bí Tích Hòa giải, và chúng ta có cơ hội sám hối và tẩy sạch tội lỗi chúng ta trong việc xưng tội, bằng cách này, cắt đứt những sợi giây cột chúng ta với Xa-tan, và ảnh hưởng của nó trên đời sống chúng ta. Bằng cách này, chúng ta có thể tắm gội linh hồn chúng ta… Nhưng trong trường hợp của tôi, tôi đã không làm như vậy!

Những Lời Khuyên Tồi Bại

Bao nhiêu lần chúng ta sát hại, về mặt tinh thần?! Bao nhiêu người trong chúng ta lo lắng cho con cái chúng ta có áo quần để mặc, được ăn uống thích đáng, được học hành…? Và nếu chúng bị đau, thì chúng ta chạy đến bác sĩ ngay…Nhưng bao nhiêu người trong chúng ta thường giết chết con cái chúng ta? Rất nhiều đứa buồn phiền, hay đầy tức giận, cay đắng, vì chúng không có người cha hay người mẹ ở gần mình, chúng không có tình thương của cha mẹ. Xin anh chị em cứ tưởng tượng một phụ nữ có mặt ở nhà thờ, chẳng hạn, và

nói: “*Lạy Chúa, con cảm tạ Chúa vì ba đứa con ngoan ngoãn mà Chúa đã ban cho con; chúng rất ngoan ngoãn, rất ngoan ngoãn đến nỗi từ thời ba chúng nó bỏ con, chúng ghét anh ấy, và chúng chỉ yêu mình con thôi*!” Anh chị em có biết người mẹ này làm gì không? Bà giết các con bà về tinh thần. Vì ghét tức là giết! Bao nhiêu lần chúng ta đầu độc con cái chúng ta?! Anh chị em không tưởng tượng ra việc chúng ta khó chịu, việc chúng ta đầu độc con cái chống lại người cha hay người mẹ làm Thiên Chúa buồn dường nào! Thiên Chúa không cho phép làm như vậy.

Chúa Giêsu tỏ cho tôi thấy tôi là kẻ sát nhân ghê sợ, vì không những tôi phạm tội khi phá thai mà tôi còn tài trợ cho nhiều vụ phá thai nữa. Mãnh lực đồng tiền đã chiếm hữu tôi như thế đấy! Tôi tự biến mình thành một đồng phạm. Thực ra, tôi quen nói: người phụ nữ có quyền giữ cái thai hay phá nó đi!... Tôi nhìn Cuốn Sổ cuộc đời tôi…Và nó khiến tôi đau lòng dường nào khi thấy việc tôi làm trong những năm tháng sau đó, vào lúc tôi đã trưởng thành! Khi chúng ta có thuốc độc trong mình, thì chúng ta không thể cho người khác cái gì tốt lành cả, và tất cả những người đến với chúng ta, đều bị làm hư hỏng. Một số cô gái, ba cô là em họ của tôi, và vợ chưa cưới của em họ tôi, thường đến nhà tôi. Là người có tiền của, tôi đã mời họ và tôi đã nói với họ về thời trang, về “vẻ đẹp quyến rũ”, cách phô bày thân hình thế nào cho hấp dẫn, và tôi mặc sức buông ra những lời xúi bẩy. Anh chị em xem tôi đã biến chúng nó thành gái làng chơi như thế nào! Tôi đã làm cho những đứa trẻ thành đĩ điếm! Đây cũng là mội tội gớm ghiếc sau phá thai. Tôi đã biến chúng nó thành đĩ điếm, vì tôi cho chúng những lời khuyên này: đừng dở hơi, các cô ạ, đừng nghe lời mẹ các cô là người nói với các cô về sự trong trắng, về trinh tiết; chuyện đó xưa rồi. Họ nói về Thánh Kinh, đã 2,000 năm rồi… và rồi những ông linh mục này; những người không muốn tự cập nhật, họ nói với các cô về những điều Đức Giáo hoàng nói, nhưng Đức Giáo Hoàng cũng xưa rồi. Hãy xem loại chất độc mà tôi đã truyền sang những cô gái này. Tôi bảo họ rằng họ có thể hoạch định mọi thứ trên thân xác mình, chỉ cần chú ý đừng dính bầu là được… và tôi đã dạy họ dùng phương pháp nào.

Vợ chưa cưới của em họ tôi, 14 tuổi, một hôm đến bệnh viện ngoại trú của tôi, khóc như mưa. Nó nói với tôi: “*Chị Gloria ơi, em là một cô gái non dại, mà em mang bầu rồi chị ạ*!” Tôi hầu như thét vào mặt nó: “*Đồ ngu, tao đã không dạy mày cách làm những chuyện đó sao*?! Và nó trả lời: “*Có chứ, có chứ, nhưng nó không công hiệu mới chết chứ*!”

Anh chị em có biết lúc ấy Thiên Chúa muốn gì nơi tôi không? Lẽ ra tôi phải nâng đỡ cô gái ấy, để nó không rơi vào vực thẳm, để nó không phá thai mới phải. Phá thai là một dòng nước cuốn người ta vào, gây ra nỗi thống khổ, vì anh chị em sẽ luôn cảm thấy trống rỗng, đau đớn dằn vặt vì là kẻ sát hại đứa con của mình. Điều tệ hại nhất cho cô gái này là, thay vì nói với cô về Chúa Giêsu và giúp đỡ cô, an ủi cô và nâng đỡ cô, thì tôi đã cho cô tiền để phá thai! Chắc chắn ở một nơi an toàn, để khỏi bị nguy hiểm về thể lý…Nhưng nó vẫn hằn sâu trong tâm khảm, và trong suốt cuộc đời.

Tôi đã tài trợ cho rất nhiều vụ phá thai khác tượng tự như thế. Nhưng tôi vẫn còn can đảm để nói rằng tôi đã không giết người, rằng tôi tốt lành, rằng tôi là người Công giáo, rằng điều đó không đúng, rằng tôi không thể ở lại trong chỗ kinh tởm đó…!

Hơn nữa, những người mà tôi không thích, thì tôi ghét và ghê tởm họ, và tôi nói xấu về họ. Tôi là một con người giả dối, giả hình và cũng là kẻ sát nhân: không phải chỉ có vũ khí người ta mới giết người được. Ghen ghét, vu khống, đố kỵ, chế giễu, làm điều ác, thì đây cũng là giết người.

Đền Tội Lỗi Mình

Như tôi đã nói, phá thai là tội nặng nhất trước mắt Thiên Chúa. Rất nhiều người hỏi tôi đền tội phá thai thế nào. Thực ra chúng ta không thể phục hồi sinh mạng cho đứa trẻ; nhưng trong Giáo Hội Công Giáo, chúng ta có một hồng phúc lớn lao nhất! Bí Tích Hòa Giải. Khi xưng tội thì Thiên Chúa tha thứ cho chúng ta, và điều gì linh mục tháo cởi ở dưới đất thì trên Trời cũng tháo cởi, Vinh Danh Thiên Chúa, vì ơn này. Chúc tụng Thiên Chúa, vì sự Tốt lành của Người!... Chúa tha thứ cho chúng ta, nhưng xin anh chị em nhớ điều Chúa Giêsu nói với người thiếu phụ ngoại tình rằng con hãy đi trong bình an, nhưng đừng trở về với tội lỗi! "*Hãy đi trong bình an và đừng phạm tội nữa*!"

Và khi người ta truyền bá Phúc Âm ngăn chặn phá thai, và một đứa trẻ được cứu thoát, thì đây cũng là việc đền tạ! Khi một phụ nữ phá thai, ngoài việc xin Thiên Chúa tha thứ khi đi xưng tội và không bao giờ còn phá thai nữa, nàng cũng có thể góp phần giúp tránh những cuộc phá thai khác, của những phụ nữ khác: khi làm việc này, nàng đền tạ cho tội của mình hết sức lớn lao! Đó là đền tội!

Tôi Thiếu Lòng Mến Chúa

Mối liên hệ của tôi với Thiên Chúa thật đáng buồn. Đối với tôi, Thiên Chúa là Đấng tôi chạy đến chỉ khi nào tôi có vấn đề. Rất nhiều lần, khi có chuyện, tôi mới chạy đến cùng Người để xin giúp đỡ. Hầu như luôn luôn là vấn đề kinh tế! Đó là một liên hệ hoàn toàn kinh tế, liên hệ giữa tôi và Thiên Chúa! Đó là một loại "Máy phát tiền của ngân hàng". Tôi bỏ vào lời cầu nguyện và khẩn xin, để Thiên Chúa có thể gửi tiền cho tôi! Tôi muốn rằng Thiên Chúa có thể yêu thương tôi và ban cho tôi mọi sự, nhưng không chỉ thực sự mọi sự, mà còn theo thời hạn của tôi nữa kia! Và không ai đến bảo cho tôi biết là làm như thế là tôi phạm tội, vì tôi không biết ơn Người! Ma quỉ ru ngủ lương tâm tôi rồi! Thường thì khi tôi thấy mình gặp khó khăn kinh tế, trong khi tôi ra khỏi nhà thờ, tôi sẽ đi qua trước ảnh

Chúa Giêsu Hài Đồng, và chạm tới bàn tay nhỏ xíu của Người, nói với Người rằng: "Xin *Chúa nghe con cầu xin! Xin cho con tiền, tiền mà con cần*!"

Như một số người làm với Đức Phật: họ vừa gãi bụng ngài vừa xin tiền! Đó là cách tôi xin với Chúa Giêsu Hài Đồng! Hãy thử hình dung xem tôi trơ tráo thế nào! Tôi thiếu sự tôn kính biết bao! Và Chúa cho tôi thấy sự bất mãn và bất kính của tôi làm Người đau lòng quá đỗi. Bây giờ tôi cảm thấy buồn sầu và hổ thẹn dường nào! Tiền đã đến, phải, nhưng lại biến mất ngay. Dường như trắng tay vẫn hoàn trắng tay trong nỗi chán nản tuyệt vọng ấy! Cuối cùng tôi thấy mình ở trong hoàn cảnh kinh tế còn bi đát hơn.

Đang túng bấn như thế, thì có một bà chia sẻ với tôi đã trải qua một hoàn cảnh tương tự, nhưng bà đã được giới thiệu đến một mục sư Tin Lành, và mọi sự trở nên tốt đẹp hơn! Vừa nghe nói như thế, tôi lập tức hỏi bà ta chỗ mục sư ở, vì tôi muốn đi đến đó liền! … Hãy xem sự bất trung của tôi!

Thế là tôi đến gặp vị mục sư ấy, và ông ấy đặt tay cầu nguyện cho tôi, và ông đã khiến tôi kết nối theo cách của họ. Anh chị em thử nghĩ xem, tôi từng rước Mình và Máu Chúa, trong đạo Công Giáo của tôi. Tôi đi tới đó, và họ cho tôi rước lễ[2] như thể đó là lần đầu tiên!

Những cử hành lễ lạc của họ rất sống động; họ nhảy nhót, vỗ tay… Tôi tự nhủ: những linh mục Công giáo ấy thật buồn tẻ, chán ngắt và khiến tôi ghê khiếp, những Thánh Lễ ấy làm tôi bực mình khó chịu… chẳng thể so sánh với những cử hành này, chúng làm chúng tôi cảm thấy rất thoải mái, rất vui!

Ở đó họ không tin ảnh tượng, và họ nói tin như thế là thờ ngẫu tượng. Do đó, tôi không còn quỳ gối trước Tượng Chịu Nạn nữa, vì đó là thờ ngẫu tượng. Khi tôi bắt đầu đi các nhà thờ Tin lành này, thì tôi đã có một bà láng giềng, một bà cụ rất nghèo, ở trước nhà tôi; tôi đã giúp bằng cách cho tiền bà để thanh toán hóa đơn điện, hóa đơn nước, và đôi khi tôi đi chợ cho bà, để bà có cái ăn. Như anh chị em có thể tưởng tượng ra, bà cụ này rất gắn bó với tôi!

Nhưng khi chúng ta không có Chúa trong lòng, thì ngay cả những việc tốt lành cũng trở nên thối rữa, giống như tội lỗi chúng ta vậy.

Như tôi đã nói, khi tôi bắt đầu đi đến các nhà thờ ấy, tôi thấy thích các nhà thờ Tin Lành giáo phái Phúc Âm lắm; thực ra, họ nói, các việc cử hành của họ không phải chỉ để làm vui vẻ mà còn để liên kết những tâm hồn suy nhược và làm được những việc tương tự nữa.

Hiện bà cụ ấy là người Công giáo, nhưng tôi đã lợi dụng tình bạn bà dành cho tôi, và tôi đã thành công thuyết phục bà, bắt đầu bằng cách này, hủy bỏ đức tin của bà. Tóm lại, do những lời khuyên và những ý tưởng tôi bơm vào đầu óc bà,

[2] *Rước lễ bên Tin Lành chỉ được làm như một tưởng niệm, không tin có Chúa Giêsu hiện diện thật sự trong hình bánh và rượu.*

bà đã chết mà không lãnh nhận các Bí tích. Bà không muốn lãnh nhận các Bí tích, vì bà không còn cảm thấy chúng quan trọng. Hãy xem chúng ta gây ảnh hưởng trên những người ở gần chúng ta như thế nào! Khi có sự dữ ở trong ta, thì rốt cục chúng ta đưa dẫn người khác, những người gần gũi chúng ta, vào chỗ phạm cùng những sai lầm như chúng ta. Cứ xem những gì tôi đã làm cho bà cụ già ấy thì đủ biết!

Nhưng khi vị mục sư Tin lành ấy xin tôi một phần mười lợi tức thu nhập, tôi đã tức điên lên; thực ra, vào thời kỳ ấy, tôi đã bị phá sản, còn họ, thậm chí xin tôi 10% số thu nhập của tôi để làm tôi bị phá sản hoàn toàn!...“Lòng say mê” đạo Tin Lành hoàn toàn tắt ngúm trong tôi như thế đó!

Điều Răn Thứ Sáu: Chớ Ngoại Tình

Nghĩ về điều răn này, tôi rất tự hào: ở đây tụi quỉ sẽ chẳng bắt lỗi được tôi vì tôi chưa hề lang bang với một tình nhân nào, tôi luôn chung thủy.

Thật vậy, sau khi lập gia đình, tôi không hề hôn ai khác ngoài chồng tôi. Nhưng Chúa cho tôi thấy rằng tôi đã phô diễn cơ thể cách quá mức khi tôi đi lại với bộ ngực khêu gợi, với đôi vớ lót ôm sát đùi, với áo quần mà tôi hay mặc … tôi đã nghĩ rằng cánh đàn ông ngắm nhìn tôi đơn giản chỉ vì ngưỡng mộ tôi… Nhưng Chúa đã cho tôi thấy biết bao lần họ đã phạm tội với tôi, bởi vì tôi tin rằng không chỉ là sự ngưỡng mộ mà thôi, nhưng là họ bị tôi khêu gợi. Tôi đã phạm tội ngoại tình vì đã phô bày cơ thể mình ra. Tôi đã không hiểu được sự nhạy cảm nơi đàn ông. Tôi tin rằng họ nghĩ giống tôi, như họ nhìn tôi và thốt lên “*Thân hình tuyệt đẹp*”. Thay vào đó là họ phạm tội do lỗi của tôi. Tôi chưa bao giờ ngoại tình khi để mình sa vào vòng tay của một người đàn ông, nhưng tôi phạm tội như một con điếm trong tư tưởng. Trên hết mọi sự, tôi phải chứng tỏ bản lãnh của mình nếu chồng tôi ngoại tình và tôi cũng khuyên những phụ nữ khác cùng làm như vậy khi họ khám phá ra chồng mình đã phản bội. “*Đừng có điên, hãy chứng tỏ bản lãnh của mình, đừng tha thứ. Hãy tỏ ra mình đáng giá thế nào! Để bọn đàn ông không coi khinh và chà đạp lên mình”*. Anh chị em biết không, với những lời khuyên này, tôi và các bạn gái đã thành công trong việc ly gián cô bạn của chúng tôi với ông chồng. Cô ta đã làm ngạc nhiên chồng mình ngay tại văn phòng làm việc khi ông ta đang hôn cô thư ký. Qua những lời xúi bẩy, chúng tôi đã không để cô ta làm hòa, cho dù anh ta đã xin vợ tha thứ, và thật lòng ăn năn. Thậm chí cô ấy muốn tha thứ, bởi vì cô ta yêu chồng: nhưng chúng tôi đã không cho phép cô tha thứ người chồng này. Kết cục là họ ly dị, và 2 năm sau cô làm đám cưới đời (không theo phép đạo) với một anh chàng người Ac-hen-ti-na. Anh chị em có hiểu không? Khi tôi xúi giục theo cách đó là tôi đã ở trong kẻ ngoại tình. Chúa Giêsu chỉ cho tôi thấy và tôi thấy rất rõ, tội xác thịt kinh tởm như thế

nào, bởi vì người ta tự chuốc lấy án phạt cho mình, cho dù thế gian quả quyết những thứ ấy là tốt đẹp.

Cả đời tôi chỉ có một người đàn ông, đó là chồng tôi, nhưng tội lỗi có cả trong tư tưởng, lời nói và hành động: thật là buồn khi thấy bao tội lỗi và những lần ngoại tình của cha tôi đã tác hại ghê gớm đến chúng tôi như thế nào. Trong trường hợp của tôi, nó biến tôi thành một người cáu gắt. Tôi sống trong sự hận thù đàn ông, còn anh trai tôi thì lại trở thành bản sao chép trung thực của cha tôi. Phải chăng họ nghĩ mình hạnh phúc khi cảm thấy mình rất là đàn ông? Họ là những tay tán gái, bợm nhậu và họ không nhận ra tội lỗi mình gây cho con cái. Bởi lẽ đó, cha tôi đang đau đớn kêu la trong Luyện ngục khi thấy những hậu quả do tội lỗi mình gây ra và gương xấu ảnh hưởng đến các con.

Chúng ta tự lên án mình bằng việc sống lang chạ bừa bãi, bởi vì đó là sống như những con vật: những con chuột, những con chó … lang chạ đây đó…

Điều Răn Thứ Bảy: Chớ Trộm Cắp

Cũng vậy, vu khống cũng là “lấy của người”. Hãy biết cho rằng tôi đã từng nói chưa bao giờ lấy của ai cái gì. Tôi tự cho mình sống lương thiện: nhưng tôi lại lấy của Thiên Chúa. Vâng, tôi lấy của Thiên Chúa. Tôi được dựng nên và được sinh ra để giúp xây dựng một thế giới tốt đẹp hơn, để góp phần mở mang Nước Trời ngay tại thế. Nhưng, chẳng những không chu toàn sứ mệnh này, tôi đã cho nhiều lời khuyên sai trái và làm hại nhiều người. Tôi không biết cách sử dụng những nén bạc Thiên Chúa ban cho. Quả thực, tôi đã trộm cắp, rõ ràng là tôi đã trộm cắp. Chúng ta đã làm mất thanh danh của biết bao người, gây ra những lời vu khống và đồn thổi những lời đó? Anh chị em không thể tưởng tượng những tội lỗi do miệng chúng ta gây ra, chúng thật kinh tởm biết ngần nào… và làm sao đền bù được!

Làm thế nào để phục hồi danh dự cho một người nào đó sau khi những lời đồn thổi vu không ấy đã lan đi khắp nơi? Làm thế nào để phục hồi thanh danh của người đó? Vâng, khó lắm! Đó là lý do tại sao nơi Luyện ngục những người ám hại người khác bằng lời nói phải chịu đau khổ rất nhiều. Hầu hết người ta dùng miệng lưỡi để phê bình, để phá hoại, để làm người khác bực tức, để phê phán thanh danh họ. Những miệng lưỡi này là nguyên nhân của những đau đớn tột độ ở dưới đó. Chúng bị đốt cháy! Cháy như thế nào! Anh chị em không thể mường tượng ra nổi đâu! Thiên Chúa đã cho tôi thấy mình tự lừa dối mình như thế nào, qua những lần chúng tôi xét đoán kẻ khác. Ví dụ như, trong khi chúng ta coi khinh một cô gái điếm, Thiên Chúa lại nhìn cô với tình yêu vô biên và với niềm xót thương vô hạn. Ngài nhìn tận cõi lòng cô, Ngài biết cả đời cô, và biết điều gì dẫn cô đến quyết định bán thân xác mình như vậy. Anh chị em biết rằng nhiều người trong họ đã sống theo cách này vì tội lỗi của chúng ta, cũng bởi vì

những khinh miệt, và bởi chúng ta thiếu tình bác ái với tha nhân. Có ai đã ra tay giúp đỡ một cô gái điếm? hay giúp người bị bắt vì tội ăn trộm? Cả đời chúng ta, chúng ta thường xét đoán và nhìn những nhược điểm, lỗi lầm của họ và rồi ta kết án họ. Khi ta thấy một ai đó đang làm điều gì sai trái, ít ra chúng ta im tiếng và quỳ xuống cầu nguyện cho người đó. Đôi lúc chúng ta không thể làm gì hơn, nhưng Thiên Chúa thì có thể. Chúng ta đừng xét đoán cô ta, đừng chỉ trích cô ta nếu không thì ta còn lỗi nặng hơn cả cô ta. Chúng ta tuyệt đối không được làm chứng gian, hay hùa nhau loan tin đồn khắp nơi, chúng ta không được xét đoán, không được nói dối, bởi vì làm như thế là chúng ta đã cướp mất sự bình an của tha nhân. Và hãy cẩn thận, vì nói dối luôn là nói dối, không có chuyện nói dối nhiều hay nói dối ít, xanh hay vàng, hay đỏ: nói dối luôn là tội nặng, và cha đẻ của nói dối chính là Xa-tan.

Trong trường hợp của tôi, tôi nói dối nhiều như vậy để làm gì? Cuộc đời tôi bị phơi bày trước Ánh Sáng của Thiên Chúa. Còn anh chị em thì sao? … Nhưng chớ gì anh chị em biết rằng, ở bên kia thế giới, không ai bước lên để tranh cãi hay đòi hỏi... Ở đó chỉ có lương tâm bạn với Chúa!

Đơn cử về trường hợp chịu phán xét của tôi chẳng hạn, ba mẹ tôi đang ở đó chứng kiến những lần tôi nói dối nhưng ba mẹ tôi không kết tội. Bà chỉ nhìn tôi cách trìu mến vô cùng. Và rồi, điều dối trá tệ hại nhất là tôi đã tự lừa dối mình khi nói rằng tôi không giết ai, không lấy cắp gì, tôi thánh thiện, rằng tôi chưa bao giờ làm điều ác với bất cứ ai cả, và nói rằng Thiên Chúa không hiện hữu; và rồi tôi cũng sẽ lên Thiên Đàng thôi! Thật rất đáng xấu hổ là giờ đây tôi mới cảm nghiệm được!

Thiên Chúa tiếp tục chỉ cho tôi thấy rằng: tôi đã hoang phí đồ ăn trong nhà tôi như thế nào trong khi những nhà khác trên thế giới đang đói ăn, Ngài nói với tôi *"Hãy nhìn xem, Ta đói khát, và hãy xem điều con đã làm với những thứ Ta ban cho con, con đã phung phí nó. Ta đói khát, và hãy xem con đã làm gì, con làm nô lệ cho thời trang, cho những điều mà người ta nói về con, về bề ngoài của con: con mua những món hàng hiệu, đồ nữ trang, chi đến 150.000 pesos cho mỗi mũi thuốc để được thân hình thon thả, con đã làm nô lệ cho thân xác… đến nỗi con đã tôn nó lên làm thần tượng. Con nhìn xem bao người không có gì để mặc, để ăn, họ không biết làm sao để trả được các hóa đơn"*

…Chúa Giêsu chỉ cho tôi xem những người anh chị em tôi đang đói khát và tôi có phần trách nhiệm về tình trạng đó, cũng như những tình trạng mà đất nước tôi cũng như thế giới đang lâm vào… Bởi vì tất cả chúng ta đều có trách nhiệm liên đới! Ngài chỉ cho tôi thấy tôi cũng có trách nhiệm với họ về điểm này bởi vì khi tôi nói xấu ai, người đó có thể mất việc và không thể gánh vác gia đình được nữa, tôi đã cướp đi vinh dự và thanh danh của người ấy. Và sau đó, tôi sẽ làm thế nào để phục hồi những thứ đó? Ngài chỉ cho tôi thấy rằng việc đền bù tiền lấy cắp thì dễ hơn là sửa lại lỗi lầm, vì lẽ ai cũng có thể trả lại số tiền đó. Nhưng khi anh chị em làm mất thanh danh của ai đó, đồn thổi những lời lẽ vu

khống, ai có thể đem lại danh dự cho người đó? Anh chị em gây quá nhiều sự tàn ác cho người đó trong công việc làm ăn hay trong những tương giao với người khác. Thế nên, hôn nhân bị tan vỡ. Tội lỗi, tội lỗi quá sức!

Lại nữa, tôi cũng lấy cắp các con tôi hồng ân được có người mẹ ở nhà với mình, một người mẹ dịu dàng, ngọt ngào và lẽ ra phải yêu chúng, đồng hành với chúng. Thay vì thế…! người mẹ này lại ra ngoài để lại bầy con ở nhà một mình, lấy Tivi làm "mẹ" và lấy máy tính và những trò chơi video làm "cha"…Và tôi lại cứ nghĩ mình là một người mẹ hoàn hảo. Tôi rời nhà lúc 5 giờ sáng và không về nhà trước 11 giờ đêm!

Để khỏi áy náy lương tâm, tôi đã mua cho chúng những đồ mắc tiền, hàng hiệu và mọi thứ chúng muốn.

Tôi sợ hãi khi thấy mẹ tôi tự hỏi bà đã sai ở chỗ nào? Điều mà bà nên làm hoặc không nên làm, cho con đường học vấn của tôi! Bà là một phụ nữ thánh thiện, người đã trao ban và gieo trồng nơi tôi những nguyên tắc của Chúa; và cha tôi là một người cha tốt lành với các con. Vì thế tôi tự nhủ: Điều gì sẽ xảy đến với tôi, là kẻ đã không làm bất cứ điều gì trong những điều này cho các con tôi? tôi rùng mình tự hỏi: Thiên Chúa sẽ phán xét tôi như thế nào về việc chăm sóc con cái tôi? Thật đáng sợ! Thật đáng buồn! tôi đã cướp mất sự bình an của các con tôi: giờ đây tôi thấy điều đó trong Cuốn Sổ Cuộc Đời (Book of Life), tôi cảm thấy thật xấu hổ. trong cuốn sổ đó, tôi thấy mọi sự, cả cuộc đời chúng ta giống như một cuốn phim. Điều làm tôi đau đớn là khi nghe các con tôi nói với nhau: "*Hy vọng là mẹ về trễ, hy vọng có vụ kẹt xe nghiêm trọng nào đó và mẹ sẽ về trễ hơn! Bởi vì mẹ quá nhàm chán, chẳng hề vui vẻ và khi về đến nhà thì luôn cáu gắt và la hét cả ngày!"* Thật là buồn thưa anh chị em. Một đứa trẻ ba tuổi và một đứa khác lớn một chút đã nói như vậy! Để hy vọng là mẹ sẽ không về đến nhà! Tôi đã lấy đi khỏi bọn nhỏ hình ảnh người mẹ, tôi lấy đi sự bình an mà đáng lý tôi phải đem lại cho chúng khi tôi ở nhà, tôi đã không làm như thế để chúng có thể nhận biết Thiên Chúa qua tôi, và biết yêu thương người khác. Vả lại, tôi không thể cho con cái điều chính tôi không có: Tôi đã không yêu tha nhân! Và nếu tôi không yêu tha nhân thì làm sao tôi có thể yêu Chúa? Vì Thiên Chúa là Tình Yêu…

Cũng vậy, nói dối tức là lấy cắp. Về điều này, anh chị em biết không, tôi là chuyên gia. Bởi vì Xatan đã là cha của tôi. Quả thực, anh chị em có thể có một người cha là Thiên Chúa, hoặc Xatan. Nếu Thiên Chúa là Tình yêu, mà tôi lại ghét anh em mình, vậy ai là cha tôi? Nếu Thiên Chúa nói với tôi về sự tha thứ và về tình yêu dành cho những ai có lỗi với tôi, trong khi đó tôi lại nói rằng những người làm điều lỗi với tôi phải trả giá. Tôi thù hận, nói dối, và nếu Xatan là cha đẻ của dối trá, thì ai là cha tôi? Nói dối là nói dối, và Xatan là cha của nó. Tội lỗi do miệng lưỡi gây nên thật kinh tởm! Tôi nhận ra mọi tội lỗi do miệng lưỡi gây nên khi tôi chỉ trích, nhạo báng hay gán biệt danh cho ai đó. Người ấy sẽ cảm giác thế nào? Tôi đã nhạo báng xúc phạm đến người đó qua việc gán biệt danh,

làm cho người đó có cảm giác mặc cảm tự ti kinh khủng và có thể huỷ hoại đời cô. Tỉ dụ như khi tôi kêu tên "bé bự" khi trông thấy một cô gái có thân hình quá khổ. Điều này đã làm cô đau khổ và cũng vì những lời lẽ này cô ta đi đến chỗ tự hủy hoại đời mình.

Tôi kể thêm chuyện này cho anh chị em rõ hơn, đó là lúc 13 tuổi, tôi lấy làm vinh dự khi là thành viên trong nhóm nữ sinh lịch lãm và sành điệu. Thiên Chúa đã chỉ cho tôi thấy nhóm "nữ sinh rất tốt lành" này đã giết chết cô bạn cùng trường về mặt tinh thần. Trong lớp có một nữ sinh mắc bịnh béo phì. Các bạn tôi bắt đầu làm cho cô đau khổ, lấy cô ta làm trò cười bằng cách gọi cô ta bằng những cái tên khó nghe như con hải cẩu mập, con voi và những cái tên giống như vậy. Chúng tôi biến cô ta thành trò cười cho thiên hạ. Tôi cũng làm như vậy để không bị cho là xé lẻ với đám nhỏ bạn. Giờ đây, trong Cuốn Sổ Cuộc Đời tôi mới nhận ra những kẻ đáng thương như thế thường có tâm lý phức tạp hơn do mặc cảm béo phì, càng nhìn mình, cô càng thấy ghét mình hơn. Và ghét là sự chết, cái chết của linh hồn. Một ngày kia, trong cơn tuyệt vọng, cô đã uống chai i-ốt với ước muốn được giảm cân! Nhưng anh chị em có biết chuyện gì xảy đến không? Anh chị em có biết sau khi uống i-ốt kết cục cô ta thế nào không? Cô hầu như bị mù! Cô đã rơi vào trạng thái nhiễm độc nặng và hầu như mù! Vì lẽ này cô đã không trở lại trường! Chúng tôi chẳng thèm biết đến điều đó! Chúng tôi không thấy cô ta nữa, và chúng tôi chẳng quan tâm tìm hiểu nguyên do tại sao.

Vì điều này, tôi xin thưa với anh chị em rằng, các tội tập thể đó là những tội rất nặng, tội nặng nhất. Bởi vì chúng là những tội do chúng tôi phạm, từng cá nhân cộng lại! Tội của bạn nữ đó là tội của chúng tôi! Tội của cộng đoàn cũng là tội của anh chị em vì anh chị em không làm gì cả để tránh nó! Và điều này cũng đúng không chỉ với những tội cá nhân mà còn với những tội của nhân loại nữa, anh chị em đã không làm gì giúp người ta có thể tránh nó.

Mãnh lực của lời nói...! Chúng tôi huỷ hoại đời cô bạn đó, gán cho cô ta những biệt danh; ma quỷ đã xâm nhập và làm hại cô, và giờ đây đến lượt cô, cô cũng sẽ huỷ hoại những người khác, qua việc cô ghét bỏ, cũng trong cùng một cách thế đó, tội lỗi thi nhau kéo tới. Nơi nào có ghen ghét, nơi đó có ma quỷ. Đây chính là cách chúng tôi đã ám sát cô bạn học. Chúng tôi đã giết chết linh hồn cô ta.

Hai mươi năm sau ... Tôi có một cô em họ rất xinh đẹp; tôi dạy bảo cô, tôi chỉ vẻ cho cô phải ăn mặc thế nào, làm thế nào để chứng tỏ giá trị của thân hình, phải trang điểm thế nào, v.v.. Một ngày kia, cô bị phỏng nặng, 70 % cơ thể, chỉ trừ khuôn mặt là không bị. Cô bị phỏng nặng và có thể chết.

Tôi trở nên tức giận, tôi tức điên lên với Thiên Chúa; tôi vào trong nhà nguyện của bệnh viện và nói: "*Này Chúa, nếu Chúa thật sự hiện hữu thì hãy tỏ cho tôi thấy! Hãy cho tôi thấy sự hiện hữu của ông, cứu cô ấy* đi!" Hãy xem vẻ ngạo nghễ của tôi! Vâng, cô ta được cứu sống. Nhưng những vết bỏng toàn

thân hãy còn đó cùng với nỗi khiếp đảm. Đôi tay đã bị biến dạng... Buồn thật. Lúc đó, cuộc sống của tôi cũng khá sung túc, tôi hay tản bộ với cô ta và đôi lúc đưa cô đến hồ bơi nữa. Nhưng khi tôi để cô ta xuống nước thì mọi người bỏ đi, dị nghị và nói: "Kinh khủng quá! Tại sao chị lại đi với cái thứ này? Nó đến phá hỏng chuyến nghỉ mát của chúng tôi! "

Họ nói như thế đấy, những người thấy cô em họ tôi. Họ là những người xấu, quá đáng, ích kỷ, khi họ nói như thế thì chẳng khác nào là nguyền rủa người khác.

Kết cục, em họ tôi bắt đầu không muốn rời khỏi nhà. Cô bắt đầu sợ người ngoài và sau cùng cô đâm ra ghét họ! (Cô khóc). Chúa cho mỗi người chúng ta thấy mình đã cười, đã chế nhạo một người anh chị em mà không chút cảm thông như thế nào. Bạn lấy quyền gì làm cho một người khác đau khổ, gán cho người đó biệt danh và gọi người đó bằng một cái tên khó nghe, mà không thèm biết người đó phải chịu khổ sở như thế nào? Anh chị em lấy quyền gì đối xử tàn ác như vậy? Thiên Chúa sẽ chỉ cho anh chị em thấy bao nhiêu người mình đã ám hại chỉ bằng một lời nói! Anh chị em sẽ thấy lời nói tai hại thế nào, nó giết chết các linh hồn!

Giá như tôi đến với Bí tích Thánh Thể để xin ơn đền bù tội lỗi của mình, Thiên Chúa sẽ chữa lành tâm hồn của em họ tôi. Bởi vì Thiên Chúa của chúng ta là Thiên Chúa yêu thương đến nỗi nếu chúng ta chịu đóng cánh cửa của tội lỗi, Ngài sẽ mở ra cho chúng ta những cánh cửa của ân sủng. Khi Thiên Chúa cho tôi xét mình theo 10 Điều Răn, Ngài đã chỉ cho tôi thấy rằng tôi nói tôi yêu và thờ lạy Thiên Chúa, qua đầu môi chót lưỡi, nhưng thực ra là tôi đang thờ lạy Xa-tan. Tôi chỉ trích mọi thứ và mọi người, và mọi người lại tán thưởng tôi là "Gloria thánh thiện". Ngài chỉ cho tôi thấy rằng miệng tôi nói mình yêu Chúa và tha nhân, nhưng tôi lại dối trá và ghen ty... Ngài chỉ ra cho tôi thấy tôi không bao giờ biết ơn cha mẹ, cũng như không cảm ơn các ngài đã tận tuy kiếm cho tôi công việc để rồi tôi có thể thành công trong cuộc sống, mọi cố gắng và hy sinh mà các ngài chịu, tất cả những điều ấy tôi lại không thấy. Ngay khi tôi bắt đầu đi làm, dưới mắt tôi, các ngài thấp kém hơn tôi... Tôi rất xấu hổ vì mẹ tôi, vì sự nhún nhường và nghèo khổ của bà. Anh chị em thấy tôi đê tiện như thế nào.

Thiên Chúa đã phân tích cuộc đời tôi đưới ánh sáng của 10 Điều Răn: Ngài chỉ cho tôi thấy tôi là người sống thế nào với tha nhân và với chính Ngài.

Yêu Thương Đồng Loại

Tôi chưa bao giờ, chưa bao giờ yêu thương hay cảm thông với tha nhân, với anh chị em ngoài gia đình. Tôi tuyệt đối chưa bao giờ thành tâm nghĩ đến những người đau yếu, đến sự đơn côi của họ, đến những đứa trẻ không mẹ, những đứa trẻ mồ côi. Khi thấy những đứa bé đau khổ, đau khổ quá mức, đáng

lẽ tôi phải thưa với Chúa: Lạy Chúa, xin để con chia sẻ với nỗi đau của các em, nhưng tôi đã không làm, không làm gì cả! Tâm hồn tôi ra chai đá, chưa bao giờ nhớ đến những đau khổ của người khác. Điều tệ hại nhất đó là tôi chưa bao giờ làm bất cứ điều gì cho tha nhân vì tình yêu! ... Đơn cử như lúc ở siêu thị, tôi đã trả tiền giùm cho nhiều người, những kẻ không có tiền hoặc cần sự giúp đỡ, nhưng tôi làm như vậy không phải vì tình yêu: tôi có tiền, và nó chả làm tôi mất gì cả. Tôi làm điều đó vì lẽ tôi thích mọi con mắt chú ý đến cử chỉ của tôi và họ khen tôi tốt lành, xem tôi như là bà thánh. Và giờ đây tôi mới biết mình lạm dụng trên những nhu cầu của họ. Tôi không cho ai cái gì miễn phí cả! Quả thực lúc đó tôi nói: "*tôi làm điều đó cho anh, nhưng bù lại anh làm việc nhà cho tôi, đưa con tôi đến trường, đưa tôi đi dự cuộc họp, bởi vì tôi không có thời giờ.... đi nộp giùm tôi các hoá đơn thanh toán tiền phạt xe... làm cái này cho tôi, làm cái kia cho tôi...*" Bằng cách thức ấy, tôi đã lôi kéo mọi người. Tôi làm việc từ thiện để trao đổi những thứ lợi ích cho mình và không bao giờ làm vì nhu cầu của người đó cả. Hơn nữa, tôi tự hào vì có đám người đứng sau tán dương tôi tốt lành và quảng đại, thậm chí gọi tôi là một vị thánh, vì có những người đã nói như thế và họ biết rõ tôi. Qua việc xét mình dựa trên 10 Điều Răn mà Chúa Giêsu ban cho tôi, tôi thấy mọi tội của mình đều từ lòng tham mà ra. Tôi bị mù quáng vì khát khao có tiền, thật nhiều tiền, bởi vì tôi nghĩ mình sẽ hạnh phúc hơn khi có tiền. Thật tệ hại, rõ ràng là giai đoạn tôi có nhiều tiền thì đó cũng là lúc tâm hồn tôi ra tệ hại hơn cả, đến mức tôi nghĩ đến chuyện tự tử. Mặc dù giàu có, tôi cảm thấy cô độc, trống rỗng, cay đắng, bực dọc. Sự thèm khát này, tức thèm khát tiền bạc đã dẫn tôi, qua bàn tay của ma quỷ, đến chỗ xa cách với chính mình và làm tôi xa lìa bàn tay của Thiên Chúa. Ngài nói với tôi: "Con có một vị thần, và vị thần đó là tiền bạc, và vì nó con tự chuốc lấy án phạt cho mình. Vì nó mà con đã chìm sâu vào vực thẳm và xa lìa Thiên Chúa của con."

Khi Ngài nói với tôi về "vị thần tiền bạc"... Vâng, chúng tôi đã có nhiều tiền, nhưng mới đây thôi, chúng tôi lại rơi vào tình trạng thâm hụt, nợ nần chồng chất và không còn 1 xu dính túi. Và vì thế tôi kêu lên: "Nhưng tiền nào mới được chứ? Thứ mà tôi để lại trên đời này, không gì hơn là những món nợ!... "

Khi duyệt xét mình dựa trên 10 Điều Răn, tôi đã không đậu nổi một điều nào! Thật kinh khủng!!! Thật đáng sợ!!! Tôi đang sống trong hỗn loạn thật sự! Nhưng sao lại như vậy? ... Tôi ư? Tôi, một người chưa bao giờ giết ai mà ?! Một người chưa bao giờ hại ai mà? Tôi đã từng nghĩ như vậy, và thay vì thế, vâng, tôi đã giết rất nhiều người!

Cuốn Sổ Cuộc Đời[3]

Sau cuộc xét mình về 10 Điều Răn, Thiên Chúa chỉ cho tôi xem "Cuốn Sổ Cuộc Đời". Tôi muốn có thể tìm được vài lời để miêu tả nó. Thật tuyệt diệu! Chúng ta nhìn thấy toàn bộ cuộc đời mình, thấy những việc làm và hệ luỵ của chúng, có thể tốt hoặc xấu, cho cả chúng ta và người khác. Tình cảm và tư tưởng của chúng ta và của người khác. Mọi thứ giống như một cuốn phim. Nó được bắt đầu từ lúc thụ thai. Chúng ta nhìn thấy đời mình từ thời điểm ấy, và lúc đó chúng ta được Thiên Chúa dắt tay, chỉ cho chúng ta thấy toàn thể cuộc đời của mình. Cũng ngay lúc thụ thai ấy, có cái gì như một tia sáng thiên linh, một sự triển nở hoàn mỹ, và một tâm hồn được hình thành, trắng … nhưng không giống như màu trắng ta thấy! Tôi nói tới màu này vì đó là màu giống nhất, nhưng nó cũng rất huyền nhiệm đến nỗi không lời nào có thể diễn tả nổi vẻ tuyệt mỹ, tráng lệ của nó…. Linh hồn rất đẹp, sáng láng, rực rỡ, làm ngất ngây, và tràn đầy tình yêu Thiên Chúa. Một Tình Yêu Thiên Chúa cao vời đến sững sờ. Tôi không biết anh chị em có khi nào để ý những trẻ sơ sinh, thường chúng cười và kêu ọ ẹ và nói bập bẹ. Anh chị em biết không, chúng đang nói với Thiên Chúa đấy! Vâng, bởi vì chúng tràn đầy ơn Chúa Thánh Thần! Chúng ta cũng vậy, nhưng có sự khác biệt là, trẻ thơ với sự ngây thơ trong trắng, biết cách sinh lợi qua Thiên Chúa và qua sự hiện hữu của Ngài.

Anh chị em không thể tượng tượng nổi sự diệu kỳ khi chứng kiến thời điểm Thiên Chúa tạo dựng nên tôi trong cung lòng mẹ tôi. Linh hồn tôi được tay Thiên Chúa Cha bồng bế! Tôi nhận biết có một Thiên Chúa Cha thật tuyệt mỹ, lộng lẫy, kỳ diệu, thật trìu mến, thân thương, luôn quan tâm săn sóc. Ngài lo lắng cho tôi 24 trên 24, Ngài yêu tôi, bảo vệ tôi và vô cùng kiên nhẫn tìm kiếm tôi khi tôi lìa xa Ngài. Tôi chỉ thấy sự trừng phạt, trong khi Ngài đơn thuần chỉ là tình yêu, đơn thuần chỉ là tình yêu bởi vì Ngài không nhìn vào thể xác ta nhưng nhìn vào linh hồn, và Ngài thấy tôi đã rời xa ơn cứu độ như thế nào.

Anh chị em biết không, mẹ tôi đã kết hôn được 7 năm mà vẫn không có con. Lúc ấy bà rất bối rối do ba tôi sống lăng nhăng: bà rất lo lắng, buồn rầu khi bà nhận ra mình có thai. Bà khóc vì đau buồn. Điều đó ảnh hưởng sâu đậm trong tâm hồn tôi đến nỗi cả đời tôi không bao giờ cảm thấy được bà yêu! Và dù bà luôn dịu dàng, rất tốt với tôi, luôn yêu tôi, nhưng tôi vẫn khăng khăng cho rằng bà không yêu tôi, và tôi luôn sống trong nỗi dằn vặt này. Về điều này, chỉ có các Bí tích là Ân Sủng của Thiên Chúa có thể săn sóc chúng ta. Khi họ rửa tội cho tôi, anh chị em phải chứng kiến bữa tiệc Thiên quốc mừng tôi diễn ra như thế nào. Đó là một thụ tạo bé nhỏ nhận được ấn tích ghi trên trán, Ấn tích làm con cái Thiên Chúa. Đó là ngọn lửa, ngọn lửa thuộc về Đức Giêsu Kitô.

Qua Cuốn Sổ Cuộc Đời, tôi đã thấy tuổi thơ của mình. Tôi bắt đầu nhiễm những hệ luỵ do tội lỗi của cha tôi trong đời sống vợ chồng, về những tội mà tôi

[3] Book of Life

bắt đầu biết đến, thí dụ như việc ông nói dối, tội uống rượu, ngoại tình và nỗi đau khổ của mẹ tôi. Tất cả đã in dấu trong tôi, làm tôi mất thiện cảm, bị giới hạn về cảm xúc và cách hành xử.

Những Nén Bạc

Thiên Chúa nói với tôi: *"Con đã làm gì với những nén bạc mà Ta ban cho?... không phải những thứ bên ngoài, với nước hoa đắt tiền, với đống quần áo mà tôi chưa dùng bao giờ!"* Những nén bạc ư? Tôi đến trong thế gian với một nhiệm vụ: đó là bảo vệ vương quốc Tình Yêu. Nhưng tôi đã quên mình có một linh hồn, chưa kể đến các tài năng Chúa ban, thậm chí quên mình đang trong bàn tay nhân từ của Thiên Chúa. Tôi không hề biết rằng tất cả những điều tốt mà tôi thờ ơ không làm đã gây đau khổ cho Chúa chúng ta như thế nào! Tôi nhận thấy những nén bạc kỳ diệu mà Thiên Chúa trao ban trong đời tôi. Tất cả chúng ta, thưa anh chị em, đều rất có giá trị trước mặt Thiên Chúa. Ngài yêu tất cả chúng ta, và đặc biệt từng người chúng ta. Tất cả chúng ta đều có sứ mạng ở đời này. Tôi thấy ma quỷ rất âu lo vì những nén bạc Thiên Chúa trao ban đã được dùng để phục vụ Ngài.

Anh chị em biết điều Thiên Chúa đòi tôi trả lẽ nhiều nhất là gì không? Đó là tôi không yêu thương anh em mình, và Ngài nói với tôi: *"Cái chết tâm linh của con bắt đầu khi con để cho mình vô cảm trước những đau khổ, và giờ thì con quá kinh nghiệm về điều này. Con đang sống nhưng thật sự con đã chết."* Nếu như con có thể thấy được cái chết tâm linh là gì! Một tâm hồn ghen ghét là một tâm hồn khủng kiếp đáng sợ, cay nghiệt và kinh tởm biết là ngần nào! Nó gây phiền nhiễu và xúc phạm mọi người. Thật đau đớn khi thấy tâm hồn chúng ta chất chứa quá nhiều tội lỗi… Tôi thấy tội của mình, cách rõ ràng… trong tôi, có một sự hôi tanh ghê khiếp, tôi như bị chìm xuống vực sâu. Đây là lý do tại sao tôi thường hay buồn bực và cay cú. Thiên Chúa nói với tôi: *"Cái chết tâm linh của con bắt đầu khi con không để lòng mình đồng cảm với anh chị em con. Đó là một dấu cảnh báo, khi con thấy nỗi khổ cực của anh chị em khắp nơi hoặc khi con nghe qua các phương tiện truyền thông đại chúng về những vụ giết người, tịch thu tài sản… Nhưng con vẫn lòng chai dạ đá! Con chỉ biết dùng môi miệng thốt lên như: "Ôi, thật tội nghiệp cho họ". Nhưng con không đau xót, lòng con không cảm giác gì, tim con trơ như đá, và tội lỗi đã làm lòng con ra chai cứng."*

Giờ đây tôi sẽ thuật lại cho anh chị em việc Thiên Chúa đã chỉ cho tôi thấy những nén bạc như thế nào:

Anh chị em nên biết rằng tôi không bao giờ xem tin tức trên TV vì chẳng hứng thú gì khi thấy quá nhiều cảnh chết chóc, quá nhiều thứ không vui…. Tôi chỉ quan tâm đến những phần cuối cùng như: ăn kiêng, tử vi, năng lực trí tuệ, năng lượng và những tin liên quan đến chúng. Đó là những thứ ma quỷ dùng để làm cho tôi chệch hướng; làm tôi lầm lẫn… Giờ đây Thiên Chúa chỉ cho tôi thấy

qua Cuốn Sổ Cuộc Đời, vào một ngày kia, trong kế hoạch Thần Thiêng của mình, Ngài làm cho các chương trình truyền hình phát chậm lại, và khi bật TV lên, chương trình thời sự vẫn chưa kết thúc… Tôi thấy một thôn nữ chất phác đang ngồi khóc bên xác chồng mình.

Tôi phải nói cho anh chị em biết là ma quỷ làm cho chúng ta nhìn những đau khổ của tha nhân riết rồi đâm quen và nghĩ rằng chúng chẳng liên can gì đến ta: "*những người nào đang gặp khó khăn phải tự lo liệu lấy vì đó không phải là chuyện của tôi*". Vâng, Thiên Chúa cho tôi thấy những điều đó làm Ngài đau xót thế nào khi những nhà báo chỉ mong săn được các tin tức giật gân, còn họ thì không chút động lòng, họ chỉ nghĩ làm sao bán được các tin ấy mà lòng chẳng chút lo lắng cho trường hợp của người phụ nữ đó. Khi tôi bật Tivi lên và thấy người phụ nữ ấy đang khóc, tôi cảm nghiệm được nỗi đau đớn cùng cực của cô ta, tôi thật sự đau lòng với người phụ nữ tội nghiệp đó. Chính Thiên Chúa cho tôi chứng kiến cảnh đó. Tôi để ý những lời tường thuật và nhận ra nơi biến cố này xảy ra là Venadillo, Tulima, là nơi tôi sinh ra…! Nhưng ngay sau đó là chương trình thường nhật, chương trình dạy chế độ ăn kiêng hiệu nghiệm, và tôi hoàn toàn quên người phụ nữ quê mùa đó, bởi vì tôi quan tâm đến chương trình ăn kiêng này hơn… Tôi đã không bao giờ nghĩ đến cô ta lần nào nữa!

Một người không quên người phụ nữ quê mùa đó chính là Thiên Chúa của chúng ta! Ngài đã làm cho tôi cảm nhận nỗi đau đớn khổ cực của người phụ nữ đó, vì Ngài muốn tôi giúp cô ta. Đó là lúc tôi dùng những nén bạc mà Ngài ban cho. Ngài nói với tôi: *"Nỗi đau mà con cảm nhận nơi cô ấy là do Cha kêu gào để con đi giúp cô ấy. Chính Cha đã cho chương trình thời sự chậm lại để con có thể xem, nhưng con lại không quỳ gối để cầu nguyện cho cô ta, một phút cũng không có! Con đã để mình bị chương trình ăn kiêng đó lôi cuốn, và rồi con không còn nhớ đến cô ta nữa!"*

Thiên Chúa cho tôi xem thấy gia cảnh của cô ta. Đó là một gia đình nông dân bình dị. Trước tiên, người ta yêu cầu người chồng bỏ căn nhà mà gia đình anh ta đang sống. Anh ta trả lời không, anh sẽ không rời khỏi chỗ đó. Và vì thế, một số người đàn ông đến đuổi anh ta ra khỏi nhà. Người nông dân thấy đám người ấy tiến về phía anh để đuổi anh đi, họ có mang theo vũ khí và có ý định giết anh. Tôi chứng kiến cả cuộc đời người đàn ông đó. Tôi chứng kiến và cảm thấy nỗi kinh khiếp và nỗi thống khổ mà anh phải chịu; tôi đã chứng kiến cảnh anh chạy đi giấu các con và vợ mình dưới những thứ tựa như làm từ đất nung. Tôi thấy anh chạy ra xa khỏi đó, nhưng đám đàn ông này đuổi theo anh ta. Anh chị em có biết lời nguyện lần cuối cùng mà ông ta thưa là gì không? "*Xin Chúa giữ gìn vợ cùng đàn con thơ của con, con phó dâng tất cả cho Chúa!"* Và đám đàn ông đó đã giết anh ta! Anh ngã xuống đất chết. Khi họ bắn anh, Thiên Chúa cho tôi cảm nhận nỗi đau mà người vợ và đám trẻ thơ đó phải nín chịu, không dám kêu la. (Gloria khóc)

Trong khung cảnh ấy, Thiên Chúa tỏ cho tôi thấy nỗi đau mà Ngài cảm nhận và cả nỗi thống khổ của người người khác. Nhưng còn chúng ta, chúng ta thường chỉ quan tâm đến chuyện của mình, và thậm chí chúng ta chẳng hề lo lắng tí nào về người anh chị em mình cũng như những nhu cầu của họ! (Gloria tiếp tục khóc). Anh chị em có biết Thiên Chúa muốn gì không? Ngài muốn tôi quỳ gối và xin Ngài giúp gia đình đó, giúp người mẹ và đàn con thơ đó! Thiên Chúa gợi ý cho tôi làm thế nào để giúp họ. Và anh chị em biết bằng cách nào không? Đó là đi vài bước đến với một linh mục ở đối diện nhà tôi và kể cho ngài điều tôi đã xem thấy trên truyền hình. Linh mục này là bạn của Cha xứ trong làng đó, (Venadillo, Tulima), và ngài có một nhà nghỉ tại Bogotà, lẽ ra (nếu tôi hành động) ngài đã giúp được người phụ nữ đó.

Anh chị em biết không, điều trước hết chúng ta trả lẽ với Thiên Chúa, thậm chí trước cả những tội lỗi ta phạm, đó chính là những tội chểnh mãng, chúng rất nặng nề! Anh chị em không thể tưởng tượng những tội này nặng đến cở nào! Một ngày kia, anh chị em sẽ thấy như tôi đã thấy. Những tội này làm Thiên Chúa rơi lệ. Vâng, Thiên Chúa khóc khi thấy con cái mình đau khổ vì sự dửng dưng và sự chai lì thiếu cảm thông với tha nhân của chúng ta! Thiên Chúa sẽ tỏ cho ta, Ngài sẽ tỏ cho mỗi người, những hậu quả do tội làm ngơ của chúng ta trước nỗi đau của người khác. Quá nhiều nỗi đau trong thế gian này là do sự dửng dưng, vô tâm và tâm hồn chai đá của chúng ta.

Tóm lại: người phụ nữ thôn dã đó khi thấy mình bị khủng bố (quả thực, đám đàn ông đó cũng đang tìm giết cô), đã trốn thoát cùng các con, và đã được cha sở trong làng đó giúp đỡ. Cha sở đau buồn khi nói với cô: "*Con à, con phải trốn khỏi đây ngay vì bọn nó tìm thấy con sẽ giết con liền!*"

Ngài tức tốc thực hiện điều mà ngài cho là tốt nhất cho cô ta (đang rất hoang mang): ngài gởi cô đến Bogotà, ngài dúi cho cô ít tiền và vài lá thư giới thiệu.

Cô ta vội vả ra đi; cô trình những thư đó tại những nơi mà cha xứ giới thiệu, nhưng không ai đón nhận cô! Anh chị em biết kết cục cô ấy thế nào không? Anh chị em biết cuối cùng ai giúp cô ta không? Đó là những tú bà đã đẩy cô vào con đường mãi dâm!

Thiên Chúa vẫn còn cho tôi có cơ hội giúp cô, khi tôi gặp lại cô vào những năm sau đó! Đó là ngày tôi phải đi đến trung tâm thành phố. Tôi ghét đến đó vì đó là nơi tôi phải chứng kiến cảnh cơ cực nhiều hơn, và vì cho mình là người thuộc giới thượng lưu, tôi không thích thấy cảnh nghèo đói, bần cùng và những thứ giống thế. Nhưng hôm ấy tôi phải đi đến đó, và đang khi đi ngang qua, con trai tôi hỏi: " *Ôi…mẹ ơi, tại sao trên đời này lại có phụ nữ ăn mặc như thế, cô mặc váy quá ngắn?*" Tôi trả lời nó: "*Con không được nhìn nghe chưa! Đấy là hạng phụ nữ hay dụ dỗ, họ bán thân xác để thoả mãn, để có tiền: họ là gái mãi dâm, bọn nhơ nhớp.*" Hãy tưởng tượng xem! tôi càng đầu độc con trai tôi hơn với những lời lẽ như vậy! Tôi đã đánh giá và phân loại một người chị em không

chút thương cảm. Thiên Chúa nói với tôi: "*Hạng thờ ơ, hững hờ là hâm hâm dở dở, Ta muốn mửa chúng ra! Một người dửng dưng chắc chắn sẽ chẳng vào được Thiên Đàng đâu! Họ là người sống trên cõi đời này chẳng coi gì là quan trọng hay bận tâm nếu không phải là nhà cửa và lợi ích riêng của họ!*

Tâm hồn bắt đầu chết đi khi con thôi quan tâm đến những chuyện xảy đến với anh chị em con, khi con chỉ nghĩ đến mình, và đến hạnh phúc của mình!"

Kho Tàng Thiêng Liêng

Tôi được gọi vào đời để góp sức kiến tạo một thế giới tốt đẹp hơn, và sử dụng những nén bạc Chúa ban, để góp phần mở rộng Nước Trời trên trái đất này. Nhưng tôi đã không làm như thế! ... Ngược lại! Tôi đã đưa ra bao nhiêu lời khuyên tồi tệ, bao nhiêu người tôi đầu độc và hủy hoại họ, vì những lời khuyên đồi bại và gương mù gương xấu của tôi! Tôi đã không sử dụng hết nén bạc mà Thiên Chúa trao ban, tôi không bao giờ sử dụng chúng! Chúa cũng hỏi tôi: "Những kho tàng thiêng liêng của con mang đến cho Ta là gì vậy?"

Kho tàng thiêng liêng ư? Tôi chỉ có hai bàn tay trắng! Vì vậy, Ngài nói với tôi: *"Có ích gì cho con với hai căn nhà mà con có, những ngôi nhà mà con sở hữu, các bệnh viện ngoại trú, mà con coi đó là nghề của con với sự mãn nguyện lớn lao? Có lẽ nào con chỉ mang tới đây một cục gạch thôi sao? Sự tôn thờ thân xác, cũng như tất cả tiền bạc dành cho việc này hay những nỗi ám ảnh phải giữ thân hình thon gọn có ích gì cho con? Có ích gì khi con đặt quá nhiều chế độ ăn kiêng khiến con bị chứng biếng ăn hay tham ăn hành hạ cơ thể? Con biến thân xác con, bản thân con, thành một thần tượng ư? Vậy bây giờ, và ngay tại đây, nó mang lại lợi ích gì cho con? Con đã rất hào phóng, điều đó đúng, nhưng con làm thế để được người ta cảm ơn, ca ngợi và được tán dương là tốt lành. Con lôi kéo mọi người bằng tiền bạc để đổi lại họ sẽ trả ơn con. Hãy nói cho Ta biết: con đã mang đến đây những gì? Khi Ta nhìn thấy con lâm vào tình trạng suy kiệt kinh tế, đó không phải là một sự trừng phạt như con nghĩ, nhưng là một phúc lành. Đúng vậy, sự phá sản giúp con thoát khỏi vị thần đó, vị thần mà con phụng sự! Điều đó xảy ra là để cho con quay trở về với Ta! Nhưng con vẫn ương ngạnh chống đối và từ chối rời khỏi địa vị xã hội của mình, và con nguyền rủa, con muốn làm nô lệ cho vị thần tiền bạc của mình! Con nghĩ rằng mình con đã làm được tất cả những điều này, với công sức của con, với việc học hành, bởi vì con là người hay làm việc, thích tranh đấu.. Không đâu! Hãy nhìn xem biết bao nhiêu chuyên gia có trình độ chuyên môn hơn con, có biết bao nhiêu người dấn thân trong công việc ngang bằng hoặc vượt trội hơn con, hãy nhìn xem hoàn cảnh của họ... Con được cho nhiều, nên được đòi hỏi nhiều và phải trả nhiều".*

Suy nghĩ về điều này, mỗi hạt gạo mà tôi lãng phí, tôi phải trả lẽ trước mặt Thiên Chúa! Cho tất cả những lần tôi ném thức ăn vào thùng rác!

Trong Cuốn Sổ Cuộc Đời của tôi, tôi thấy tuổi thơ của mình và gia đình tôi lúc đó rất nghèo. Mẹ tôi thường nấu đậu, tôi không thích ăn đậu thậm chí là căm ghét chúng nữa. Mỗi khi thấy chúng, tôi lại kêu ca: "lại là những hạt đậu đáng nguyền rủa này? Một ngày nào đó khi tôi giàu rồi, tôi sẽ không bao giờ ăn chúng nữa ". Tôi đã thấy một lần nọ tôi đổ đi những hạt đậu mà mẹ tôi đã múc cho tôi lúc bà không để ý, và khi ngồi xuống bàn ăn, bà nhận thấy rằng đĩa của tôi đã hết sạch. Mẹ tôi nghĩ rằng tôi đã ăn nhanh hết sạch có lẽ vì tôi rất đói, và bà lại lấy thêm cho tôi một lần nữa, đó chính là phần ăn của bà đưa cho tôi, vì vậy rốt cục mẹ tôi chẳng ăn gì. Bạn biết đó, Chúa cho tôi thấy rằng trong số những người thân cận nhất với tôi, một trong những người phải thường xuyên nhịn đói trong thời điểm đó, là mẹ tôi. Vì có bảy người con, nhiều lần bà đã không ăn để chúng tôi có của ăn, bởi vì chúng tôi khi đó rất nghèo. Vậy đó, ngày hôm ấy bà đã phải nhịn đói để nhường phần ăn cho tôi nhưng tôi lại ném chúng vào thùng rác mà bà không biết. Và cũng thường xảy ra việc bà không ăn gì khi có người hành khất nào đó gõ cửa để xin thức ăn, bà sẵn lòng cho người ấy phần thức ăn của mình. Bà chịu nhịn đói, nhưng không bao giờ biểu hiện ra bên ngoài, bà không bao giờ nhăn nhó, rất ít khi buồn, cũng như bất kỳ một dấu hiệu nào khác. Trái lại bà luôn nở một nụ cười tươi và người ta chẳng nhận thấy điều chi nơi bà. Tôi vừa thuật lại chi tiết với anh chị em về tôi, một người con “quý hóa” như thế đó! Tôi gọi cha tôi là “ Phê-rô; người đập đá” (Fred “đá lửa”) . Và với mẹ tôi, tôi nói rằng mẹ tôi là người cổ lỗ sĩ! Rằng bà quá cổ hủ và những điều khác tương tự như thế. Ngay cả tới mức chối từ bà là mẹ của tôi vì tôi cảm thấy xấu hổ. Hãy hình dung xem!

Vâng, chắc chắn anh chị em không thể hình dung được những ơn huệ, những phúc lành đã được ban xuống cho tôi và trên toàn thế giới nhờ mẹ của tôi. Xin anh chị em nghĩ đến hồng ân khi có một người mẹ đi dự Thánh lễ và trước Nhà Tạm đã dâng lên những sự đau khổ và nỗi cay đắng cho Chúa Giê-su và thậm chí còn tin thác hơn, tin cậy nơi Ngài!

Chúa nói với tôi: *“Chưa bao giờ có một ai đã yêu và sẽ yêu thương con như mẹ của con! Không bao giờ có! Không có ai yêu con một cách âu yếm như bà”.* Lúc bấy giờ Chúa chỉ cho tôi thấy tất cả những bữa tiệc tùng linh đình bà đã làm cho tôi sau những lần thăng tiến trong địa vị xã hội của tôi … Trong những bữa tiệc đó, những bữa buffet, phân nửa thức ăn sau đó được đổ vào sọt rác mà không chút đắn đo gì.

Chúa tiếp tục: *“Hãy nhìn anh em con đang phải chịu cảnh đói! Những người đó chính là Ta.”* Ngài nói với tôi gần như hét lên. Anh chị em có biết điều đó làm Chúa buồn như thế nào không trước sự đói khát, túng thiếu và đau khổ của con cái Ngài. Thật sự Ngài rất buồn khi chúng ta sống ích kỷ và thiếu bác ái đối với tha nhân.

Và Ngài tiếp tục cho tôi thấy trong nhà của tôi có quá nhiều những đồ đạc hiện đại và giá trị. Thật ra, vào thời điểm đó, trong nhà tôi có nhiều quần áo sang

trọng và đắt tiền. Thiên Chúa nói với tôi: *"Ta đây trần truồng, còn con thì có cả tủ quần áo đắt tiền mà con không sử dụng đến…"* Tôi cũng thấy được điều đó, khi chúng tôi sống trong tầng lớp xã hội thượng lưu, nếu những người bạn gái của tôi mua những bộ đồ hàng hiệu, tôi phải được những thứ "xịn" hơn, nếu một đứa trong chúng nó mua được một chiếc xe hơi đẹp, thì tôi phải có một cái mới hơn…Tôi luôn muốn những thứ phải tốt hơn khi so sánh với họ bởi vì tính tôi rất ganh tỵ. Chúa nói với tôi: *"Con luôn kiêu ngạo, con so sánh với những người khấm khá hơn con! Những người giàu có! và không bao giờ con nhìn đến những ai ít khấm khá hơn con về phương diện kinh tế. Khi cơ hàn, con bước theo con đường thánh thiện bởi vì con có thể cho đi cái mà con đang thiếu thốn".* Và Ngài chỉ cho tôi thấy Ngài đã hài lòng biết bao về cử chỉ của tôi khi một lần kia mẹ tôi, mặc dù gia đình nghèo, đã cố gắng mua cho tôi một đôi giày hàng hiệu để chơi quần vợt. Tôi rất sung sướng. Nhưng khi gặp một em bé trên đường với đôi chân trần, tôi cảm thấy rất tội nghiệp cho em, đến nỗi tôi cởi phắt đôi giày ra tặng cho em. Tôi trở về nhà mà không có giày, cha tôi gần như muốn giết tôi mất! Và không phải là không có lý do, gia đình tôi thì đang trong cảnh nghèo túng như thế, mà phải hy sinh lắm mới mua được đôi giày đó, thế mà tôi lại cho đi trên đường về, ngay khi vừa mua chúng. Nhưng Thiên Chúa lại hài lòng về chuyện này. Ngài sung sướng biết bao về cách cho giầy và đi chân không của tôi. Cho dù gia đình tôi đang gặp nhiều rắc rối và nghèo túng. Thiên Chúa đã rải xuống biết bao hồng ân và phúc lành nhờ công nghiệp của mẹ tôi, nhờ đời sống tốt lành và những lời cầu nguyện của bà. Chúa tiếp tục chỉ cho tôi thấy rằng: nếu tôi kết hợp thân mật với nguồn Ân Sủng và Thánh Thần, tôi có thể dùng những nén bạc mà Người đã ban cho tôi, giúp đỡ được nhiều người. Ngài chỉ cho tôi thấy toàn thể nhân loại và cách chúng ta đáp trả với Chúa như thế nào qua cách chúng ta đã sống, gần gũi thân mật với Ngài và Chúa Thánh thần và những soi sáng thiên linh của các Ngài. Ngài nói với tôi: *"Ta đã thúc giục con cầu nguyện cho những người này, nếu con làm như thế, sự dữ sẽ không thể nào xâm nhập họ và gây nên quá nhiều nguy hại như vậy"*. Ví dụ: một em gái nhỏ bị người cha của mình hãm hiếp: Nếu tôi đã kết hiệp mật thiết với Chúa Thánh Thần, tôi đã lắng nghe ơn soi sáng của Ngài và tôi cầu nguyện cho họ thì ma quỷ đã không thể nào nhập vào người cha đó, vì đã được bảo vệ bằng lời cầu nguyện và bạo hành đã không xảy ra cũng như đã không gây ra quá nhiều đau khổ như thế. Hoặc là, cậu bé đó sẽ không đi đến việc tự tử. Chúa tiếp tục nói với tôi: *"Nếu con đã cầu nguyện, cô gái đó đã không phá thai, con người kia đã không chết trong khi cảm thấy mình bị Ta bỏ rơi ở trên giường bệnh viện. Nếu con cầu nguyện, Ta đã có thể khuyên nhủ con để rồi con có thể bắt đầu giúp đỡ những người anh chị em mình. Ta chắc hẳn đã hướng dẫn con! Ta đã dẫn con đến với những người đó. Có quá nhiều sự đau khổ trên thế giới và lẽ ra con đã có thể giúp đỡ họ được"*

Ngài chỉ cho tôi biết bao nhiêu người đang chịu đau khổ trên thế giới, và tôi đã có thể giúp họ nhiều như thế nào. Chưa khi nào tôi để Chúa Thánh Thần

chạm đến tôi, cũng không bao giờ để cho đau khổ của người khác làm cho mình động lòng. Chúa nói với tôi: *"Hãy nhìn vào nỗi khổ của dân Ta, hãy xem Ta đã cần phải làm cho gia đình con đau đớn với căn bệnh ung thư để rồi có thể làm cho con có lòng cảm thương đối với những ai chịu cùng một căn bệnh đó. Mãi sau khi chồng con bỏ con cô đơn, con mới biết cảm thương cho những người sống cô đơn mà thôi".* Và gần như Ngài hét lên: *"Nhưng con, một con người chai đá!!!… không có khả năng cảm thương!".*

Để kết luận, tôi sẽ cố gắng giải thích chúng ta sẽ nhìn thấy chính mình như thế nào trong Cuốn Sổ Cuộc Đời của mỗi người.

Tôi là người rất giả hình, lầm lạc. Tôi là một trong những người mà trước mặt người ta thì tôi hết lời ca ngợi nhưng sau lưng thì tôi lại nói xấu thậm tệ. Những người mà bề ngoài thì nói những lời hay lẽ đẹp nhưng trong lòng họ thì chắc chắn anh chị em không nghe thấy họ đang nói gì. Ví dụ như: Tôi ca ngợi một ai đó: "Bạn thật dễ thương, bộ đồ bạn mang thật đẹp, nó rất hợp với bạn" nhưng trong lòng thì tôi nghĩ rằng: "Thật quá thô kệch, bà thật xấu xí, bà tưởng mình là một nữ hoàng ư?" Trong Cuốn Sổ Cuộc Đời" anh chị em sẽ thấy tất cả những điều này, có khác biệt là chúng ta còn thấy cả những tư tưởng. Tất cả những dối trá của tôi sẽ phơi bày ra ánh sáng, "ánh sáng chói chang", rõ ràng đến nỗi tất cả mọi người đều có thể thấy được. Bao nhiêu lần tôi đã giấu mẹ để đi chơi vì bà thường không cho tôi đi chơi nơi nào hết. Biết bao nhiêu lời nói dối tôi đã "chế" ra như: "*Mẹ ơi, con phải làm việc với nhóm bạn ở thư viện*". Mẹ tôi đã tin tôi, trong khi tôi đi xem một bộ phim khiêu dâm hay vào quán uống bia với mấy người bạn. Và bây giờ có mẹ tôi ở đây, bà nhìn thấy tất cả trong Cuốn Sổ Cuộc Đời của tôi. Bây giờ thì không có gì có thể che giấu được. Tôi cảm thấy thật xấu hổ. Vào thời bố mẹ tôi còn nghèo, tôi được đưa tới trường và bữa trưa thì có một chút sữa và một trái chuối. Tôi ăn chuối và quăng cái vỏ của nó ở bất cứ nơi nào. Không bao giờ tôi nghĩ rằng có thể ai đó sẽ bị té vì cái vỏ chuối ấy. Một cách thực tế, Chúa còn cho tôi thấy những hậu quả của việc làm đó như thế nào: ai té, ai bị thương. Tôi có thể giết chết một ai đó với tính cẩu thả và thiếu bác ái của mình.

Với sự đau đớn và vô cùng hổ thẹn, chỉ một lần duy nhất, với tư cách người lớn, tôi mới nhận ra mình đã xưng tội nên. Chuyện xảy ra tại một siêu thị ở Bogota khi bà nhân viên thối tiền cho tôi dư đến 4500 peso. Cha tôi đã dạy chúng tôi phải trung thực, không bao giờ đụng đến một xu của kẻ khác. Tôi đã nhận ra lỗi lầm đó lúc ở trên xe, khi tôi đang trên đường trở về bệnh viện ngoại trú của tôi. Nhưng tôi lại nhủ rằng: "*Khoan đã! Cái bà già ngu ngốc đó, cái giống vật (tôi sẽ nói như vậy). Bà ta đưa dư cho tôi 4.500 peso, giờ lại bắt mình phải quay trở lại để trả cho bà ta sao?...*" Nhìn vào gương chiếu hậu, tôi thấy xe cộ dày đặc nên tôi nói: "*Không! Tôi sẽ không trở lại! Tôi không muốn bị trễ và mất thời giờ. Còn tệ hơn, bà là một mụ ngốc*". Nhưng số tiền đó làm tôi bị cắn rứt, xem như cha tôi đã giáo dục chúng tôi nên người. Ngày Chúa Nhật tôi đi xưng tội, tôi nói với cha giải tội rằng: "*Con đã phạm tội lấy 4.500 peso mà không trả lại,*

con đã giữ chúng cho riêng mình”. Tôi lại không chú ý gì đến những lời cha giải tội khuyên tôi, nhưng ma quỷ không thể tố cáo tôi là một kẻ trộm được nữa…

Nhưng Chúa nói với tôi: *“Đó là vì con thiếu bác ái với người khác mà con không trả lại số tiền đó. Đối với con, 4.500 peso chẳng là gì hết nhưng đối với người phụ nữ đó, thì là số tiền mua đồ ăn cho gia đình họ trong ba ngày”*. Điều buồn nhất cho tôi là thấy bà ta cùng với hai đứa con nhỏ phải nhịn đói suốt hai ngày sau đó, vì lỗi lầm của tôi. Cũng vậy Chúa chỉ cho tôi thấy khi tôi làm việc gì thì luôn kéo theo hậu quả cùng với những ai phải chịu nó. Bất cứ việc gì chúng ta làm hay những việc chúng ta không làm đều mang đến hậu quả cho chúng ta và cho người khác. Tất cả mọi người sẽ nhìn thấy những hậu quả đó trong Cuốn Sổ Cuộc Đời. Đến lúc ra trước tòa phán xét của Chúa, anh chị em sẽ thấy nó như tôi đã thấy vậy. Khi Cuốn Sổ Cuộc Đời của tôi đóng lại, anh chị em hãy hình dung tôi đã buồn, đã xấu hổ như thế nào, một nỗi buồn quá lớn...

Cuốn Sổ Cuộc Đời của tôi đã được đóng lại cách tuyệt đẹp. Mặc dù những hành vi của tôi, mặc dù tội lỗi của tôi, những chuyện xấu xa của tôi, sự thờ ơ và những tính khí ghê sợ của tôi. Vào giờ sau hết đó, Chúa vẫn mời gọi tôi. Ngài luôn gửi đến tôi những dụng cụ, những con người. Ngài nói chuyện với tôi, hét vào tai tôi, Ngài cất khỏi tôi mọi thứ, cho tôi rơi vào tình cảnh tồi tệ để tìm tôi và để tôi có thể tìm Ngài. Ngài luôn luôn theo sát tôi, ngay trong phút lâm chung. Anh chị em có biết ai là Thiên Chúa của chúng ta và Cha của chúng ta không? Ngài là một Thiên Chúa quyền năng, yêu thương, Ngài khẩn xin mỗi người chúng ta để chúng ta có thể hoán cải. Thế nhưng khi gặp cảnh tồi tệ, tôi thường nói rằng: “Thiên Chúa trừng phạt tôi, Ngài kết án tôi”. Rõ ràng không phải như thế, không bao giờ Ngài lên án chúng ta. Thực ra, đó là do quyền tự do của tôi. Tôi đã chọn lựa một cách tự do ai là cha của tôi, và người đó không phải là Thiên Chúa. Tôi đã chọn Xa-tan làm cha của tôi.

Khi tôi bị sét đánh trúng, trước khi đưa tôi đến một “Bệnh Viện An Sinh Xã Hội”, thì họ đưa tôi đến một bệnh viện công cộng, nơi đó có rất nhiều bệnh nhân, rất nhiều người bị thương, rất nhiều người đang chịu đau đớn và không có một cái băng ca nào cho tôi hết. Những người đã đưa tôi đến hỏi các bác sĩ nơi nào có thể đặt tôi. Họ chỉ trả lời rằng: “dưới kia, dưới kia”. Những người đã cứu tôi la lên: “Nhưng dưới kia là chỗ nào mới được chứ?”- “Trên sàn nhà đó”. Nhưng họ không muốn đặt tôi nằm trên đất như thế vì tôi đã bị phỏng nặng, nếu tôi bị nhiễm trùng, tôi chắc chắn sẽ chết. Trong khi tôi đang ở một góc nhà, trong suốt những giờ đó, những người bác sĩ nhìn tôi chê... rằng họ không thể để mặc ai đó đang bị một cơn đau tim chẳng hạn hay đang ở trong tình trạng rất nguy kịch nhưng còn nhiều khả năng sống sót hơn tôi. Thực ra tôi đã hoàn toàn bị cháy giống như một cái “bánh mì nướng” rồi, và rất có thể tôi sẽ chết.

Nhưng tôi vẫn còn tỉnh táo và rất tức giận, lẩm bẩm vì các bác sĩ không đến giúp tôi. Nhưng có một lúc tôi rất bình tĩnh, không phàn nàn gì, vì lúc đó tôi nhìn thấy Chúa Giê-su Ki-tô, Chúa chúng ta đã cúi xuống rất gần với tôi, Ngài lấy

tay chạm vào đầu tôi an ủi tôi. Anh chị em có thể hình dung ra điều này không? Anh chị em có thể tưởng tượng được sự dịu dàng đó như thế nào không? Tôi nghĩ hay đây là một ảo giác chăng? Làm sao có thể nhìn thấy Chúa ở đây được? Tôi nhắm mắt lại một lúc rồi mở mắt ra, và tôi vẫn thấy Ngài đứng đó. Ngài nói với tôi một cách hết sức dịu dàng: *“Con thấy đó, hỡi con gái bé nhỏ của Ta, con sắp chết rồi. Hãy cảm thấy cần Lòng thương xót của Ta”*. hãy tưởng tượng xem.. và Ngài nói tiếp: *“Lòng thương xót! Lòng thương xót”*. Nhưng đồng thời tôi nghĩ: tại sao lại thương xót? Tôi đã làm điều gì xấu chăng?

Tôi đã không nhận ra được những lỗi lầm của mình nhưng chuyện rõ ràng trước mắt là tôi sắp chết, không thể khác được! Lúc đó tôi rất buồn... “Khốn nạn thân tôi, tôi sắp chết ư!...Khốn nạn, những chiếc nhẫn kim cương của tôi ”. Ngay lập tức tôi nhớ đến những chiếc nhẫn của tôi. Tôi nhìn và thấy phần thịt nơi các ngón tay của tôi đã bị phỏng hoàn toàn, như thể sắp vỡ ra vậy. Tôi tự nhủ: “*Dù giá nào đi nữa, mình phải lấy nó ra kẻo người ta cắt chúng đi và chúng sẽ mất giá trị”*. Tôi đã không nghĩ đến điều gì khác, tôi thấy những ngón tay của tôi căng phồng lên và tôi chỉ nghĩ đến việc phải tháo chúng ra kẻo họ cắt đứt chúng. Anh chị em không thể tưởng tượng mùi thịt cháy đó khó chịu như thế nào đâu. Và tôi càng cố tháo những chiếc nhẫn đó ra, chúng càng bốc mùi khó chịu hơn. Tôi cảm thấy mình sắp phát điên lên vì sự đau đớn, nhưng tôi tự nhủ: “Không! Không thể như thế được! Tôi phải làm được chuyện này! Tôi phải làm được, vì đối với tôi, không có gì có thể ngăn cản tôi, thịt da này sẽ không bị sưng gì hết! Không, làm ơn đi! Tôi sẽ lấy được chúng ra dù bất cứ giá nào, tôi không thể chết với chúng được”. Cuối cùng khi tôi đã lấy chúng ra thành công, tôi chợt nhớ rằng: “*Ồ không, tôi sắp chết, và những người y tá này sẽ lấy cắp chúng*”. Đang khi chờ đợi thì em rể của tôi tới, tôi rất vui mừng: “*Hãy giữ những chiếc nhẫn của chị*”. Tôi đưa chúng cho chú ấy, chú ấy cũng là một bác sĩ, và không thể nào khác được: vì nếu không thì chú ấy sẽ chẳng đụng đến chúng mà sẽ ném chúng xa đi. Thực ra chúng đã bị cháy đen và còn dính vào đó một vài miếng thịt nữa. Chú ấy nói sẽ đưa chúng cho Fernando, chồng của tôi, và tôi nói thêm: “*Hãy nói với các chị em gái của chị chăm sóc mấy đứa con của chị, thật tội nghiệp cho chúng. Chúng không còn mẹ nữa, chị không thể chăm sóc chúng được nữa rồi*”. Điều tồi tệ nhất là tôi đã không tận dụng khoảng thời gian từ lúc Chúa Giê-su nói với tôi cầu xin Lòng thương xót của Ngài và ơn tha thứ…nhưng làm sao tôi có thể xin ơn tha thứ khi tôi nghĩ rằng tôi không có tội? Tôi tin mình sẽ trở thành một vị thánh kia mà! Khi chúng ta nhận mình là “những vị thánh”, đó là lúc chúng ta tự kết án mình.

Khi tôi đã tháo được những chiếc nhẫn ra và trao phó cho người em rể để rồi chú ta sẽ trao chúng lại cho chồng tôi. Tôi thở phào nhẹ nhõm tự nhủ: “*Cuối cùng thì tôi có thể chết được rồi!*”. Và suy nghĩ cuối cùng của tôi là: “*Khốn nạn, Họ sẽ lấy tiền ở đâu mà an táng cho tôi vì tài khoản ngân hàng của tôi đang bị thâm thủng nặng nề?*” Thiên Chúa Cha đã yêu thương tất cả mọi người và mỗi người, cho dù thực tế chúng ta tốt hay xấu. Với tình yêu mãnh liệt như thế, ngay

cả vào những giây phút cuối cùng, Ngài vẫn đến với chúng ta một cách rất dịu dàng, Ngài ôm ấp chúng ta bằng tất cả tình yêu của Ngài…Ngài muốn cứu chúng ta, nhưng nếu chúng ta không chào đón Ngài, nếu chúng ta không xin Ngài tha thứ và lòng thương xót, nếu chúng ta không nhận ra lỗi lầm của mình, Ngài sẽ để chúng ta tự do đi theo con đường mà chúng ta đã lựa chọn. Nếu khi sống chúng ta không có Thiên Chúa, chắc chắn là lúc đó chúng ta sẽ từ chối Ngài. Nhưng Ngài vẫn luôn tôn trọng chúng ta, Ngài không ép buộc chúng ta phải chấp nhận Ngài. Và như vậy Cuốn Sổ Cuộc Đời của tôi đóng lại.

Sự Trở Lại

Nhưng khi Cuốn Sổ Cuộc Đời của tôi đóng lại, anh chị em không thể tưởng tượng lúc đó tôi cảm thấy như thế nào đâu: tôi thực sự hoảng hốt. Tôi thấy mình đang lao đầu xuống như là lao xuống một cái hố, sau đó nó mở ra giống như một cái hang. Tôi rơi vào trong đó và quá kinh hoàng, tôi bắt đầu kêu cầu các thánh cứu tôi. Chắc anh chị em không thể tin được số các vị thánh mà tôi đã kêu cầu: thánh Ambrosio, thánh Isidoro, thánh Augustino…Thậm chí tôi cũng không biết làm thế nào mà mình nhận ra nhiều vị thánh như vậy với một người Ki-tô hữu tệ như tôi. Nhưng khi tôi đã đọc xong bảng danh sách các thánh, tôi thinh lặng…Tôi cảm thấy có một sự trống rỗng rất lớn, một nỗi đau và nỗi tủi nhục vô cùng, và tôi nhận thấy rằng không ai có thể giúp tôi được! Và tôi tự nhủ: “*Tất cả mọi người trên trần gian nghĩ rằng tôi là một vị thánh ư… họ hy vọng khi tôi chết họ sẽ cầu xin tôi cầu bầu cho họ một ân huệ nào đó. Bây giờ thì tôi đi đến đâu?”* Tôi ngước mắt nhìn lên và tôi nhận thấy mẹ tôi trong số những người ở đó. Tôi cảm thấy rất buồn, một nỗi đau khổ tận thâm sâu, vì mẹ tôi rất muốn đặt tôi vào bàn tay Thiên Chúa. Với một sự lúng túng và đau khổ tột cùng, tôi kêu lên với mẹ: “*Mẹ ơi! Con thật xấu hổ! Con đã tự kết án chính mình, chỗ con đang đi tới, ở đó con sẽ không bao giờ gặp lại mẹ nữa rồi!”.* Nhưng vào lúc đó, Chúa Giê-su ban cho mẹ tôi một ân huệ tuyệt vời: Mẹ tôi đang đứng bất động thì Thiên Chúa cho phép bà đưa ngón tay chỉ lên và mời gọi tôi nhìn lên đó. Tôi nhìn lên, và bừng mắt thoát ra khỏi cái vỏ chai lì của tôi, một cảm giác đau đớn thấu tâm can. Sự mù lòa thiêng liêng đã biến mất. Ngay lập tức tôi cảm thấy một khoảnh khắc thật tuyệt vời.

Một hôm, một trong những bệnh nhân của tôi nói với tôi rằng: “*Thưa bác sĩ, tôi cảm thấy rất đau buồn cho bác sĩ, vì bà là người quá tin và sống theo chủ nghĩa duy vật. Tuy nhiên, đến một ngày chính bà sẽ gặp phải đau khổ hay rơi vào một tình trạng nguy hiểm. Nhưng dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, hãy cầu xin Chúa Giê-su Ki-tô để Ngài cứu chữa bà bằng Bửu Huyết của Ngài, hãy xin Ngài ơn tha thứ: vì không bao giờ, không bao giờ Ngài bỏ rơi bà. Ngài đã từng trả giá máu để cứu bà cơ mà”*

Chính vì thế, với một sự tủi nhục và buồn sầu rất lớn, tôi bắt đầu kêu lên: "*Lạy Chúa, Lạy Chúa Giê-su Ki-tô, xin thương xót con! Xin tha thứ cho con! Xin ban cho con thêm một cơ hội thứ hai".*

Đó là thời khắc đẹp nhất, tuyệt vời nhất, tôi không thể diễn tả hết bằng lời được. Vì khi đó Chúa Giê-su cúi xuống và kéo tôi lên khỏi cái hố đó. Ngài nâng tôi lên và đưa tôi đến một nơi bằng phẳng, rồi Ngài nói với tôi một cách đầy tình thương: *"Được rồi, con sẽ quay trở lại và con sẽ có cơ hội thứ hai... điều này không phải bởi lời cầu nguyện của gia đình con, vì điều đó là bình thường khi họ khóc thương con nhưng vì lời cầu xin của những người không có quan hệ họ hàng gì với con, họ đã khóc thương, cầu nguyện và nâng tâm hồn lên với tất cả con tim đầy tràn tình thương dành cho con"*. Anh chị em có biết tôi đã nhìn thấy gì không? Tôi nhìn thấy một sức mạnh rất lớn của những lời cầu xin giùm cho tôi, anh chị em ạ! Anh chị em có biết cách thể nào để luôn hiện diện trước Nhan Thánh Thiên Chúa không? Mỗi ngày hãy cầu nguyện cho con cái anh chị em nhưng cũng hãy cầu nguyện cho tất cả con cái người khác trên thế giới này. Hãy cầu nguyện cho tha nhân nữa! Bằng cách đó anh chị em sẽ ở trước Nhan Thánh Chúa mọi ngày. Tôi nhìn thấy hàng ngàn những ngọn lửa sáng nhỏ rất đẹp đi lên trước nhan Thiên Chúa. Những ngọn lửa đó có màu sáng trắng, thật tuyệt diệu và đầy tình yêu. Đó là những lời cầu nguyện của biết bao nhiêu người đang dành cho tôi, họ đã xem trên TV hay trên báo đã đưa tin những chuyện xảy ra với tôi và vì vậy họ khóc thương và dâng những Thánh Lễ cho tôi. Món quà lớn nhất mà anh chị em có thể trao cho ai đó chính là Thánh Lễ. Không gì hiệu quả hơn việc dâng một Thánh Lễ để giúp một ai đó. Đó cũng là điều mà Thiên Chúa đánh giá cao nhất: khi thấy con cái Ngài cầu xin thay cho cận nhân và giúp đỡ những người anh em của mình. Thánh Lễ không phải việc làm của con người nhưng là việc làm của Thiên Chúa.

Giữa những ngọn lửa sáng đó thì có một ngọn rất lớn và rất đẹp: ngọn sáng đó lớn hơn nhiều so với những ngọn khác. Anh chị em biết không, rằng tại sao lúc này tôi đang có mặt ở đây? Tại sao tôi được trở lại? Bởi vì ngay trên quê hương tôi có một vị thánh. Tôi nhìn với một sự tò mò để tìm ra ai là người có thể yêu thương tôi nhiều như thế, và Chúa nói với tôi: *"Người mà con đang thấy, là một người đã rất thương con mặc dù ông ta không biết gì về con".* Ngài chỉ cho tôi thấy đó là một người nông dân nghèo, ông ta sống ở vùng núi Sirra Vevada of Saint Martha (ở Đông Bắc Cô-lôm-bia). Ông ta rất nghèo, thậm chí chẳng đủ ăn. Toàn bộ hoa màu của ông đã bị cháy, ông ta có được một vài con gà cũng bị bọn "lính du kích" trộm mất. Những tên đó còn muốn bắt cả đứa con trai lớn nhất của ông đi phục vụ cho bọn chúng nữa. Người nông dân này đã đi cả ngày trời xuống làng để tham dự Thánh Lễ. Chúa muốn tôi chú ý đến những lời ông ta cầu nguyện như sau: "*Lạy Chúa, con yêu mến Chúa! Cảm tạ Chúa đã ban cho con sức khỏe, cảm tạ Chúa vì những người con của con. Cảm tạ Chúa vì tất cả những gì Chúa đã ban cho con! Nguyện danh Chúa được chúc tụng! Vinh danh Chúa!*" Lời cầu nguyện của ông ta chỉ đơn giản là lời ca tụng và tạ ơn Thiên

Chúa mà thôi. Chúa cho tôi thấy trong ví của ông có được bao nhiêu tiền: ông ta có một tờ 5.000 peso và một tờ 10.000 peso, đó là tất cả những gì ông có được. Anh chị em có biết ông ta đã làm gì không?... Ông ta bỏ tờ 10.000 peso vào giỏ quyên tiền lúc dâng lễ. Còn tôi, tôi sẽ chỉ bỏ tờ 5000 thôi. đó là một tờ bạc giả ai đó đưa cho tôi khi đi làm!

Còn ông ta, ông không bỏ tờ 5.000 nhưng bỏ tờ 10.000 mặc dù tiền này là tất cả số tiền ông ta có. Ông ta không cảm thấy bất mãn hay phàn nàn vì sự nghèo nàn của mình, nhưng ngược lại, ông ta cảm tạ và ca tụng Thiên Chúa. Quả là một gương sáng, thưa anh chị em. Sau đó ông ta ra khỏi nhà thờ và đi mua một miếng bánh (loại bánh người nghèo hay dùng), ông ta gói lại trong một tờ báo (tờ Espectador) của ngày hôm trước. Tờ báo đó có đăng tin về vụ tai nạn của tôi, có cả hình của tôi trên đó với toàn thân gần như cháy xém. Khi người đàn ông đó nhìn thấy mẩu tin, ông ta đọc một cách chậm rãi và xúc động nên khóc lóc thảm thương giống như tôi là một người nào đó rất thân thiết với ông ta vậy. Rồi ông phủ phục, sấp mặt xuống đất và van nài khẩn xin Thiên Chúa với tất cả tấm lòng thành. Ông nói: "*Lạy Cha, lạy Chúa con. Xin Chúa thương xót người chị em bé nhỏ này của con. Xin hãy cứu cô ấy! Lạy Chúa! Lạy Chúa, nếu Chúa cứu cô ấy, nếu Chúa cứu người chị em đáng thương này của con, con hứa sẽ đi hành hương nhà thờ Buga để giữ trọn lời thề hứa này, xin hãy cứu cô ấy!*" (Đền thánh Buga là một ngôi nhà thờ nhỏ tôn kính "Thiên Chúa của những phép lạ" toạ lạc ở một ngôi làng nhỏ cùng tên. Nhà thờ đó được gọi như thế vì nó nổi tiếng với những phép lạ và những ơn lành nhận được bởi những ai đến đó với lòng tin).

Hãy suy nghĩ về điều đó, ông ta quá nghèo, thế mà không một lời nguyền rủa hay than phiền vì sự đói khổ của mình nhưng trái lại ông ta ngợi khen và tạ ơn Thiên Chúa... và với một khả năng yêu thương tha nhân quá lớn như thế, dù không đủ ăn, ông đã tự nguyện đi ngang qua miền đó để thực hiện lời hứa, với một mục đích là mưu ích cho một người mà ông chẳng hề quen biết!

Chúa phán với tôi*: "Đây là một tình yêu tha nhân đích thực! Con cũng vậy, con phải yêu thương tha nhân như thế"*. Và lúc đó Ngài trao cho tôi một sứ mệnh: *"Con sẽ quay trở lại để công bố lời chứng của con cho mọi người biết, con sẽ lặp lại không phải 1.000 lần nhưng là 1.000 ×1.000 lần. Khốn cho những kẻ nào nghe lời con nói mà không chịu hoán cải, người đó sẽ bị xét xử nghiêm khắc hơn. Và điều này cũng áp dụng cho chính con trong lần con quay trở lại đây lần thứ hai. Cũng vậy đối với các tu sĩ và các linh mục của Ta và bất cứ ai khác không chịu nghe con. Không ai điếc cho bằng kẻ không muốn nghe, và cũng không có kẻ mù lòa nào tồi tệ cho bằng kẻ không muốn nhìn".*

Thưa anh chị em, điều này không phải là một lời đe dọa, nhưng trái lại, Chúa không cần phải dọa chúng ta. Đây là cơ hội thứ hai cho tôi và nó cũng dành cho anh chị em. Điều này chứng tỏ Thiên Chúa yêu thương chúng ta và đặt trước

mặt anh chị em một tấm gương soi chính là tôi đây, Gloria Polo. Vì Thiên Chúa không muốn chúng ta tự kết án chính mình, nhưng thay vào đó Ngài muốn chúng ta sống với Ngài trên Thiên Đàng. Nhưng để được như thế, chúng ta hãy để Ngài biến đổi chính mỗi người chúng ta. Khi giờ của chúng ta đến, nghĩa là lúc chúng ta lìa bỏ đời này, mỗi người chúng ta sẽ được mở Cuốn Sổ Cuộc Đời. Khi anh chị em chết, tất cả sẽ trải qua giai đoạn này giống như chính tôi đã trải qua vậy. Bấy giờ ở đó chúng ta sẽ thấy một cách chính xác như bây giờ, chỉ có sự khác biệt là chúng ta cũng sẽ thấy những tư tưởng, những tình cảm, những hành vi, những thiếu sót của chúng ta cũng như những hậu quả của chúng. Tất cả sẽ tỏ hiện trước nhan Thiên Chúa. Nhưng điều đẹp nhất là mỗi chúng ta sẽ nhìn thấy Thiên Chúa mặt giáp mặt, Ngài hỏi chúng ta có muốn hoán cải không? Cho đến giờ phút cuối cùng đó Ngài vẫn mời gọi chúng ta điều này. Để trong sự thật là chúng ta bắt đầu trở thành những thụ tạo mới với Ngài, vì không có Ngài chúng ta không thể làm được điều đó.

Sự Phục Hồi Thể Xác

Khi Chúa cho tôi trở lại, thận của tôi không hoạt động cũng như nó không lọc máu cho cơ thể được, những cố gắng của các bác sĩ cũng chẳng giúp được gì cho tôi kể từ lúc tôi dường như đã chết... Nhưng bất ngờ chúng bắt đầu hoạt động trở lại. Điều xảy ra tương tự cho những lá phổi và cũng như thế, tim bắt đầu đập một cách mạnh mẽ. Anh chị em có thể tưởng tượng các bác sĩ đã ngạc nhiên như thế nào không! Lúc đó tôi không cần đến các máy móc hỗ trợ nữa. Tôi bắt đầu hồi phục thể xác nhưng tôi không cảm thấy có chút sinh khí nào ở phần dưới cơ thể. Sau một tháng các bác sĩ nói với tôi: "*Gloria, Thiên Chúa đã làm một phép lạ cho cô vì da của cô đã lành lại trên tất cả các vết thương rồi...nhưng với đôi chân của cô thì chúng tôi không thể làm gì được nữa. Chúng tôi phải cắt bỏ chúng thôi*". Khi họ nói với tôi như thế, tôi là một người phụ nữ ưa thể thao, tôi nhớ mỗi ngày đều dành ra 4 giờ cho việc tập môn thể dục nhịp điệu, giờ đây thì được cái gì? Tôi chỉ nghĩ đến việc chạy thoát khỏi nơi đây nhưng không thành công, vì đôi chân của tôi không thể nâng cơ thể tôi dậy được nên tôi bị té... Tôi được điều trị tại tầng thứ 5, họ đưa tôi lên tầng thứ 7 và tôi ở đó cho đến khi phẫu thuật. Tôi nhìn thấy ở đó có một phụ nữ mà đôi chân của bà ta đã bị cắt bỏ rồi nhưng họ lại phải cắt chúng thêm một lần nữa, cao hơn lần trước. Nhìn bà ta tôi nghĩ rằng: Tất cả tiền bạc trên thế giới cũng không đủ để mua thứ tuyệt vời đó là đôi chân. Khi họ nói với tôi rằng họ phải cắt bỏ chúng, tôi cảm thấy rất buồn. Trước đó tôi chưa bao giờ tạ ơn Thiên Chúa vì đôi chân, trái lại vì sợ phải lên cân, tôi phải nhịn đói như một tên ngốc, tôi chịu chi tiền để mua sự thanh lịch. Bây giờ, nhìn đôi chân đã bị cháy đen không có một chút thịt, lần đầu tiên tôi cảm ơn Thiên Chúa đã ban chúng cho tôi: "*Lạy Chúa, con cám ơn Chúa vì đã ban cho con đôi chân này, con xin Chúa một ân huệ là để chúng lại cho con để con có thể đi được. Con van xin Chúa, lạy Chúa. Xin hãy để lại đôi chân đó cho*

con..." và ngay tức khắc tôi bắt đầu có cảm giác về chúng. Chúng đã rất đen và không có sự tuần hoàn máu trong đó. Từ ngày thứ Sáu đến ngày thứ Hai, khi các bác sĩ đến, họ rất ngạc nhiên vì chúng trở nên đỏ và sự tuần hoàn máu trở lại như thường. Quá kinh ngạc, họ chạm vào tôi và họ cũng không thể tin vào chính mình nữa. Tôi nói với họ: "*Thưa các bác sĩ, chân của tôi đau đớn khủng khiếp, nhưng tôi tin rằng không có ai trên thế giới lại quá hạnh phúc khi cảm nhận được cái đau của đôi chân giống như tôi lúc này*". Vị bác sĩ ở tầng thứ 7 trả lời tôi rằng trong suốt 38 năm phục vụ chưa bao giờ ông thấy sự việc như thế.

Hai phép lạ khác mà Chúa đã làm cho tôi đó là bộ ngực và buồng trứng của tôi. Bác sĩ nói tôi không còn khả năng sinh con nữa. Tôi rất hạnh phúc vì nghĩ rằng Chúa đã ban cho tôi một phương pháp tự nhiên để không mang thai. Nhưng cách đây một năm rưỡi, tôi thấy bộ ngực của tôi bắt đầu phát triển, nở nang và bình phục trở lại. Tôi rất ngạc nhiên, khi tôi đến khám nơi bác sĩ, ông ta nói rằng tôi sắp sửa có em bé. Và với bộ ngực đó, tôi đã nuôi dưỡng đứa con gái của tôi. Đối với Thiên Chúa, không có gì là không thể!

Kết Luận

Nguyện xin Thiên Chúa ban tràn đầy phúc lành cho tất cả mọi người. Vinh danh Thiên Chúa và vinh danh Đức Giê-su Ki-tô, Chúa chúng ta. Xin Thiên Chúa ban phúc lành cho anh chị em.

Tôi giới thiệu với anh chị em con gái của tôi đây. Đứa trẻ này là một phép lạ. Cháu là đứa con gái mà Chúa đã ban cho tôi với buồng trứng đã bị thiêu cháy. Điều đó đối với y khoa là hoàn toàn không thể, nhưng đối với Thiên Chúa, không có gì là không thể. Đây là cháu bé, tên của cháu là Maria José.

****

Gloria Polo hiện tại đang sống ở Cô-lôm-bia và vẫn tiếp tục nghề của mình. Chị vẫn còn những vết sẹo thật lớn nhưng chị sống một đời bình thường. Bây giờ chị là một người phụ nữ có đức tin rất vững mạnh. Chị đi rất nhiều nơi và loan truyền chứng từ đó cho hàng ngàn người để hoàn thành sứ mạng mà Chúa đã trao phó cho chị (Chị được Hội Thánh ban quyền làm việc đó). Đây là bản dịch từ bản dịch tiếng Ý. Bản dịch tiếng Ý được dịch từ 1 CD bằng tiếng Tây Ban Nha thâu lại trong một buổi bà trình bày chứng từ tại một nhà thờ ở Caracas-Venezuela ngày 5-5-2005.

Để có thêm thông tin và bằng nhiều ngôn ngữ khác nhau, hãy vào trang:

www.gloriapolo.net (Nhiều ngôn ngữ)

Bản dịch tiếng Việt này được hoàn tất vào ngày Lễ Chúa Kitô Vua 2011 với hy vọng chứng từ của chị Gloria Polo sẽ là một tiếng chuông thức tỉnh cho những ai đang ngủ mê, biết sớm quay về trong vòng tay yêu thương của Thiên Chúa là Cha chúng ta. Người vẫn đang ngóng đợi chúng ta quay về trong tâm tình thống hối của người con hoang đàng, để rồi chính tay Người sẽ khoác lên chúng ta phẩm phục huy hoàng của công chúa và hoàng tử nước Trời!

Nguyện xin Thiên Chúa luôn chúc lành và bao bọc quý vị trong Tình Yêu và Ân Sủng của Người.

Mọi chi tiết, xin liên lạc :

Hội Thông Điệp Đức Mẹ

P.O Box 32487

San Jose, CA 95152-2487

Email : info@thongdiepducme.org

Website : www.thongdiepducme.org